ΕΤΟΣ Β'. 1880 ΤΕΥΧΟΣ ΚΒ'.

ΝΕΟΝ

ΣΕΡΑΠΕΙΟΝ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΑΠΕΥΘΥΝΤΕΟΝ: JOURNAL GREC «Serapeum» — Alexandrie

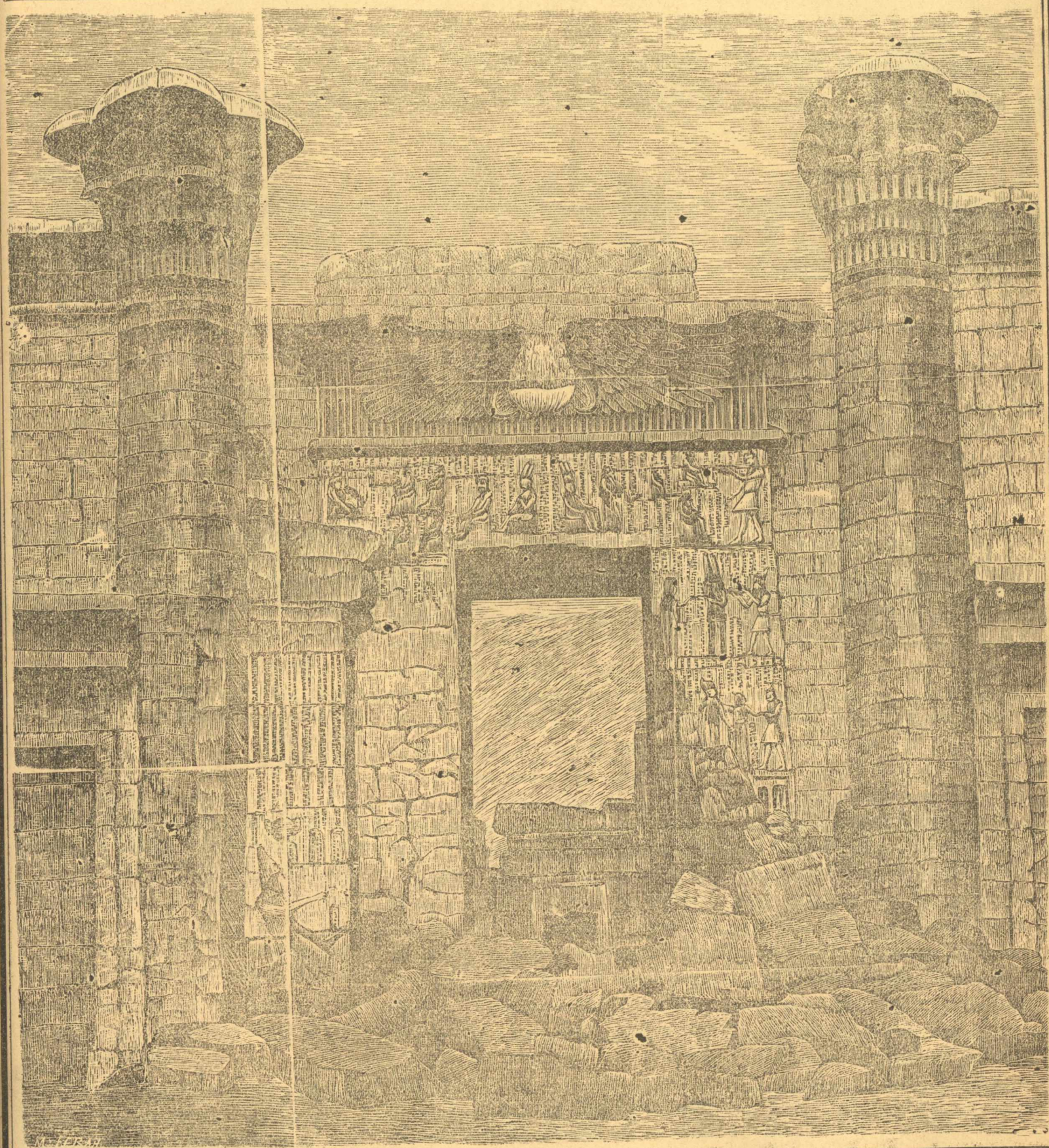

ΤΙΜΗΜΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

ΕΤΗΣΙΑΣ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑΣ.

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Φρ. 20.

Ἐν τῷ ἐσωτερικῷ καὶ ἐξωτερικῷ προστίθενται φρ. 2 διὰ ταχυδρομικὰ τέλη.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Γ. Κ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ.

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ.

ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ:

ΤΥΠΟΣ ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ Ν. ΣΑΛΤΗ.

1880.

ΤΙΜΗΜΑ ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΩΝ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΟΝ.

Μέχρι 8 γραμμῶν δι' ἓν ἔτος Φρ. 40.

Δι' εἰδοποιήσεις ἄνω τῶν ὀκτὼ γραμμῶν κατ' ἀποκοπήν.

ΕΤΟΣ Β'. Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ 1880. ΦΥΛΛ 22.

ΠΕΡΙ ΠΡΟΟΙΟΥΣΗΣ ΑΝΑΠΤΥΞΕΩΣ ΤΩΝ ΕΜΨΥΧΩΝ ΟΝΤΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΜΕΛΟΥΣΗΣ ΥΠΑΡΞΕΩΣ

Ὑπὸ Α. ΣΤΑΜΑΤΙΑΔΟΥ (ἰατροῦ).

(Συνέχεια· ἴδε προηγ. φυλλ.)

Κατὰ τὸν προμνησθέντα συγγραφέα H. Spencer καθὼς τὸ ὁρμέμφυτον, εἶναι ἡ συσσωρευμένη πεῖρα φυλῆς τινὸς, ζώων, ἐναποταμιευθεῖσα καὶ ἐντυπωθεῖσα ἐπὶ τοῦ νευρικοῦ συστήματος δι' ἀπειραρίθμων ἐπαναλήψεων, κληρονομεῖται δὲ ὑφ' ἑκάστου ἀτόμου τῆς φυλῆς, καὶ εἶναι ἑτοίμη εἰς χρῆσιν ἀμέσως μετὰ τὴν γένεσίν του, οὕτω καὶ ἡ διάνοια εἶναι ἄθροισμα ἀτομικῆς πείρας, χρησιμοποιουμένη μόνον, ἐφ' ὅσον ἀποκτᾶται, ἀλλ' ἡ εὐκολία τῆς κτήσεώς της ἀναλογεῖ πρὸς τὸν μᾶλλον ἢ ἧττον τέλειον νευρικὸν ὀργανισμόν. Ἀμφότερα, τό τε ὁρμέμφυτον καὶ ἡ διάνοια, δύνανται νὰ ὑπάρχωσιν εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ ἄτομον, ἀλλ' ἐν γένει, καθ' ὅσον αἱ κυβερνώμεναι ὑπὸ τῆς διανοίας πράξεις, γίνονται πολυπληθέστεραι, αἱ διευθυνόμεναι ὑπὸ τοῦ ὁρμεμφύτου καταντῶσιν ἀραιώτεραι, καὶ ἧττον σπουδαῖαι.

Ἐξετάζοντες τὸν νευρικὸν διοργανισμὸν τῆς ἑκατόμποδος, ὡς ἐκπροσωπούσης τὸ ὑποφῶσκον ὁρμέμφυτον, καὶ τὸ ἰδιαίτερον ὄργανον πρὸς ἐκδήλωσιν αὐτοῦ, τὸ κοινὸν αἰσθητήριον, εὕρομεν ὅτι ἡ χαρακτηρίζουσα τὰ ἀκέφαλα ζῶα ἀντανακλωμένη ἐνέργεια δὲν ἔπαυσεν, ὅταν ἡ κεφαλὴ καὶ τὰ ἰδιαίτερα αὐτῆς γάγγλια ἀνεφάνησαν, ἀλλ' ὅτι μεγάλη μερὶς τῶν δράσεων αὐτῆς εἶχεν ἁπλοῦν ἀντανακλώμενον χαρακτῆρα καὶ ἐκεῖναι ἀκόμη αἴτινες προήρχοντο ἀπὸ τὸ μικρὸν καὶ ἀτελὲς Κοινὸν Αἰσθητήριόν της ὀλίγόν τι ὑψόνοντο ὑπεράνω τῶν ἀντανακλωμένων, μέχρι τοῦ βαθμοῦ ὁρμεμφύτων πράξεων. Εἴδομεν πρὸς τούτοις ὅτι τὸ γαγγλιῶδες σύστημα, καὶ ἡ ἀντανακλωμένη ἐνέργεια ἐξηκολούθουν ἐπίσης εἰς τὰ τελειώτερα Μαλάκια, καὶ εἰς ὅλην τὴν σειρὰν τῶν Ἐνάρθρων, ἠλαττοῦτο δὲ ἡ σπουδαιότης των μόνον καθ' ὅσον τὸ κοινὸν αἰσθητήριον, καὶ ἡ ὁρμέμφυτος ἐνέργεια ηὔξανον. Οὕτω πως, εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς σειρᾶς τῶν σπονδυλικῶν ζώων εὑρίσκομεν συνέχειαν τοῦ νευρικοῦ ὀργανισμοῦ τῆς προηγηθείσης τάξεως ζώων. Τὴν ἀντανακλωμένην ἐνέργειαν ἀντιπροσωπεύει ἐνταῦθα ὁ νωτιαῖος μυελὸς, τὸ δὲ ὁρμέμφυτον διατηρεῖται διὰ τοῦ κοινοῦ αἰσθητηρίου· αἱ ὁρμέμφυτοι πράξεις ὑπερτεροῦν κατὰ τὸν ἀριθμὸν, καὶ σπουδαιότητά των, ἐφ' ὅσον ὁ ἐγκέφαλος μένει μικρὸς καὶ συνεπτυγμένος, τὸ δὲ Κοινὸν αἰσθητήριον εἶναι ὀγκωδέστερον. Τοῦτο εὑρίσκεται οὕτως ἔχων εἰς πάσας τὰς ὑποδεεστέρας τάξεις τῶν σπονδυλικῶν ἰχθύων δηλονότι, καὶ ἑρπετῶν, ἔτι δὲ καὶ εἰς τὰ ἀτελέστερα Μαστοφόρα.

Μολονότι ὁ ἐγκέφαλος ἠμπορεῖ νὰ ὑπερτερῇ κατὰ τὸ μέγεθος τὰ ἐν τῇ κεφαλῇ αὐτῶν λοιπὰ ὄργανα, μεγάλη μερὶς τῶν πράξεών των ὅμως εἶναι ἁπλῆ ἐκδήλωσις ὁρμεμφύτου.

Ὡς παράδειγμα τούτου εἰς τὰ πτηνὰ, δυνάμεθα νὰ ἀναφέρωμεν τὸ ὀρνίθιον, τὸ ὁποῖον συντρίβει τὴν κεφυλῴδη φυλακήν του, τὸ ᾠὸν μὲ τὸ ράμφος του, καὶ ἀμέσως τρέχει τῇδε κακεῖσε, βλέπει, συλλέγει ἀλανθάστως κόκκους ἢ τεμάχια τροφῆς, καὶ τὰ βροχθίζει ἄνευ προηγουμένης μαθήσεως ἢ πεῖρας, ἀκούει καὶ ἀπαντᾶ εἰς τὴν πρόσκλησιν τῆς κλώσσας καὶ καταφεύγει εἰς αὐτὴν ὡς εἰς προστάτιδα, καὶ ἂν δὲν τὴν εἶδε πώποτε. Τὰ πτηνὰ περιπλέον ἔχουσιν εἰς μέγα βαθμὸν ἔνστικτον ροπὴν, καθὼς τὰ ἔντομα πρὸς τὸ κατασκευάζειν ἐντέχνους καλιὰς ἀλλὰ διαφέρουσι τῶν ἐντόμων καθ' ὅσον ἐμφαίνουσι βαθμὸν τινὰ διανοίας, εἰς τὸ ἔργον των, ποικίλοντα αὐτὸ, κατὰ τὸ σχῆμα καὶ ὑλικὸν, ἀναλόγως πρὸς τὴν θέσιν καὶ τὰς περιστοιχούσας περιστάσεις, καὶ ἐνίοτε τελειοποιοῦντα δὶ ἰδιαιτέραν αὐτῶν χρῆσιν ἐκεῖνο ὅπερ ἄλλα πτηνὰ ἐγκατέλιπον ἡμιτελὲς, ὥστε καθ' ὅσον τὸ ὁρμέμφυτον ἐκλείπει, τὸ ἔργον γίνεται ἧττον ὁμοιόμορφον, καὶ ἐν γένει ἐν ὅσῳ αἱ ἕξεις φυλῆς τινὸς, εἰσὶ στερεότυποι καὶ αὐτόματοι, ἕκαστον ἄτομον ἐξακολουθεῖ νὰ συμμορφώνῃ τὰς πράξεις του, κατὰ τὴν προσχεδιασθεῖσαν μέθοδον, καὶ οὕτω γινώσκομεν τὶ θέλει πράξει εἰς δοθείσας περιστάσεις, ἀλλὰ καθ' ὅσον ἡ διάνοια ὑπερτερεῖ, καὶ ἐνεργεῖ ἐπὶ εὐρυτέρου κύκλου πράξεων, ἡ ἱκανότης τοῦ προλέγειν τὶ θέλει πράξει τὸ ἄτομον, βαθμηδὸν ἐκλείπει.

Προβαίνοντες βῆμα πρὸς βῆμα εἰς τὴν σειρὰν τῶν μαστοφόρων, παρατηροῦμεν ἀλλοιώσεις τινὰς ἐν τῇ ἀναπτύξει τοῦ ἐγκεφάλου, συνοδευομένας ἑκάστοτε ὑπὸ τῆς προσθήκης νέων δυνάμεων, ἢ τῆς ἀναπτύξεως τῶν ἤδη ὑπαρ-

χουσῶν. Δι' ὅλης τῆς σειρᾶς τῶν ὑποδεεστέρων τάξεων ἰχθύων ἑρπετῶν καὶ πτηνῶν, ὁ ἐγκέφαλος, καίτοι σταθερῶς αὐξάνων κατὰ τὸ σχετικὸν αὐτοῦ μέγεθος, ἀπὸ κόμβους φαιᾶς ὕλης, μικροτέρους τῶν ὀπτικῶν γαγγλίων, εἰς ὄγκους πολὺ πλέον εὐμεγέθεις παρὰ τὸ Κοινὸν αἰσθητήριον, διατηρεῖ εἰσέτι τὸ αὐτὸ γενικὸν σχῆμα, δύο ὁμαλῶν ἐπιμήκων ὄγκων, ὧν ἑκάτερος κεῖται ἐξ ἑκάστου μέρους τῆς μεσαίας γραμμῆς

Οἱ ὄγκοι οὗτοι βαθμηδὸν προσεγγίζοντες ἀλλήλοις καθ' ὅσον μεγεθύνονται, ἐπὶ τέλους συναντῶνται καὶ ἐκτεινόμενοι ἔμπροσθεν καὶ ὄπισθεν, κατ' ὀλίγον ἐπισκιάζουσι, καὶ ἐπὶ τέλους καλύπτουσι τὸ κοινὸν αἰσθητήριον. Ὀνομάζονται δὲ ἡμισφαίρια. Αὕτη εἶναι ἡ κατάστασις τοῦ ἐγκεφάλου εἰς τὰ ὑποδεέστερα Μαστοφόρα.

Μετὰ τοιαύτης ἐγκεφαλικῆς ἀναπτύξεως, εὑρίσκομεν συνεζευγμένην, ψυχικὴν κατάστασιν οὐχὶ πολὺ ὑπερέχουσαν τῆς τῶν πτηνῶν. Τοῦτέστιν ἐνέργειαν ἐπιβαλλομένην ἐν μέρει ὑπὸ τοῦ ὁρμεμφύτου, καὶ μέρος ὑπαγορευομένην, ὑπὸ τῆς διανοίας, ὡς συμβαίνει εἰς τοὺς Τρώγας, ἤτοι Τρωκτικὰ ζῶα. Ἡ ἐντέλεια τοῦ ὁρμεμφύτου, καὶ ἡ ἔλλειψις τοῦ λογικοῦ εἴς τινας πράξεις διαφωτίζεται κάλλιστα δὶ ἑνὸς παραδείγματος τὸ ὁποῖον ἀναφέρει ὁ κύριος Carpenter. Κύριός τις ἔτρεφε Κάστορα εἰς τὴν οἰκίαν του, ὅστις καίτοι διαιτώμενος μακρὰν ρυάκων ἢ λίμνης, ὠθούμενος ὅμως ὑπὸ τοῦ ὁρμεμφύτου εἰς τὸ ἐγείρειν προχώματα, ἀείποτε, ἐποίει χρῆσιν σαρώθρων, τρυβλίων, ράβδων, κοφίνων, ὑποδημάτων βιβλίων, καὶ οὕτινος δήποτε κινητοῦ προχείρου ἐπίπλου τοποθετῶν αὐτὰ κατὰ τὸν κανονικώτερον τρόπον τῆς ἀρχιτεκτονικῆς τῶν Καστόρων, καίτοι ἕνεκα τῆς αἰχμαλωσίας του, πώποτε δὲν εἶδεν οὔτε ἐδιδάχθη τὴν τέχνην τῆς ἀνεγέρσεως προχωμάτων, τὴν αὐτὴν δὲ ἐπιτηδιότητα ἐδείκνυεν εἰς κατασκευὴν κατοικίας. Τὸ ἄσκοπον τῆς ἐργασίας του θὰ ἦτο προφανὲς, ἂν τὸ ζῶον ἐσκέπτετο, καθότι ὕδωρ δὲν ὑπῆρχε πλησίον διὰ τὰ προχώματά του, ὅσον δὲ διὰ οἴκησιν, ἦσαν περιττοὶ οἱ κόποι του, διότι ὁ Κύριός του, ἐπρόβλεψεν ἀρκούντως ἀναπαυτικὸν ἐνδιαίτημα, ἀλλ' ὁ Κάστωρ εἰς ταύτην τὴν περίστασιν, ἄνευ ἀνάγκης, ἠργάζετο, ἁπλῶς ὑπείκων εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ νευρικοῦ ὀργανισμοῦ του ἐντυπωθεῖσαν ἕξιν ἀπὸ ἀπειραρίθμους γενεὰς ἐργατῶν ἐπὶ προχωμάτων, πρὸ αὐτοῦ. Ἐν τούτοις εἰς τὴν τάξιν ταύτην τῶν ζώων ἤρξαντο νὰ φαίνωνται δύο μεγάλαι βελτιώσεις ἐν τῇ ἀναπτύξει τοῦ ἐγκεφάλου, πρῶτον, ἡ ἕνωσις τῶν δύο μερῶν, ἤτοι ἡμισφαιρίων αὐτοῦ διὰ πλατείας ἰνώδους ταινίας, ἤτοι Μεγάλου ἐγκαρσίου συνδέσμου, «Τυλώδους σώματος» ὑπὸ τῶν ἀνατόμων καλουμένου καὶ δεύτερον σημεῖα «Μεσαίου Λοβοῦ» χωριζομένου ἀπὸ τοῦ ἐμπροσθίου διὰ τῆς ρωγμῆς τοῦ Σιλβίου· εἰς ταῦτα προσεχῶς, προστίθενται οἱ «Ἕλικες,» ὡσεὶ ρυτίδες τῆς ἐξωτερικῆς ἤτοι φλοιώδους στοιβάδος τῶν ἡμισφαιρίων ὅπως χορηγήσωσι μείζονα ἐπιφάνειαν ἐνεργοῦ νευρικῆς ὕλης, ἄνευ προσθήκης ὄγκου, καὶ τελευταῖον εἰς τοὺς πίθηκας ἄρχεται νὰ φαίνηται ὁ τρίτος ἤτοι « Ὀπίσθιος Λοβός.»

Ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου ἐγκεφάλου δὲν προστίθεται νέον τι, ἀλλὰ βελτιοῦνται μόνον ἐκεῖνα τὰ μέρη ἅτινα εὑρίσκονται εἰς τὰ ἀμέσως κατόπιν αὐτοῦ ταξιθετούμενα ζῶα. Μία τῶν βελτιώσεων εἶνε ἡ τελειοτέρα συνάφεια μεταξὺ τῶν διαφόρων μερῶν ἅτινα ἀπαρτίζουσι τὸν ἐγκέφαλον. Ὁ μέγας ἐγκάρσιος Σύνδεσμος ὁ συνδέων τὰ δύο ἡμισφαίρια εἶνε πολὺ κάλλιον ἀνεπτυγμένος, ἢ εἰς τὰς προηγηθείσας φυλὰς ὡς ἐπίσης καὶ αἱ ἶνες αἱ συνδέουσαι τὸν ἐγκέφαλον μετὰ τοῦ Κοινοῦ αἰσθητηρίου ἐπὶ τοῦ ὁποίου κεῖται. Οἱ Ἕλικες, μόλις διακρινόμενοι δι' ἐπιπολαίων χαραγμάτων καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς πιθήκους, εἰσὶν εὐκρινέστατοι ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου ἐγκεφάλου, παρουσιάζοντες αὐτὸν ὡσεὶ, συνεπτυγμένον εἰς βαθείας πτυχὰς, ὁ δὲ « Ὀπίσθιος Λοβὸς» ὅστις ὡς εἴδομεν, μόλις ἐμφανίζεται κατὰ πρῶτον εἰς τοὺς ἀνθρωπομόρφους πιθήκους, ὑπάρχει πολὺ ἐπηυξημένος εἰς τὸν ἄνθρωπον, ἤτε πολιτισμένον, ἢ ἐν καταστάσει ἀγρίᾳ, τυγχάνοντα καθὼς καὶ ὁ σχετικὸς ὄγκος ὁλοκλήρου τοῦ ἐγκεφάλου.

Αἱ διάφοροι αὗται βελτιώσεις βαθμηδὸν διαδεχόμεναι ἀλλήλας, συνοδεύονται ὑπὸ ἐπίσης σπουδαίων ψυχικῶν ἀνελίξεων. Βαθμηδὸν αἱ ἰσχυραὶ φυσικαὶ ὁρμαὶ καὶ ἡ περιωρισμένη κατανόησις τῶν περιστοιχούντων ἀντικειμένων, αἵτινες τείνουσιν εἰς τὸ νὰ ἐξομοιώσωσι πάντα τὰ ἄτομα τάξεως τινὸς πρὸς ἄλληλα, κατὰ τὰς φυσικὰς καὶ ψυχικὰς ἰδιότητας ἀντικαθίστανται ὑπὸ πλέον συμπεπλεγμένων ἐντυπώσεων, προξενουμένων ὑπὸ εὐρυτέρου κύκλου ἀντικειμένων. Ὁ ἐγκέφαλος ἄρχεται νὰ διαγινώσκῃ ταύτας τὰς ἐντυπώσεις, καὶ νὰ τὰς ἐπικρίνῃ πρὶν μεταβληθῶσιν εἰς πράξεις. Τὸ μνημονικὸν ἄρχεται νὰ ὑποφώσκῃ, τὸ μῖσος, ὁ φόβος, ἡ ὀργὴ, καὶ ἡ ἐκδίκησις ἐμφανίζωνται, ἐφαρμογή τις μέσων πρὸς ἐπίτευξιν σκοποῦ, ἐμφαίνει ἔναρξιν ἐξασκήσεως τοῦ λογικοῦ, ἀγάπη, φιλοτιμία, χαρὰ, λύπη, ταῦτα πάντα ὑπάρχοντα εἰς τὰ μᾶλλον πρὸς τὸν ἄνθρωπον συγγενεύοντα ζῶα, δηλοῦσι τὴν ὕπαρξιν ἰδιοτήτων καὶ δυνάμεων, πολὺ ὑπερτέρων τοῦ κοινοῦ ὁρμεμφύτου καὶ σχετιζομένων πρὸς ἰδιότητας, συνήθως ἀποδιδομένας εἰς τὴν ψυχὴν μόνον, καὶ μάλιστα κατὰ τὴν εὐγενεστέραν αὐτῆς ἐκδήλωσιν.

Παραδείγματα τοιούτων ἰδιοτήτων εἰς τὰ ἄλογα ζῶα, ἀναμφιλέκτως μυρία δύναταί τις νὰ παρουσιάσῃ.

Καὶ πραγματικῶς τὶς ἀγνοεῖ ὅτι ὁ πιστὸς κύων, μὲ ἕνα λόγον μόνον τοῦ κυρίου του, συναθροίζει τὸ ἀποπλανηθὲν ποίμνιον τῶν προβάτων, ἢ φέρει, βαστάζων εἰς τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ, τὸν ἐγκαταλελειμένον ἡμιθανῆ ὁδοιπόρον, εἰς τὰς χιονοσκεπεῖς Ἄλπεις, ἢ προστατεύει τὸν συμπαίζοντα παῖδα τοῦ κυρίου του, ἀπὸ ἐπικείμενον κίνδυνον; σώζει αὐτὸν ἀπὸ καταποντισμοῦ; τὶς δὲν παρετήρησεν ὅτι τὸ ζῶον αὐτὸ, καίτοι πεινῶν, φυλλάτει τροφὰς δι' ἄλλους; ὅτι μετ' ἀλανθάστου προσοχῆς παρατηρεῖ καὶ συμμερίζεται τὰς διαφόρους διαθέσεις καὶ ἰδιοτροπίας, τοῦ κυρίου του; καὶ ὅτι τέλος διανέμει δικαιοσύνην ὑπὲρ τῶν ἀδυνάτων ἐπιτιθέμενος ἐνίοτε κατὰ τῶν ἰσχυρῶν; εἰς τὰς ταπεινὰς ταύτας ἐκδηλώσεις διορᾶται ἡ ὑποφώσκουσα ψυχὴ, μὲ τὴν ὁποίαν καμμία ἀληθῶς εὐγενὴς ψυχὴ δὲν δύναται νὰ ἀρνηθῇ ὅτι συγγενεύει. Ἠθέλομεν ὑπερβῆ τὰ ὅρια τῆς παρούσης συντόμου πραγματείας ἂν ἀπεπειρώμεθα νὰ ἐκθέσωμεν πάσας τὰς βελτιώσεις τὰς ἐνυπαρχούσας εἰς τὸ φυσικὸν ὄργανον τοῦ ἀνθρωπίνου νοὸς, καὶ νὰ καταδείξωμεν τὰς εἰς τὸν ἄνθρωπον ἐπελθούσας μεγάλας ψυχικὰς προόδους, παραβαλλομένας πρὸς τὰς εὐγενεστέρας τῶν ἀμέσως μετ' αὐτὸν ταξιθετουμένων ζώων. Ὀφείλομεν ὅμως νὰ παρατηρήσωμεν ἐνταῦθα ὅτι ὡς εἰς τὸν νευρικὸν ὀργανισμὸν δὲν διακρίνονται νέα πρόσθετα μέρη, εἰμὴ μόνον γενική τις αὔξησις καὶ ἀνάπτυξις, καὶ ἰδίως μεγάλη ἐπίδοσις, κατὰ τὸ μέγεθος καὶ τὴν ἱκανότητα τοῦ ἐνεργεῖν τοῦ ἐγκεφάλου, οὕτως εἰς τὰς ψυχικὰς ἐκδηλώσεις, τὰς ὁποίας ὁ ηὐξημένος καὶ κάλλιον ἀνεπτυγμένος οὗτος ἐγκέφαλος παρέχει, δὲν παρατηροῦνται ἰδιότητες ἀλλοῖαι, ἀφ' ὅτι αἱ διάφοροι αὗται ἀναπτύξεις τῆς κατασκευῆς του ἐπιδέχονται. Ἔχει ὁ ἄνθρωπος

διάνοιαν; αὕτη ὑπάρχει καὶ εἰς τὰ ὑποδεέστερα ζῶα. Μνημονικόν; πολλαὶ φυλαὶ ζώων ἔχουσιν αὐτό. Λογικόν; οὐδένα ὁρισμὸν τούτου δυνάμεθα νὰ δώσωμεν, συμφώνως πρὸς τὴν ἐκδήλωσιν αὐτοῦ ἐν τῷ ἀνθρώπῳ, ἱκανὸν νὰ ἀποκλείσῃ τοὺς ὑποδεεστέρους τούτους συντρόφους του, ἀπὸ μετρίαν τινὰ ἐξάσκησιν τοῦ λογικοῦ. Μέχρι τοῦ σημείου εἰς ὃ ὁ ὀργανισμὸς των τὸ ἐπιτρέπει, τὰ ζῶα ἔχουσι καὶ ἐξασκοῦσι διανοητικὰς δυνάμεις συγγενευούσας πρὸς τὰς τοῦ ἀνθρώπου. Ἀλλ' ἡ ὑπεροχὴ τοῦ ἀνθρώπου καταδείκνυται ἐν τῷ βαθμῷ καὶ τῇ τελειότητι εἰς ἣν δύνανται αἱ δυνάμεις αὗται νὰ φθάσωσιν· ἐνταῦθα κεῖται ἀληθῶς μεγίστη διαφορά. Ἡ διανοητιαὴ ὑπεροχὴ ἑνὸς χυδαίου ἀνθρώπου ἐπὶ τοῦ ὀξυνουστέρου ζώου, ὅπερ μόλα ταῦτα, δυσκόλως δύναται νὰ μάθῃ τὴν ἁπλουστάτην σχέσιν τῶν ἀριθμῶν, εἶνε τόσον ὑπερμεγέθης, ὥστε εἶνε ἀκαταλόγιστος.

Ἀλλ' ἐπίσης ἄπειρος εἶναι ἡ διαφορὰ τῆς δυνάμεως τοῦ συλλογίζεσθαι μεταξὺ ἑνὸς νηπίου, καὶ ἀνθρώπου ἐνήλικος, ἢ μεταξὺ τοῦ Ὀττεντότου καὶ ἑνὸς φιλοσόφου. Ὁ κύων δὲν δύναται νὰ μάθῃ ἀριθμητικὴν, ἀλλ' οὔτε ὁ Ὀττεντότος ἐν τῇ ἀγροικίᾳ του δύναται νὰ διδαχθῇ τοὺς νόμους τῆς ὀπτικῆς, οὔτε ἀναλυτικὴν γεωμετρίαν, οὔτε νὰ συλλάβῃ τὴν ἰδέαν ποσοτικοῦ συλλογισμοῦ, ἢ τῆς σχέσεως παραλλήλων δυνάμεων. Ὁ κύων ὑπάρχει ἐπιδεκτικὸς βελτιώσεως, περιοριζομένης μόνον ὑπὸ τοῦ ὀργανισμοῦ του, ὡς ὁ Ὀττεντότος μόνον ὑπὸ τοῦ ἰδίου του, καὶ τὸ τέκνον γονέων, ἐχόντων ἀνεπτυγμένον καὶ καλλιεργημένον ἐγκέφαλον ὑπὸ τοῦ ἰδικοῦ του ἐπίσης.

Τὸ νοημονέστερον ζῶον ἢ καὶ ὁ ἄγριος αὐτὸς ἄνθρωπος, ἔχουσι σχέσεις ἐπιπολαίους μετὰ τῶν περὶ αὐτοὺς ἀντικειμένων, μόνον ἐπὶ ὀλίγα στρέμματα ἢ μίλια γῆς, ὅσα τοὐτέστι ἔτυχε νὰ ἐπισκεφθῶσιν αὐτοὶ προσωπικῶς, ἢ ἡ φυλή των. Ὁ ἥλιος καὶ ἡ σελήνη δι' αὐτοὺς εἶναι ἁπλῶς ὅ,τι φαίνονται ἀνατρέχουσι δηλονότι ὀλίγον τι πέραν τοῦ βουνοῦ, καὶ δύωσιν ὄπισθεν τοῦ δάσους. Ἡ βροντὴ καὶ ἡ λαίλαψ, εἰσὶν ἀκατάληπτοι, ἢ τὰς ἐκλαμβάνουσιν, ὡς φωνὴν καὶ πνοὴν ἑνὸς παρωργισμένου Θεοῦ. Ἀπ' ἐναντίας ὁ φιλόσοφος ἢ ὁ ἐπιστήμων συσχετίζεται μετὰ πάντων τῶν περὶ αὐτὸν ἀντικειμένων, ἐμψύχων τε καὶ ἀψύχων, μεθ' ὅλων τῶν ἐθνῶν, καὶ τῶν ἔργων αὐτῶν ἐπὶ προσώπου τῆς γῆς ἐνεστώτων καὶ παρωχειμένων, διερευνᾷ τὰ βάθη της, καὶ ἀνακαλεῖ ἐνώπιόν του τὰς γενεὰς αἵτινες τὴν κατώκησαν πρὸ ἀπειραρίθμων αἰώνων.

Τὸ μικροσκόπιον τὸν ἐξοικειόνει μετὰ τοῦ ἀπείρου μικροκόσμου, καὶ τὸ τηλεσκόπιον τῷ ἀνακαλύπτει κόσμους ἐν τῇ ἀπείρῳ ἐκτάσει. Διὰ δὲ τοῦ ὑελίνου πρήσματος (Spectroscope) ἐξετάζει καὶ ἀνευρίσκει τὰς ὕλας ἐξ ὧν σύγκεινται οἱ ἀστέρες.

Τοιαῦτα, καὶ χιλιάκις πλείονα εἰσὶ τὰ ἀπασχολοῦντα αὐτὸν ἀντικείμενα, ὅθεν ὁ ἐγκέφαλος τοῦ φιλοσόφου πρέπει νὰ ἦναι ἱκανὸς ὅπως ἐκφράσῃ τὰς μετὰ τῶν ἐξεταζομένων ἀντικειμένων σχέσεις του, ὅπως περιλάβῃ τὰς ποικίλας ἐντυπώσεις καὶ τὰ παραγόμενα αἰσθήματα, καὶ τέλος, ὅπως ἐκφέρῃ τὰς σκέψεις καὶ τοὺς πόθους τοὺς ὁποίους ταῦτα τοῦ ἐμπνέουσιν.

Ἐξεθέσαμεν μέχρι τοῦδε τὰς σπουδαιοτέρας ὀργανικὰς ἀλλοιώσεις αἵτινες παρατηροῦνται εἰς τὸ νευρικὸν σύστημα ὑπὸ τὴν ἁπλουστέραν αὐτοῦ μορφὴν, μέχρι τῆς ὑπερτάτης ἀναπτύξεώς του, καὶ τὰς ἀντιστοιχούσας ψυχικὰς ἐκδηλώσεις, ἃς ἑκάστη βελτίωσις τοῦ νευρικοῦ ὀργανισμοῦ ἐπέφερε. Εὕρωμεν τὸ χαμσίζηλον Μαλάκιον πεπροικισμένον μὲ μοναδικὸν νευρικὸν κέντρον, καὶ διὰ τῶν ἀκτινοειδῶν νευρικῶν νημάτων του, ἐκδηλοῦν πάσας τὰς μετὰ τοῦ ἔξω κόσμου σχέσεις αὐτοῦ, δι' ἀνανακλωμένης ἐνεργείας, ἂν λοιπὸν ὑποθέσωμεν ὅτι ἡ κατάστασις τοῦ ἡμετέρου πλανήτου ἐν τῇ ἀρχεγόνῳ ἐποχῇ ἀντεστοίχει πρὸς τὴν διάταξιν καὶ βαθμὸν τοσαύτης ζωϊκῆς ἀναπτύξεως, εἰς διάστημα μυριάδων αἰώνων ἐφ' ὅλης τῆς σιωπηλῆς, καὶ ὑπὸ τοῦ ὠκεανοῦ περικεκαλυμμένης γῆς, οὐδεμία ἀνωτέρα μορφὴ ζωῆς, οὐδεμία ὑψηλοτέρα ἔκφρασις ψυχῆς ἠδύνατο νὰ ὑπάρχῃ. Βαθμηδὸν δὲ καὶ κατ' ὀλίγον, συμφώνως πρὸς τὴν βελτιουμένην κατάστασιν τῆς φύσεως, καὶ πρὸς νέας περιστάσεις, προσετίθεντο νέα ὄργανα, ἕως ὅτου ἐμορφώθη ἐπὶ τέλους ζῶον, μὲ ὄργανα διακεκριμένα, ὁράσεως ἀκοῆς, ἁφῆς καὶ μεταβατικῆς κινήσεως. Διετηρήθη μὲν τὸ παλαιὸν γαγγλιῶδες νευρικὸν σύστημα, μετὰ τῶν ἁπλῶν ἀντανακλωμένων, κινήσεών του, ἀλλ' ἐχρειάσθησαν εἰς προσθήκην πλειότερα κεντρικὰ νεῦρα καὶ ἐσχηματίσθη τὸ κοινὸν αἰσθητήριον, ὅπως ἐκφράσῃ πολλὰς νέας σχέσεις πρὸς τὸν ἔξω κόσμον.

Ὠνομάσαμεν ὁρμεμφύτους ἢ ἐνστίκτους τὰς πράξεις τὰς ὁποίας ἐκτελεῖ τὸ ζῶον κατὰ τὴν ὑπαγόρευσιν τοῦ Κοινοῦ αἰσθητηρίου. Ὥστε ἐπὶ ἀγνώστους αἰῶνας, ἐξωτερικαὶ ἐντυπώσεις τῶν αἰσθητηρίων, αἱ διερεθίζουσαι τὰς ὁρμεμφύτους ταύτας πράξεις τῶν ζώων, ἦσαν αἱ ὕψισται ἐκδηλώσεις τῆς ψυχῆς ἐπὶ τῆς βραδέως ἀναδυομένης ἀπὸ τῶν ὑδάτων γηΐνου ἐπιφανείας.

Ἀλλὰ μετὰ παρέλευσιν ἀκατανομάστου χρόνου πάλιν καθ' ὅσον ἐβελτιοῦτο ἡ φύσις, ἡ ξηρὰ μετὰ τῶν δασῶν καὶ ἀνθοφόρων πεδιάδων, λαμπρότεραι ἡλιακαὶ ἀκτῖνες, καὶ καθαρώτερος ἀὴρ ἐπροκάλουν νέα ὄργανα καὶ νέα αἰσθητήρια ὅπως καθέξωσι καὶ ἀπολαύσωσιν αὐτά. Διὸ ἐνεφανίσθη νέα γενεὰ ἐμψύχων ὄντων ἔχουσα τελειότερα αἰσθητήρια ἵνα δείκνηται ἐντυπώσεις ὑπὸ τοῦ βελτιωθέντος ἐξωτερικοῦ κόσμου, καὶ τελειοτέρους τρόπους ἐνεργείας, ἄνωθεν δὲ πάντων τῶν ὀργάνων ὡς πρὸς τὴν θέσιν, καὶ ὑπέρτερον πάντων κατὰ τὴν λειτουργίαν προσετέθη ὁ ἐγκέφαλος τὸ ὄργανον τῆς διανοίας. Ἡ παλαιὰ μέθοδος τῆς ψυχικῆς ἐκδηλώσεως ἐξακολουθεῖ, εἰσέτι ἤτε ἀντανακλωμένη, καὶ ἡ ὁρμέμφυτος ἐνέργεια κατέχουν πάντοτε τὰς οἰκείας θέσεις των, ἐν τῷ τελειοτέρῳ ὀργανισμῷ, ἀλλὰ δὲν ἐπαρκοῦσι διὰ τὰς πολυαρίθμους καὶ πολυειδεῖς σχέσεις αἵτινες ὑπάρχουσι τώρα μεταξὺ τοῦ ζώου, καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου, ὅθεν τὸ ἐγκεφαλοραχητικὸν νευρικὸν σύστημα λαμβάνει τὴν γένεσίν του, τὸ συνειδὼς τελειοποιεῖται, ἡ διάνοια ἐγκαθιδρύεται, καὶ τὸ λογικὸν ὑποφώσκει.

Πολλοὶ αἰῶνες πάλιν βαθμιαίων μεταβολῶν περιῆλθον, ἕως ὅτου τέλος πάντων ἐνεφανίσθη ὁ ἄνθρωπος, τὸ ἀριστούργημα τῆς φύσεως· ὄρθιον σχῆμα, ἐγκέφαλος εὐρύχωρος, ψυχὴ ἱκανὴ νὰ ἐξιχνιάζῃ τὰς αἰτίας τῶν ὄντων ζητοῦσα νὰ ἐξεύρῃ καὶ αὐτὴν τὴν πρώτην αἰτίαν ἁπάντων. Αὐτὸς πρῶτος προβάλλει εἰς ἑαυτὸν τὸ ἰδεῶδες, τὴν ὑψηλοτέραν ἔννοιαν τοῦ καλοῦ, καὶ λέγει πρὸς ἑαυτὸν ὑπὲρ τούτου ἰδίως θὰ ἀγωνισθῇ. Πρῶτος ἐξ ὅλης τῆς μακρᾶς σειρᾶς τῶν ἐμψύχων ὄντων, ὅστις ποθεῖ τελειοτέραν ὕπαρξιν. Ὁ πρῶτος ὅστις λέγει καθ' ἑαυτὸν μέλλω νὰ ἀποθάνω ἢ ὁ ἐρωτῶν μετ' ἀείποτε ἐπιτεινομένης περιεργείας. «Ἄραγε θὰ ἀναβιώσω πάλιν;»

Εὐλόγως δύναται νὰ ἐρωτήσῃ τις τώρα, ὁποῖα ἄραγε διατελεῖ, ἡ σχέσις τῆς ἐπιστήμης, δογματιζούσης τὴν βαθμιαίαν τῶν ἐμψύχων ὄντων ἀνάπτυξιν, πρὸς τὸν πόθον τοῦτον ὑπὲρ μελλούσης ζωῆς; Ὁ θρησκευτικὸς κόσμος, τοὐλάχιστον, ἡ ἀπαίδευτος αὐτοῦ μερὶς, ἀντιφέρεται κατὰ τοῦ δόγματος τούτου προ-

φασιζομένη, ὅτι, αὐτὸ ἀποκλείει τὴν θεότητα, καὶ ὅτι τείνει εἰς τὸν ὑλισμόν.

Ἂν ἀποκλειόμενος τοῦ θεοῦ σημαίνῃ, ἐκείνην τὴν ἔννοιαν περὶ Αὐτοῦ, ἣν αἱρέσεις τινές, ἢ ἄτομα ἐσχημάτισαν καὶ ἐπιθυμοῦσι νὰ ἔχῃ ὁ ὅλος ὁ λοιπὸς κόσμος, ἀμφιβάλλεται ἂν ἡ ἐρώτησις, αὕτη εἶναι βάσιμος. Ἀλλ' ἂν ἐννοοῦν ὅτι τὸ δόγμα τοῦτο ἀποκλείει μίαν Μεγάλην Πρώτην καὶ Ἰσοδύναμον αἰτίαν, δι' ὅλην τὴν εὐρείαν καὶ τακτικὴν σειρὰν συμβεβηκότων καὶ ὑπάρξεων ἐν τῇ φύσει, δὲν ὑπάρχει ἰσχυρισμὸς ἀλλοτριώτερος τῆς ἀληθείας.

Ἡ ἐπιθυμία τοῦ ἐξετάζειν τὰς αἰτίας τῶν πραγμάτων εἶναι ἰδιάζον χαρακτηριστικὸν τοῦ ἀνθρωπίνου νοὸς, ἀναπτυσσόμενον ἀναλόγως πρὸς τὴν αὔξησιν τῆς μαθήσεως αὐτοῦ. Ἡ διάνοια τῶν κτηνῶν δὲν ἐμφαίνει τοιοῦτον πόθον. Ὁ νοῦς τοῦ ἀγρίου δὲν μετεωρίζεται μέχρι τῆς σφαίρας τῆς διανοίας ἥτις ἐρευνᾷ τὰς αἰτίας. Μόνον ὅταν ἀρχίσῃ νὰ διατρανοῦται ἡ δύναμις τοῦ λογικοῦ τὸ ἄρχεται ἡ ἀνάλυσις καὶ ἡ ἔρευνα τῶν αἰτιῶν· ὅσον δὲ τελειοτέρα ἡ διάνοια καὶ ἰσχυροτέρα ἡ δύναμις τοῦ σκέπτεσθαι τοσοῦτον μᾶλλον ἐπιβλητικὴ εἶναι ἡ ἐξερεύνησις, τῶν αἰτιῶν, καὶ τελειοτέρα ἡ ἐκμάθησις αὐτῶν.

Ὅτι ἀληθεύει περὶ αἰτιῶν ἐν γένει, εἶναι πολὺ ἀληθέστερον, περὶ τῶν πόρρω αἰτιῶν, καὶ περὶ μιᾶς Πρώτης αἰτίας, ὅθεν συμβαίνει ἐκεῖνο ὅπερ ἐδικαιούμεθα νὰ προσδοκῶμεν, ὅτι οἱ ἐπιστήμονες τῆς παρούσης ἐποχῆς, οἱ μᾶλλον ἀνεπτυγμένοι καὶ καλλιεργημένοι νόες, εἰς πάντα ἐπιστημονικὸν κλάδον, πρὸ πάντων δὲ ἐν ταῖς φυσικαῖς ἐπιστήμαις, εἰσὶν πεποισμένοι περὶ μιᾶς παγσθενοῦς ἀρχεγόνου αἰτίας.

Παρῆλθεν ἀνεπιστρεπτεὶ πλέον ἡ ἐποχὴ καθ' ἣν, τὰ μὲν ἀτελέστερα τεχνητὰ ἔργα, τὰ ἀνακαλυπτόμενα ὑπὸ τὸ ἔδαφος, καὶ αὐτὰ ἔτι τὰ διὰ πυρολίθων ἐξεσμένα ὅπλα ἀγνώστων ἐθνῶν ἀνεγράφοντο ὡς ἔργα ταύτης, ἢ ἐκείνης τῆς γενεᾶς, ὁ δὲ ἄνθρωπος μετὰ τοῦ ἐντέχνου διοργανισμοῦ του, καὶ ἅπασα ἡ σειρὰ τῶν ἐμψύχων ὀργανισμῶν, ἐν οἷς οὗτος πρωτεύει, ὁ πλανήτης ἐν ᾧ κατοικεῖ, τὸ σύστημα εἰς ὃ ὁ πλανήτης ἀνήκει, καὶ ἐν ἑνὶ λόγῳ ἅπαν τὸ καταπληκτικὸν σύστημα τὸ περιοδεῦον κύκλῳ ἐν τῷ ἀχανεῖ κενῷ, ὑπετίθεντο ὡς ὑπάρχοντα ἄνευ Δημιουργοῦ καὶ συντηρητοῦ. Τοιοῦτον δὲν εἶνε τὸ πόρισμα τῆς ἐπιστήμης, εἰς ὃ ἔφθασαν οἱ ἐμπειρότεροι ἐρευνηταὶ καὶ διερμηνεῖς τῆς φύσεως.

Ὁ ἄνθρωπος ἐξετάζων οἱονδήποτε τεχνούργημα, εἴτε ἕνεκα ἐνστίκτου ροπῆς, εἴτε ὑπὸ τοῦ ὀρθοῦ λόγου ὁδηγούμενος, ἀγαπᾷ νὰ ἀποδίδῃ αὐτὸ, εἰς εὐλογοφανῆ τινὰ καὶ λογικὴν αἰτίαν, γινώσκων ὅτι, ἡ αἰτία ὑπάρχει ἐν τῷ νῷ, καὶ ὅτι ἄνευ νοὸς οὐδὲν δύναται νὰ σχεδιασθῇ, ἢ νὰ παραχθῇ. Οὐ μόνον δὲ τοῦτο, ἀλλ' ἑκάστοτε κρίνει περὶ τοῦ χαρακτῆρος τοῦ παραγωγοῦ νοὸς, ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἔργου.

Τῳόντι κρίνομεν περὶ οἱουδήποτε τεχνουργήματος ἀπὸ τῶν ἀτέχνων σκευῶν τῶν Τρωγλοδυτῶν, μέχρι τῶν ἀριστουργημάτων τοῦ Πρξιτέλους, τοῦ Ὁμήρου ἢ τοῦ Laplace.

Ὡσαύτως κρίνωμεν περὶ δημιουργημάτων πρὸς τὰ ὁποῖα παραβαλλόμενα τὰ τοῦ ἀνθρώπου, εἰσὶν ἀθυρμάτια, καὶ τῶν ὁποίων τὴν καλλονὴν ὅπως ἀπομιμηθῇ τις ἀπαιτεῖται δαιμόνιος μεγαλοφυΐα, Δημιουργημάτων ὧν ἡ μέθοδος καὶ διάταξις, ὅπως ἀνακαλυφθῶσιν, ἀπαιτοῦσι τὴν διὰ βίαυ ἐργασίαν τῶν ἐξοχωτέρων πνευμάτων, καὶ ὧν πολλάκις τὴν ἔκτασιν ἐν χρόνῳ ἢ χώρῳ ματαίως ὁ ἄνθρωπος ψηλαφῶν προσπαθεῖ νὰ ἐξερευνήσῃ.

Ὡς αἰτίαν λοιπὸν τηλικούτων μεγαλουργημάτων τῆς φύσεως ἀναγνωρίζομεν ἰσοδύναμον τινὰ ψυχὴν, ὁ δὲ κάλλιον ἐννοῶν τὸ δημιούργημα, εἶναι μόνος ἱκανὸς νὰ κατανοήσῃ ἐναργέστερα τὸν Ἀρχιτέκτονα.

Οἱ θεοὶ τῶν αἱρέσεων καὶ εἰδικοτήτων, ἴσως ἀπώλεσαν τὸν συνήθη σεβασμὸν των ἀλλ' ἐν τοσούτῳ διορᾶται ὑποφώσκουσα ἠρέμα καὶ γαληνιαίως, ἡ διαυγάσουσα τὸν κόσμον ἰδέα, νοερᾶς, παραγωγοῦ, πανταχοῦ παρούσης, ἐνεργοῦ ψυχῆς, τῆς ψυχῆς καὶ Αἰτίας τοῦ σύμπαντος, ἡ ἰδέα τουτέστι τοῦ θεοῦ, ἰδέα ἀκατανόητος μὲν δι' ἀνθρωπίνης παραστάσεως ἢ φωνῆς, ἀλλὰ πληροῦσα καὶ ἐμπνέουσα πάντα τὰ ἔμψυχα ὄντα ἐν τῷ κόσμῳ, κατὰ τὸ μέτρον τῆς ἱκανότητος αὐτῶν, οὗτινος ναὸς μὲν εἶναι ἡ Φύσις, λατρεία δὲ ἡ πρὸς τὴν ἀθανασίαν εὐχή·

Ἡ ἐπιστήμη λοιπὸν, ἀντὶ τοῦ ν' ἀποκλείῃ τὸν θεὸν ἀπὸ τὴν δημιουργίαν. ἀπαιτεῖ τὴν ἀείποτε ἐνεργούσαν δύναμιν καὶ παρουσίαν του, ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ ἄνθρωπος μόνον διὰ τῶν ἔργων αὐτοῦ δύναται νὰ γνωρίσῃ τὸν θεὸν καὶ ἐπειδὴ, μ' ὅλας τὰς προόδους του, εὑρίσκεται εἰσέτι σχετικῶς εἰς ἄγνοιαν τῆς περὶ αὐτὸν δημιουργίας καὶ θέλει διατελεῖ οὕτως ἐνόσῳ εἶνε περιωρισμένος εἰς τὴν γῆν, ἕπεται ὅτι αἱ περὶ θεοῦ γνώσεις καὶ ἰδέαι εἰσὶ περιωρισμέναι καὶ ἀτελεῖς, ἀνάλογος δὲ καὶ ἡ ἐκτίμησις ἡμῶν περὶ τῶν ἰδιοτήτων Αὐτοῦ.

Ὑπάρχει ἄρα λόγος ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς τὴν ἐπιστήμην, ὅπως προσδοκῶμεν ἄλληυ ὕπαρξιν, ὑπὸ εὐνοϊκοτέρας περιστάσεις, ἵνα κατανοήσωμεν καὶ ἐκτιμήσωμεν δεόντως τὴν ἀρχέγονον ταύτην ψυχὴν, ἣν ἡ ἐπιστήμη ἀπαιτεῖ.

Τὸ δόγμα τῆς βαθμιαίας ἀναπτύξεως διδάσκει, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ὁποῖος φαίνεται τώρα ἐν τῷ φυσικῷ ὀργανισμῷ, καὶ ἐν τῇ βελτιωμένῃ ψυχικῇ ὑπάρξει αὐτοῦ εἶναι προϊὸν μακρᾶς σειρᾶς, διαδοχικῶν ἀνελίξεων ἔφθασε δὲ μόνον εἰς ἓν σημεῖον τῆς ἀνιούσης κλίμακος τῶν ἐμψύχων ὄντων, καὶ ἀπὸ τῆς βαθμίδος ταύτης, ἐπιθεωρεῖ τὴν κάτωθέν του μακρὰν σειρὰν ἀρχόμενος ἀπὸ τῶν πρώτων στοιχείων τοῦ ὀργανισμοῦ καὶ τῆς ζωῆς καὶ θαυμάζων τὴν μεγαλοπρεπῆ καὶ κανονικὴν αὐτῶν παράταξιν.

Ἀλλ' ὅταν στρέψῃ τὰ βλέμματά του εἰς τὰ πρόσω δὲν ἀπαντᾷ ἄλλο, εἰμὴ τὸ χάος. Διορᾷ μολοντοῦτο ὅτι ἡ σειρὰ διεκόπη, ἀλλὰ δὲν ἔληξε, διότι τὸ λογικόν του τὸν βεβαιώνει ὅτι καὶ διὰ τὸν ὑλικὸν κόσμον, ὑπάρχει ἀπώτερον ποῦ, εἷς Ἀρχιτέκτων, οὗτινος τὴν ἐπιστήμην καὶ σοφίαν μανθάνει νὰ ἐκτιμᾷ, προπάντων ὅταν θεωρῇ τὴν βαθμιαίαν ἀνάπτυξιν τοῦ ἐμψύχου κόσμου μετὰ τοῦ ὁρμεμφύτου τῆς συναισθήσεως, τῆς διανοίας, τῆς μνήμης, τοῦ λογικοῦ, τοῦ αἰσθήματος, καὶ τοῦ περὶ ἀθανασίας πόθου, συλλογίζεται δὲ ὅτι ἄλλαι ἄγνωστοι ἴσως ἰδιότητες, εἰσέτι, δὲν ἀνεπτύχθησαν, ὡς ἐκπλήττεται θαυμάζων τὴν μεγάλην κεντρικὴν ψυχὴν αὐτουργὸν τῶν ἰδιοτήτων τούτων

Τίς δύναται νὰ διασκελίσῃ τὸ δυσνόητον ἡμῖν ἄπειρον, καὶ νὰ προσπελάσῃ τὴν ἀπερίγραπτον ταύτην ψυχήν. Δὲν θὰ ὑπάρχει πλέον ὁ ἄνθρωπος, ὅταν ὁ ὑλικὸς ὀργανισμός του ἀποσυντεθῇ; Καὶ ἡ συναίσθησις, ἡ μνήμη, τὸ λογικὸν, καὶ τὸ πάντων εὐγενέστερον, καὶ ἀγνότερον ὁ οὐρανοπέτης πόθος τῆς ἀθανασίας, ἡ κορωνὶς τῆς ἀναπτύξεως ἀπειραρίθμων αἰώνων, πάντα ταῦτα ἀπόλυνται, εἰς πομφόλυγας σβενύμενα, ἐνῷ μόλις ἀνέλαμψαν; ἢ μήπως δὲν ὑπόσχεται ὁ ὀργανισμὸς τῶν στοιχείων, καὶ ἡ πρόοδος αὐτῶν εἰς ζωὴν καὶ κίνησιν, ἡ προϊοῦσα ἐμφάνισις τοῦ ἐνστίκτου, καὶ ἐπὶ τέλους τῆς μεγαλοπράγμονος ψυχῆς, πλείονα ἀνάπτυξιν ὑπὸ εὐνοϊκωτέρας περιστάσεις, πρὸς προσέγγισιν, ἀναγνώρησιν, καὶ ἐκτίμησιν τῆς μεγάλης κεντρικῆς, ἀρχεγόνου καὶ πανταχοῦ παρούσης ψυχῆς;

Ὁ κόσμος ἅπας προσδοκᾷ ἀπιστημονικὴν τινὰ ἀπόδειξιν, τῆς μελλούσης ταύτης ζωῆς, καὶ προϊούσης ἀναπτύξεως, καὶ βεβαίως δὲν εἶναι παράλογος ἡ τοιαύτη προσδοκία του.

Αἱ διαδοχικαὶ βαθμίδες αἱ ἄγουσαι εἰς τὴν τῆς ἀναπτύξεως κλίμακα διακόπτονται αἴφνης, μετὰ τὴν γένεσιν ψυχῆς ἱκανῆς ὅπως ἐξετάζῃ περὶ τοῦ Δημιουργοῦ αὐτῆς.

Ἀλλ' ἄραγε αὐτόσε ἀπαντᾶται τὸ τέλος τῆς κλίμακος; δὲν ὑπάρχουσι καὶ ἄλλαι περαιτέρω βαθμίδες προσπελάζουσαι πρὸς τὴν κεντρικὴν ψυχήν; βαθμίδες εἰς τὰς ὁποίας, ἢ, οἱ παρατηρηταὶ εἰσέτι δὲν ἀφίχθησαν, ἢ τὰ μέσα τοῦ παρατηρεῖν ἔλειπον, ἢ ἐγένετο κακὴ αὐτῶν χρῆσις;

Ὡς εἰς τὸ ἡλιακὸν ἡμῶν σύστημα, ὁ νόμος τῶν ἀποστάσεων, ὁ ἐνυπάρχων μεταξὺ τῶν πλανητῶν, παρεκίνησε τοὺς ἀστρονόμους νὰ ἐρευνήσωσι δι' ἓν ἄλλο σῶμα εἰς τὸ ἀχανὲς διάστημα μεταξὺ Διὸς, καὶ Ἄρεως, καὶ οὕτως ἀνεκάλυψαν τοὺς ἀστεροειδεῖς πλανήτας. Ἢ καθὼς αἱ ἀνωμαλίαι εἰς τὰς κινήσεις τοῦ πλανήτου Οὐρανοῦ, ἔδωκαν ἀφορμὴν τοῖς ἀστρονόμοις ἵνα ζητήσωσιν ἄλλον τινὰ πλανήτην πέραν τῆς τροχιᾶς αὐτοῦ, καὶ εὑρέθη ὁ Ποσειδὼν, οὕτω διὰ παρομοίους λόγους, οἱ ψυχολόγοι δύνανται νὰ συμπεράνωσι, περὶ τῆς ὑπάρξεως ὁλοκλήρου σειρᾶς ὑπερτέρων ὄντων, ἐκτεινομένων πρὸς τὸ Ἄπειρον, καὶ οὐδεὶς δύναται νὰ ἀρνηθῇ τὴν πιθανότητα τοιαύτης ἀνακαλύψεως ἐν τῷ μέλλοντι.

Ἡ πρόοδος τοῦ ἀνθρώπου σταθερῶς ὁδηγεῖ εἰς τὴν ἀποκάλυψιν λεπτοτέρων στοιχείων καὶ δυνάμεων. Οἱ νόμοι οἱ κυβερνῶντες τὴν ἀτμοσφαίραν, τὸ φῶς, ὁ ἦχος, ὁ μαγνητισμὸς, ἅτινα ἦτο ἀδύνατον νὰ κατανοηθῶσι εἰς τὴν νηπιότητα τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ἐξηγοῦνται σήμερον.

Χρώματα τὰ ὁποῖα οἱ προπάτορες ἡμῶν δὲν ἠδύναντο νὰ χαρακτηρίσωσι, διακρίνονται τώρα, καὶ ἦχοι οἵτινες εἰς ἐκείνους ἦσαν ἄσημοι, ἢ ὀχληρὸς πάταγος, ἢ ποσῶς δὲν διεκρίνοντο, φέρουσιν εἰς τὰ λεπτότερα καὶ μᾶλλον καλλιεργημένα ἡμῶν αἰσθητήρια, ἐντυπώσεις μέλους, καὶ ἁρμονίας. Τοιαύτη πρόοδος περὶ τὴν ἀνάπτυξιν κοινῶν αἰσθητηρίων ὑπόσχεται εἰς τὸ μέλλον νὰ ἀποκαλύψῃ ἡμῖν σχέσεις, πρὸς πᾶν ὅ,τι ὑπάρχει εἰς τὴν βιολογίαν, καὶ ψυχολογίαν, μυστηριῶδες καὶ ἀκατάληπτον εἰσέτι.

Ὅσον μεγάλοι ὑπῆρξαν οἱ θρίαμβοι τῆς ἐπιστήμης ἄχρι τοῦδε, καίτοι τὸ δόγμα τῆς βαθμιαίας ἀναπτύξεως διέχυσε πολὺ φῶς, ἐφ' ὅλου τοῦ συστήματος τοῦ παντὸς, οὐδὲν μόλα ταῦτα, ἐξ ὅσων ἐξετελέσθησαν ἕως τώρα δύναται νὰ παραβληθῇ κατὰ τὴν σπουδαιότητα, πρὸς φυσικήν τινα, ἀπόδειξιν ὑψηλοτέρου εἴδους ζωῆς καὶ ἐνεργείας, παρὰ ἐκείνης ἧς ἀπολαύωμεν ἐν τῷ παρόντι ἡμῶν ὀργανισμῷ, ἀπόδειξιν ἐπὶ τῆς ὁποίας στηριζόμενος ὁ ἄνθρωπος κατακλίνεται ἵνα κοιμηθῇ ἐν πλήρει γνώσει, ὅτι μέλλει νὰ ἐγερθῇ εἰς ἀνωτέρας τάξεως ὕπαρξιν.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΦΥΛΑΚΩΝ

ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΑΣ.

(Συνέχεια· ἴδε προηγ. φυλλ.)

ΤΟ ΔΕΣΜΩΤΗΡΙΟΝ

III (συνέχεια) Περίοδος πρώτη.

Εἰς τρεῖς λίαν διακεκριμμένας καὶ ὡς αὐτὸ ἀποτροπαίους περιόδους διαιρεῖται ἡ ἱστορία τοῦ Δεσμωτηρίου. Ὁρίζονται δὲ ἡ μὲν πρώτη διὰ τῆς πυρκαϊᾶς τῆς 7 Μαρτίου 1618 ἥτις κατέστρεψε τὸ πλεῖστον τῶν οἰκοδομῶν τοῦ Ἁγίου Δουδοβίκου, ἡ δὲ δευτέρα διὰ τῆς πυρκαϊᾶς τοῦ 1776 καὶ ἡ τρίτη τέλος ἡ ἐπὶ τῆς τρομοκρατίας φέρει ὡς ἴδιον χαρακτηριστικὸν τὴν ἐγκάρθειρξιν τῆς Μαρίας Ἀντωανέττης καὶ τῶν Γιρονδίνων.

Ἡ κατὰ τῶν Παρισίνων ἐκτοξευθεῖσα μομφὴ, ὅτι δῆθεν διὰ τῶν σφαγῶν τοῦ Σεπτεμβρίου ἐμόλυνον τὸ Δεσμωτήριον φαίνεται ἄδικος, διότι ὁ νόμος τῶν ὑπόπτων δὲν χρονολογεῖται ἀπὸ τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως. Εἶνε βέβαιον ὅτι τῷ 1418 ἕτεροι φονεῖς εἰσέδυσαν εἰς αὐτὸ οὐχ ἵνα φονεύσωσιν εὐγενεῖς ὑπὸ τῶν ἀλλοδαπῶν δελεασθέντας, ἀλλ' ἵνα ἀπαλλαγῶσι τοῦ στρατάρχου Δ. Ἀρμανιὰκ ἀντιπάλου τοῦ Δουκὸς τῆς Βουργονδίας, καὶ διαπραγματευομένου τὴν πώλησιν τῆς Γαλλίας τοῖς Ἄγγλοις!

Αἱ τῷ 1418 ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ συμβᾶσαι σφαγαὶ ἦσαν μὲν φρικταὶ ὡς καὶ ἐπὶ τρομοκρατίας, ἀλλὰ καὶ οὕτως ἐπονείδιστοι ὥστε, ὅτε ὁ Δοὺξ τῆς Βουργονδίας ἐκβιάσας τὰς θύρας τοῦ δεσμωτηρίου ἐφόνευσε τοὺς ἐν αὐτῷ αἰχμαλώτους, τὸν Κόμητα Δ' Ἀρμανιὰκ τὸν Ἀρχιγραμματέα Δε Μὰρλ καὶ τὸν ἐπίσκοπον τοῦ Coutances, δημιουργὸς αὐτὸς τῶν σφαγῶν, ἐφοβήθη τὴν τοῦ συνενόχου αὐτῷ λαοῦ μεταμέλειαν.

Καὶ ἀληθῶς ὁ δήμιος τῶν περὶ τὸν Δ' Ἀρμανὶὰκ λαὸς, ἐδείχθη τρομερὸς εἰς τὰς ἀντεκδικήσεις αὐτοῦ, διότι ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ἡ τοῦ ἀνακτόρου αὐλὴ διετέλει πλήρης πτωμάτων, οἱ δὲ εἰσερχόμενοι ἐβυθίζοντο μέχρι τοῦ ἀστραγάλου ἐν τῷ αἵματι. Οἱ περὶ τὸν Δ' Ἀρμανὶὰκ ἐφονεύθησαν προσκαλούμενοι ἀνὰ εἷς εἷς τὸ γραφεῖον τοῦ Δεσμοφύλακος· γυναῖκες δὲ καὶ κυρίαι τῆς τιμῆς οὐ μόνον ἁπλῶς ἐσφάγησαν, ἀλλὰ καὶ διεσχίσθησαν τὴν κοιλίαν, ὅσαι αὐτῶν ἔτυχον ἐγγυμονοῦσαι. Δι' βαρβαρότητες αὗται ἀναμιμνήσκουσι τὰς ἥκιστα δικαιολογουμένας ἐπαναλήψεις αὐτῶν, τὰς λαβούσας χώραν κατὰ τὰς ἀπαισίους τῆς ἐπαναστάσεως ἡμέρας. Ἀλλ' ἡ φρίκη ἣν ἐνεποίησαν εἰς τὸν ὑποκινήσαντα αὐτὰς Δοῦκα τῆς Βουργονδίας οὕτως ἦτο μεγάλη ὥστε ἀπεφάσισεν εἴτε ὑπὸ μεταμελείας εἴτε ὑπὸ πολιτικῶν λόγων ἀγόμενος, νὰ ἐξαγνίσῃ τὰς θηριωδίας ἐκείνας, διὰ τοῦ αἵματος τοῦ πρώτου ἐκτελεστοῦ τοῦ δημίου τῶν Παρισίων Capeluche.

Οὗτος ἦν ζηλωτὴς ὁπαδὸς τοῦ Δουκὸς τῆς Βουργονδίας ὅστις καὶ τὸν ἀπεκάλει συμπέθερον καὶ φίλον. Ἀλλὰ, δότε πίστιν ἂν θέλετε εἰς τὴν τῶν ἰσχυρῶν φιλίαν, ὅταν αὕτη ἀπάδῃ πρὸς τὴν πολιτικήν των.

Μετὰ τριημέρους φόνους καὶ ὄργια ὁ λαὸς ἀφυπνισθεὶς κατησχύνθη διὰ τὰς παρεκτροπὰς αὐτοῦ.

Ὁ τῆς Βουργονδίας Δοὺξ ἐνόησεν ὅτι ἐμελλε νὰ δώσῃ λόγον τῶν σκληροτήτων αὐτοῦ εἰς τὴν βουλὴν καὶ νὰ ἐξιλεώσῃ αὐτὴν, προσφέρων θῦμα τι τῷ λαῷ, ὅστις ἐξεμάνη κατὰ τῶν ἰδίων ἑαυτοῦ κακουργημάτων. Ἐξελέξατο δὲ τὸν Capeluche ὡς δόντα δημοσίᾳ μαθήματα εἰς ὅλους τοὺς φονεῖς ἵνα τάχιον ἀπαλλαγῶσι τῶν φίλων τοῦ Δ' Ἀρμανὶὰκ. Τὸ ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ἀδίκως ἐκχυθὲν αἷμα ἔπεσεν ἄρα κατὰ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ. Ὁ Δοὺξ τῆς Βουργονδίας βαθεῖαν ὑποκρινόμενος ἐπὶ τοῖς γενομένοις λύπην διέταξε τὴν ἐν τῷ Δεσμωτηρίῳ ἐγκάθειρξιν τοῦ Capeluche μέχρι τῆς εἰς τὸ ἱκρίωμα ἀποστολῆς αὐτοῦ. Οὗτος δὲ εἰ καὶ εἰς καρατόμισιν καταδικασθεὶς, προσῆλθε τὴν ἡμέραν τῆς ἐκτελέσεως μὲ βῆμα ἀκλόνητον ἐνώπιον τοῦ ἀρχαίου συμπεθέρου του δουκὸς καὶ τὸν ἠρώτησε μὲ ὕφος ἀτρόμητον.

« Ποῖος ἄρά γε θὰ μὲ ἀποκεφαλίσῃ; »

— Ἐγὼ νομίζω ὅτι ὁ δήμιος ἔχει τοὺς ὑποδεεστέρους του τῷ εἶπεν ὁ πρίγκιψ.

— Οἱ ὑπηρέται μου ἐδείχθησαν πιστότεροι τῶν ἰδικῶν σου, διότι ἐξηφανίσθησαν ἅμα εἶδον ὅτι ὁ κύριός των ἀπειλεῖται διὰ θανάτου.

— Καὶ ἐκεῖνος ἐκεῖ 'πάνω μὲ τὸ ξίφος σου;

— Ὦ! ἐκεῖνος εἶναι βῶδι, βοηθὸς δοκίμου μόλις γνωρίζων νὰ κρατῇ τὸ ξίφος μου.

— Μπά. Διὰ μίαν φορὰν δὲν πειράζει: ὑπέλαβεν ὁ Δοὺξ ἀπομακρυνθεὶς ἀσπλάγχνως ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου αὐτοῦ συμπεθέρου.

Ὁ Cabeluche ἀνεκίνησε τοὺς ὤμους αἰσχυνθεὶς διὰ τὴν ἀχαριστίαν, καὶ ἀνῆλθε τὸ Ἰκρίωμα θέατρον τῶν ἰδίων κατορθωμάτων· ἐκεῖ ἀτενίσας τὸν μέλλοντα νὰ ἀναλάβῃ καθήκοντα ἐκτελεστοῦ δόκιμον τῷ εἶπε μὲ ὕφος συνεσταλμένον καὶ καταπνίγων ἕνα στεναγμόν του.

«Παιδί μου τόσο κακὰ θὰ τὰ βγάνῃς πέρα, ὥστε θὰ ἀτιμάσῃς τὴν τέχνη, καὶ ὁ κόσμος θὰ σὲ περιπαίζῃ. Ἄκουσε καλὰ τὸ μάθημά μου εἶπεν ὁ Capeluche, θωπεύων τὴν λαβὴν τοῦ ξίφους του ὅπερ ἐθεώρησε μετὰ λύπης, συλλογίσου ὅτι εἶνε τὸ τελευταῖον, τὸ ὁποῖον σοὶ δίδω: θὰ κρατήσῃς τὸ ξίφος πλαγίω: χωρὶς νὰ τὸ ὑψώσῃς πολὺ, ἐνῷ θὰ καταβιβάζῃς ἄφησε τὸ ἓν

χέρι, γνωρίζω τὴν λεπίδα, θὰ κόψῃ μόνη της, μὲ ἐκατάλαβες;

Ἡ ἀκριβὴς καὶ ἥρεμος αὕτη ὁδηγία τοῦ δημίου ἐπηύξησε τὸν τρόμον τοῦ δοκίμου, ὥστε ὁ λαὸς ὑπέλαβεν ἐπὶ μικρὸν ὅτι οὗτος ἦτο ὁ κατάδικος, μάλιστα δὲ ὅταν ὁ καθηγητὴς σπουδαίως μεριμνῶν περὶ τῆς δειλίας τοῦ μαθητοῦ του, ἔλαβε τὸ ξίφος ἐκάμφθη ἀγέρωχος ἐνώπιον τοῦ κλοιοῦ, καὶ ἐν στάσει ἐνεργῷ καὶ πλήρει χάριτος διεχάραξε τὴν πορείαν ἣν ὤφειλε νὰ διαγράψῃ τὸ θανατηφόρον κτύπημα.

«Καταλαμβάνεις τώρα ἠρώτησεν ἀποδιδοὺς αὐτῷ τὸ ξίφος;

— Μάλιστα μάστορα, τώρα εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ σὲ καταφέρω.

— Τότε κτύπα εἶπεν ὁ Capeluche προτείνας τὸν λαιμὸν καὶ προσηλώσας τὸ βλέμμα, ἡ κεφαλήμου ἀνήκει εἰς σὲ ὅπως καὶ ἡ ψυχή μου εἰς τὸν Θεόν. Ὁ δὲ μαθητὴς πιστὸς εἰς τὸ μάθημα τοῦ Διδασκάλου του, ἔκαμε κατὰ τοὺς κανόνας νὰ ἠχήσῃ τὸ ξίφος καὶ ἀπέκοψε διὰ μιᾶς πληγῆς τὴν κεφαλὴν τοῦ Capeluche.

Ὡς δὲ ἐκ τῆς ἱστορίας καταδείκνυται μόνον ὁ Capeluche ἀνῆλθε τὸ ἴδιον ἐκτοῦ ἰκρίωμα θύμα τῆς ἀχαριστίας τῶν μεγάλων. Παρὰ τὸ Δεσμωτήριον δὲ ἔκειτο καὶ ἡ μεγάλη αἴθουσα τῆς Δικαιοσύνης κτισθεῖσα μὲν ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Λουδοβίκου, συντελεσθεῖσα δὲ καὶ διασκευασθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἀτυχοῦς Ἐγγεράν Δε-Μαριγνῦ, ὅστις δικασθεὶς μετὰ ταῦτα καὶ καταδικασθεὶς ἐν αὐτῇ, ἤχθη εἰς τὸ Ἰκρίωμα τοῦ Μοντφκὼν ὅπερ ὡς καὶ τὸ μέγαρον τοῦ Ἁγίου Λουδοβίκου ὁ ἴδιος ἐπιστατήσας ἀνεκαίνισε.

Ὅτε δὲ ἡ Βασιλεία ἤρξατο τὸν ἀνακαινισμὸν τοῦ Μοναρχικοῦ τῆς Γαλλίας χάρτου ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῆς Φεουδαλικῆς ἰσχύος ἤτοι τῷ 1482, τὸ Δεσμωτήριον μετετράπη εἰς φυλακὴν τῶν Ἀριστοκρατικῶν, διετελέσαν τοιοῦτον μέχρι τοῦ 1793 ὅτε ἡ βασιλεία ἀπροστάτευτος ἀπολειφθεῖσα, ἐνεκλείσθη ἐκ περιτροπῆς εἰς τὸ Δεσμωτήριον καὶ τὸν ναὸν ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἐκείνου ὅνπερ αὐτὴ ἰδίαις χερσὶν ἐχειραφέτησεν ἀπὸ τοῦ ζυγοῦ τῶν πρώτων τυράννων του.

Τῷ 1484, Λουδοβίκος XI ὁ μετὰ περιεσκεμμένης πεπροικισμένος δολιότητος, ὅστις τοὺς μὲν ἰσχυροὺς προσέβαλεν ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ, κατὰ δὲ τῶν μικρῶν ἐπετίθετο ἐν τῷ κρυπτῷ χάριν τοῦ λαοῦ οὗτινος εἶχεν ἀπόλυτον ἀνάγκην, ἐπροικοδότησε τὸ Δεσμωτήριον δι' ὑπογείων φυλακῶν τῆς λήθης ὧν αἱ κιγκλίδες ἀπέληγον ὑπὸ τὸν ποταμόν, ἵνα ἐγκλείῃ τοὺς μὴ πρὸς τὴν πολιτικὴν αὐτοῦ συμμορφουμένους.

Τοῖς ἐν ταῖς εἱρκταῖς δὲ ταύταις ἐγκλειομένοις ἡ μὲν τροφὴ ἐδίδετο διὰ δικράνου διὰ τῶν κιγκλίδων περωμένου, ἡ δὲ ἔξοδος τοῖς διακρινομένοις ἐξ αὐτῶν ἐπετρέπετο ἅπαξ μόνον καθ' ἑβδομάδα πρὸς ἀνάπαυσιν τῶν αἱμωδιασμένων αὐτῶν μελῶν, καὶ μετάληψιν γεύματος ἐπαρκοῦς, ἵνα ἐπαισθητοτέρα ἀποδῇ αὐτοῖς ἐφεξῆς ἡ βάσανος.

Εἰς τὴν βάσανον δὲ ταύτην κατεδικάσθη καὶ ὁ ἐξ ἀπορρήτων, θαλαμηπόλος καὶ χρονογράφος τοῦ Λουδοβίκου XI Φίλιππος Δε-Commines μετενεχθεὶς εἰς τὸ Δεσμωτήριον ἀπὸ τοῦ σιδηροῦ κλωβοῦ ἐν ᾧ τὸ πρῶτον ἐνεκλείσθη, διότι ἔπταισεν ἀσπασθεὶς μετὰ πλείονος ζήλου τὰ συμφέροντα τοῦ Λουκὸς τῆς Ὀρλεάνης.

Τούτου δὲ βασιλεύσαντος ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Λουδοβίκου XII ὁ Δε-Commines ἀπελύθη μὲν τῆς εἱρκτῆς, δὲν ἐπανέλαβεν ὅμως καὶ τὴν δημευθεῖσαν περιουσίαν του, ἐν ᾧ ἐπὶ ζωῆς διετήρησε τὰς ἐκ τῶν σκληρῶν βασάνων προσγενομένας αὐτῷ πληγάς· τοῦθ' ὅπερ ἀποδείκνυσι τρανώτατα ὅτι ὁ μὲν Βασιλεὺς ἐπελάθετο τῶν ἐρίδων τοῦ Δουκὸς τῆς Ὀρλεάνης, ὁ δὲ Διὺξ παρέπεμψεν εἰς λήθην τὴν πρὸς τὰς ὑπηρεσίας καὶ τὰ βάσανα τοῦ Δε-Commines μεγάλην ὀφειλὴν τοῦ Βασιλέως.

Ὁ μέγας τετράγωνος πύργος ὁ κατὰ τὸ ἄκρον τοῦ Δεσμωτηρίου κείμενος, καὶ τὴν γωνίαν τοῦ παλατίου ἀποτελῶν οὐδόλως ὑπολείπεται τῆς ὅλης φυλακῆς κατὰ τὸ φρικῶδες τῆς ἱστορίας αὐτοῦ· διότι ἐκτὸς τοῦ θλιβεροῦ συνθήματος ὅπερ, ὡς ἀρχόμενοι εἴπομεν, ἔδωκε κατὰ τὴν νύκτα τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου, περιέκλεισε καὶ τὸν Μοντγομερῦ καὶ τὸν Ραβαλλιὰκ, τὸν μὲν ἀθῶον τὸν δὲ παράφρονα, ὧν ἐκεῖνος μὲν ἐφόνευσε τὸν βασιλέα του ἐξ ἀφροσύνης, οὗτος δὲ ἐδολοφόνησε τὸν βασιλέα του ἐκ φανατισμοῦ.

Τὴν 16 Ἰουνίου τοῦ 1574 ἡμέραν τετάρτην ὁ Γαβριὴλ Κόμης τοῦ Montgommery ἀρχηγὸς τῶν ἐν Νορμανδίᾳ ἐπαναστάντων Καλβινιστῶν ἐνεκλείσθη ἐν τῷ τετραγώνῳ τοῦ Δεσμωτηρίου τῶν Παρισίων Πύργῳ λόγῳ μὲν διότι ἔστρεψε τὰ ὅπλα κατὰ τοῦ βασιέως του, ἔργῳ ὅμως διότι ἀφρόνως ἐφόνευσε διὰ λόγχης Ἑρρίκον τὸν II ἔν τινι ἱπποδρομίᾳ.

Ἀχθεὶς δὲ ἀπὸ τῆς Καένης εἰς Ρουένην καὶ ἀπὸ ταύτης εἰς Παρισίους αἰχμάλωτος ἐπὶ ἁπλῷ λόγῳ, ἐκοσμεῖτο πάντως δ' ὑπερβαλλούσης εὐγενείας χαρακτῆρος, διότι ἐπίστευσεν εἰς τὸν λόγον τῆς βασιλίσσης μητρὸς τῆς Αἰκατερίνης τῶν Μεδίκων, ἧς ὁ σύζυγος ἐφονεύθη ὑπ' αὐτοῦ ἀντιπάλου ὄντος τοῦ βασιλέως, πρὶν ἢ μετατραπῇ εἰς ἀντάρτην.

Ὁ Μοντγομερῦ παραδοθεὶς μᾶλλον ἢ αἰχμαλωτισθεὶς ἐν τῇ πολιορκίᾳ τοῦ Σαὶν-Δῶ, προέτρεψε καί τινα τῶν ὑπολοχαγῶν αὐτοῦ νὰ πράξῃ τὸ ἴδιον, διότι ἐφρόνει ὅτι ἁπλᾶ λύτρα εἰς τοὺς Καθολικοὺς νικητὰς πληρονώμενα ἔμελλον νὰ περατώσωσι τὴν ὑπόθεσίν των.

Ἀλλ' ὁ λοχαγὸς πείσμων Νορμανδὸς ἀπήντησε τῷ εὐπίστῳ Μοντγομμερῦ διὰ τῶν ἑξῆς.

«Ἀρχηγὲ γνωρίζω τὴν βασίλισσάν μας, ἥτις ἵσταται ὄπισθεν τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν ὡς καὶ τὸ ἰκρίωμα ὄπισθεν τῆς αἰχμαλωσίας μας. Εἶσθε ἐλεύθερος νὰ παραδοθῆτε, ἵνα ἀχθέντες εἰς Παρισίους ἐκτεθῆτε πρὸς θέαν τοῖς Παπισταῖς ἐπὶ ἰκριώματος ἐν τῇ Πλατείᾳ τῆς Θινώδους Ἀκτῆς. Ἐγὼ καὶ ὁ υἱός μου προτιμῶμεν νὰ ἀποθάνωμεν ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων.»

Τοῦθ' ὅπερ ἀληθῶς συνέβη τοῖς γενναίοις Νορμανδοῖς καθ' ὃν χρόνον ὁ Μοντγομμερῦ ὡδηγεῖτο ἐπὶ ἁπλῷ λόγῳ ἀπὸ τοῦ Σαὶν-Δῶ εἰς Παρισίους.

Ἡ δίκη αὐτοῦ ἦν συντομωτάτη, διότι ἡ μνησίκακος Αἰκατερίνη τὰ πάντα προεῖδε καὶ προελείανε.

Δέκα δὲ ἡμέρας μετὰ τὴν αἰχμαλωσίαν αὐτοῦ, τῇ 29 Ἰουνίου, ὁ Μοντγομμερῦ ἐξαχθεὶς τοῦ ἐκ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ ἕκτοτε ἐπικληθέντος πύργου τοῦ Δεσμωτηρίου δεδεμένος τὰς χεῖρας ἐπὶ τῶν νώτων, ὡδηγήθη ἐντὸς φορείου καὶ ἐν συνοδείᾳ Ἱερέως καὶ δημίου εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς Θινώδους αὐτῆς, ἵνα ἀποκεφαλισθῇ καὶ κατακερματισθῇ τὸ σῶμα του. Ἡ κατ' αὐτοῦ ἐκδοθεῖσα ἀπόφασις οὐ μόνον εἰς τὰς λεχθείσας ἤδη ποινὰς ὡς ἔνοχον ἐσχάτης προδοσίας, τὸν κατεδίκασεν ἀλλ' ὅπερ παράδοξον, αὐτὸν μὲν ἐκήρυξεν ἔκπτωτον τῶν τίτλων τῆς εὐγενείας, τὰ δὲ ἕνδεκα τέκνα του ἐννέα υἱοὺς καὶ δύο θυγατέρας, ἄτιμα, ἐστερημένα πολιτικῶν δικαιωμάτων καὶ τῆς περιουσίας αὐτῶν δημευθείσης ὑπὲρ τοῦ βασιλέως.

Σύγχρονός τις συγγραφεὺς προστίθησιν ὅτι «ἀναγνωσθείσης τῆς κατ' αὐτοῦ ἀποφάσεως, ἀνεβόησεν, ὅτι ἀπέθνησκεν ὑπὲρ τῆς θρησκείας αὐτοῦ, οὐδέποτε δὲ προὔδωκε τὸν βασιλέα του.» Ἀλλὰ παπιστής, ὤν, κατὰ τὰ φαινόμενα, ὁ χρονογράφος, ἀποφαίνεται ὅτι ἀσφαλίσας τὴν ζωὴν αὐτοῦ ἐν Ἀγγλίᾳ παρὰ τῇ βασιλίσσῃ ἧς διετέλει ἐννοούμενος ὁ Μοντγομμερῦ, ἐπανῆλθεν εἰς Γαλλίαν ἵνα διαταράξῃ τὸ βασίλειον.»

Ἀκούων τὴν κατ' αὐτοῦ ἀπόφασιν βεβαίως μετεμελήθη διότι δὲν ἐμιμήθη τὴν γενναιότητα μήτε συνεμορφώθη πρὸς τὰς συμβουλὰς τοῦ Νορμανδοῦ λοχαγοῦ του, δὲν ὡμολόγησεν ὅμως μήτε ἐν ταῖς βασάνοις τὸ ὄνομα τοῦ πρώτου ὠθήσαντος αὐτὸν πρὸς τὰς ἐν τῷ κράτει ταραχὰς, τοῦ ἀτίμου Δουκὸς d' Alençon τοῦ τοσούτων ἐγκλημάτων ὑποβολέως, ὅστις πάντοτε αἰσχρῶς ἐγκατέλιπε τοὺς συνενόχους αὐτῷ ὡς ἔπραξε βραδύτερον καὶ ὁ ἀδελφὸς τοῦ Λουδοβίκου XIII Γάστων, ὁ τροφοδότης οὕτως εἰπεῖν τῶν Ἰκριωμάτων τοῦ Καρδινάλεως Ριχελιέως.

Ἡ κεφαλὴ τοῦ Μοντγομμερῦ ἀποκοπεῖσα ἐτέθη ἐπὶ πασσάλου, ἡ δὲ βασιλομήτηρ παροῦσα εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς Θινώδους ἀκτῆς κατὰ τὴν ἀποκεφαλίσιν του ἐξεδίκησε τέλος Ἑρρίκον II τὸν σύζυγόν της.

Κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην ἡ Αἰκατερίνη ἀπεκάλυψεν ἐντελῶς τὸν μνησίκακον καὶ αἱμοχαρῆ χαρακτῆρα αὐτῆς, ὡς κορέσασα ἐκδίκησιν πρὸ πολλοῦ ἐξυφανθεῖσαν. Τηλικαύτη δὲ σκληρότης ἀδύνατον ἄλλως νὰ ἐξηγηθῇ ἢ διὰ μήνιος ἧς τὸν μυστηριώδη μῖτον κέκτηνται οἱ μυθιστοριογράφοι κάλλιον τῶν Ἱστορικῶν. Ἄλλως δὲ ὁ Μοντγομμερῦ δὲν ἦτο αἱρετικὸς καὶ φονεὺς ἀκούσιος τοῦ Ἑρρίκου II; ἤρκει τοῦτο εἰς τὴν ἄπιστον χήραν τὴν ἐπιζητοῦσαν πάντοτε πρὸς κορεσμὸν τῶν ἀμηλίκτων αὐτῆς παθῶν τὰς μᾶλλον ἀποτροπαίους τῶν ἀντιφάσεων! Ἄλλως πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ ἐξηγηθῇ ἐκδίκησις προσβάλλουσα ἀθῶα τέκνα μέχρι τῶν ἀπογόνων αὐτῶν καὶ καταδικάζουσα εἰς πολιτικὸν θάνατον δι' εὐφυῶς ἐξευρημένης ἀγωνίας; Ὅπως ποτ' ἂν ᾖ ἐνταῦθα ἀναγνωρίζεται τὸ καταχθόνιον τῆς Αἰκατερίνης πνεῦμα ὅπερ διὰ τῶν αὐτῶν πάντοτε μέσων ἐπιτίθεται κατὰ τῆς Βα-

σιλίσσης τῆς Ναβάρρας, κατὰ τοῦ Δε-Μουὺ, τοῦ Κολιγνῦ καὶ Ἑρρίκου IV καὶ κατὰ πάντων ὅσοι ἐπλήγωσαν τὴν καρδίαν αὐτῆς ἢ παρέβλαψαν τὴν πολιτικήν της. Τὸ πνεῦμα τῆς Αἰκατερίνης ἐπαξίως, ὡς ἀληθῶς ἐθάπτισε τὸν μέγαν τετράγωνον τοῦ Δεσμωτηρίου πύργον διὰ τοῦ ἁγνοῦ ὀνόματος τοῦ λίαν ἱπποτικοῦ Μοντγομμερῦ.

Ἀλλὰ καὶ ἡ ἐπίκλησις τοῦ πύργου τοῦ δόντος τὸ σύνθημα τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἀνδρειοτέρου τῆς ἐποχῆς ἐκείνης Καλβινιστοῦ εἶνε ἑτέρα τῆς ἱστορίας ἀντίφασις.

Τὸ δὲ παραδοξότερον, εἴτε ἐκ τύχης εἴτε ἐκ Προνοίας ὁ πύργος οὗτος ὁ κοσμηθεὶς διὰ τοῦ ὀνόματος καλβινιστοῦ ἱπποτικοῦ ἅμα καὶ ἀντάρτου, ἔμελλε βραδύτερον νὰ διαφρισθῇ τὸ ὄνομα τοῦτο πρὸς τὸν Ραβιλλιὰκ παπιστὴν βασιλοκτόνον.

Ὁ Ραβιλλιὰκ δὲν εἶνε τόσον ἀξιομισητὸς ὅσον πιθανὸν νὰ τὸν ὑπολάβῃ τις, ἀλλ' ἁπλοῦν ὄργανον τοῦ Δουκὸς Δ' Ἐπερνὼν καὶ τῶν Ἰησουϊτῶν, ἄλλαις λέξεσιν εἶνε ὁ ἐκτελεστὴς τῶν ἀρχῶν τῆς συνομωσίας ἥτις ἔμελλέ ποτε νὰ τιμωρήσῃ Ἑρρίκον τὸν IV διὰ τὸ ἱστορικὸν ἐκεῖνο λόγιον, οἱ Παρίσιοι εἰσὶν ἀντάξιοι μιᾶς λειτουργίας.

Πρὸ τοῦ Ραβαλλιὰκ ὀκτὼ ἔτοροι φονεῖς ἐπετέθησαν κατὰ τῆς ζωῆς τοῦ βασιλέως. Ἡ αἴθουσα δὲ τῶν βασάνων τοῦ Δεσμωτηρίου ἡ ὑπὸ τὸν μέγαν τετράγωνον πύργον, πολλὰ κατέπνιξε παράπονα καὶ περιέκλεισε μυστικὰ τῶν πρακτόρων τῶν ἀληθῶν βασιλοκτόνων, οἵτινες ἐν τούτῳ καίπερ πραγματικοὶ φονεῖς περιεστοίχιζον ἐν τῷ Λούβρῳ τὸν βασιλέα.

Ὅτε ὁ Ἑρρίκος IV διενοήθη μετὰ τοῦ Σουλλοῦ νὰ μετριάσῃ ἐν Γερμανίᾳ τὴν πρόσκαιρον τῆς Ρώμης ἰσχύν· ὅτε ὠνειροπόλησε τὴν εἰρήνην τῆς Εὐρώπης πρὸς τὸ συμφέρον τῶν λαῶν, ἡ ἐκκλησία καὶ ἡ γηραιὰ τῶν καθολικῶν μερὶς συνεκινήθη ζωηρῶς. Ὥπλισαν δὲ τὴν χεῖρα τοῦ ἐπικινδυνοτέρου τῶν φανατικῶν των, τοῦ Ραβαλλιὰκ, δόντες αὐτῷ τὴν δολοφόνον μάχαιραν καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Ἑρρῖκος μετέβαινε παρὰ τῷ Σουλλοῦ διὰ τῆς ὁδοῦ τοῦ Σιδηροχοείου εἰς τὴν νέαν τοῦ Ὁπλοστασίου συνοικίαν. Διὰ τῆς δολοφονίας δὲ ταύτης ἀνέστειλαν αὐτὸν ἐν τῇ συνομολογήσει γενικῆς ὅλων τῶν λαῶν ἐκεχειρίας ἥτις ἔμελλε νὰ ἀποδῇ ὀλεθρία εἴς τε τοὺς Πάπας καὶ τοὺς βασιλεῖς. Τὸ ὑψηλὸν δὲ τοῦτο ὑπὲρ τῆς εὐτυχίας τῶν λαῶν διανόημα ἐγένετο θανατικὴ κατὰ τοῦ Ἑρρίκου IV ἀπόφασις!

Ὁ λαὸς ἐξωργισμένος καὶ συγκεκινημένος συλλαβὼν τὸν Ραβαλλιὰκ ὡδήγησεν πρῶτον εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον τοῦ Retz. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἐνταῦθα μένων ἦν πλησίον τοῦ Λούβρου καὶ τῶν συνενόχων αὐτῷ μεγιστάνων, μετὰ δύο ἡμέρας τὸν μετέφερε εἰς τὸν πύργον Μοντγομμερῦ ἐν ᾧ διέμεινε μόνον ἐφ' ὅσον ἀπήτησεν ἡ ἐσπευσμένη τῆς δίκης αὐτοῦ διεκπεραίωσις.

Μέχρι σήμερον φαίνεται καὶ ἡ Εἱρκτὴ αὐτοῦ, καὶ τὸ δωμάτιον τῶν βασανιστηρίων ἐν ᾧ ὁ Ραβαλλιὰκ προηγήθη τοῦ Δαμιανοῦ καὶ Καρτούσου. Εἶνε δὲ εἶδος λιθίνου κώδωνος ἐκ τοῦ θόλου τοῦ ἐποίου, σχοινίον κρεμάμενον ἐχρησίμευε πρὸς καταγωγὴν τῆς τροφῆς τοῦ βασιλοκτόνου.

Οἱ περὶ τὸν Δ-Ἐπερνὼν σπουδαίως προυνόησαν ἵνα μηδεὶς ἐπικοινωνήσῃ τῷ Ραβαλλιὰκ, ἤλλαξαν καθ' ἑλέγεται τὸν πύργον, ἐγκλείσαντες αὐτὸν ἐντὸς κελλίου κατεσκευασμένου εἰς τὸ ἄνω τεῖχος ἑνὸς τῶν παρὰ τὸν Σηκουάναν πύργων. Ἡ δὲ Αὐλὴ φοβουμένη τὰς ἐξομολογήσεις αὐτοῦ μόνην τὴν τῆς ποδοκάκης βάσανον τῷ ἐπέβαλε. Ἀλλ' ἡ Βουλὴ γενομένη κυρία αὐτοῦ ἐν τῇ πλατείᾳ τῆς Θινώδους Ἀκτῆς τὸν ἐβασάνισε διὰ σιδηρῶν λαβίδων καὶ κατὰ τοὺς μαστοὺς καὶ κατὰ τοὺς βραχίονας καὶ κατὰ τοὺς μηροὺς, ἐπέχυσε δὲ μόλυβδον ἀναλελυμένον καὶ ἔλαιον ζέον ἐπὶ τῶν πληγῶν αὐτοῦ, πρὶν ἢ τὸ σῶμα του διασπασθῇ ὑπὸ τεσσάρων ἵππων.

Ἀλλ' ὁ Ραβιλλιὰκ καὶ ἐν τῇ Εἱρκτῇ καὶ ἐν τῇ πλατείᾳ οὐδὲν ἀπεκάλυψε μὴ ἀφορῶν αὐτὸν μόνον, διότι οἱ Ἰσουΐται ὑπεσχέθησαν ἐν τῇ σιωπῇ αὐτοῦ τὸν παράδεισον ὃν ἐκεῖνος ὑπελάμβανεν ὅτι ἀσφαλέστερον θὰ κερδίσῃ διὰ τῶν βασάνων, ἃς ὑφίστατο.

Ἀλλὰ τῷ 1617 ὁ Λουδοβίκος XIII ἐνῆλιξ κηρυχθεὶς, ἀνεμνήσθη τοῦ θανάτου τοῦ πατρός του· ἀηδιζόμενος δὲ τοὺς αὐλοκόλακας τῆς Μαρίας τῶν Μεδίκων καὶ τὴν κηδεμονίαν τῆς μητρός του, λίαν εὐνοϊκῶς διακειμένης πρὸς ἐκείνους οὓς ἡ κοινὴ φήμη κατηγόρει ὡς εἰσηγητὰς τοῦθανάτου Ἑρρίκου τοῦ IV, τοὺς ἐγκατέλιπεν εἰς τὴν τοῦ κοινοῦ ἐκδίκησιν.

Ἀφοῦ δὲ ὁ μὲν στρατάρχης D Ancre ἐφονεύθη κατὰ διαταγήν του ἡ δὲ Ἐλεονόρα Καλιγαΐ ἤχθη εἰς τὸν πύργον τοῦ Δεσμωτηρίου, ἡ βουλὴ ἡ πάντοτε ὑποπτεύουσα ὅτι μερίς τις τῶν αὐλικῶν μετέσχε τῆς Βασιλοκτονίας τοῦ Ραβαλιὰκ ἠρώτησεν ἐν ταῖς ἀνακρίσεσιν αὐτῆς τὴν σύμβιον τοῦ στρατάρχου D-Ancre «Ἂν ἦνε ἀληθὲς ὅτι αὕτη ἐμήνυσε τῷ Ἑρρίκῳ IV νὰ προφυλαχθῇ κατὰ σκευωρίας κατ' αὐτοῦ διευθυνομένης, καὶ ἂν αὐτὴ ἡ ἰδία δὲν συμμετέσχε μετά τινων μεγιστάνων τῆς δολοφονίας τοῦ μακαρίτου βασιλέως.»

Ἀλλ' ἡ τοῦ στρατάρχου σύμβιος εὐφυὴς οὖσα, ἀπήντησε.

« Δὲν ἀπόκειται εἰς ἐμὲ ἀλλ' εἰς τοὺς τοίχους τοῦ μεγάρου τούτου νὰ ὁμιλήσωσι. Οἰκτείρω τοὺς δικαστάς μου ἀποτείνοντας τοιαύτην ἐρώτησιν ἥτις εἶνε ἄντικρυς προσβολὴ κατὰ τῶν ἐν τῷ Λούβρῳ οἵτινες εἰσὶ κύριοι αὐτῶν τε καὶ ἐμοῦ. »

Οὕτω δὲ ἀπέφυγε τὸ νὰ ἐκθέσῃ καὶ ἑαυτὴν καὶ τὴν βασίλισσαν κυρίαν της, ἢν πρὸ πάντων ἡ βουλὴ ἐπεθύμει νὰ συμπαραλάβῃ εἰς τὴν προκειμένην κατηγορίαν.

Οἱ δὲ δικασταὶ ἠναγκάσθησαν ὑπὸ τῆς ἑτοιμότητος τοῦ πνεύματός της νὰ καταδικάσωσιν αὐτὴν μόνην ὡς φαρμακεύτριαν καὶ μάγισσαν. Βεβαίως ἡ πρὸς εὐφυᾶ γυναῖκα μωρία αὕτη ἦν εὔσχημος ὑπεκφυγὴ δεινοῦ ὀλισθήματος, ἀλλ' ἡ τοῦ στρατάρχου γυνὴ ἐξῆλθε τοῦ δεσμωτηρίου ἵνα καῇ ζῶσα ἐν τῇ πλατείᾳ τῆς Θινώδους Ἀκτῆς.

Τότε δὲ ἕνεκα τῆς ἐπιμονῆς μελῶν τινων τῆς βουλῆς πρὸς ἐκδίκησιν τοῦ θανάτου τοῦ Ἑρρίκου IV. παρεδόθει εἰς τὸ πῦρ καὶ τὸ μέγαρον τοῦ ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης. Διότι τὰ ἔγγραφα τῆς δίκης τοῦ Ραβαλλιὰκ ἅπερ ὑπηνίξατο ἡ τοῦ στρατάρχου σύμβιος καὶ ἅπερ ἔμενον ἐν τοῖς γραφείοις, ἠδύναντο πράγματι, ὡς τοὐλάχιστον ὑπόπτευεν ἡ Αὐλὴ, νὰ στήσωσι νέα ἰκριώματα εἰς τὴν πλατείαν τῆς Θινώδους Ἀκτῆς.

Οἱ περὶ τὸν Δ Ἐπερνὼν καὶ οἱ τῆς βασιλίσσης φίλοι βαρὺν ἠσθάνοντο πιέζοντα αὐτοὺς τὸν Ἐφιάλτην τῶν ὑπονοιῶν καὶ τῆς παλαιᾶς μνησικακίας, τῆς βουλῆς, ἣν ἀφύπνισαν οἱ τελευταῖοι τῆς στραταρχίδος λόγοι. Ἐκρίθη ἄρα ἄρευκτος καὶ ἄμεσος ἡ τῶν ἐγγράφων ἐξαφάνησις. τούτου δ' ἕνεκα ἐτέθη τὸ πῦρ ἐν τῷ μεγάρῳ ἀπειλοῦν τὴν πυρπόλησιν ὁλοκλήρου τοῦ Ἄστεως. Καὶ ἔμελλον οὕτω ν' ἀγνοηθῶσι οἱ τῆς πυρκαϊᾶς αἴτιοι ὡς ἠγνοήθησαν καὶ οἱ τῆς μυστηριώδους δολοφονίας, ἥτις ἐπήνεγκε τὴν πυρκαϊάν.

Τὸ πῦρ ἐξερράγη περὶ τὴν τρίτην τῆς πρωΐας σκοπὸς δέ τις ἔδωκε τὴν πρώτην εἴδησιν. Ἀλλ' ἡ μεγάλη τοῦ Μεγάρου αἴθουσα ὡς καὶ τὸ θησαυροφυλάκειον καὶ ἡ αἴθουσα τῶν ἀνακρίσεων καὶ τῶν ἀγωγῶν ἐν ροπῇ ὀφθαλμοῦ μετεβλήθησαν εἰς εὐρεῖαν κάμινον· σπινθῆρες δὲ κατέπιπτον βροχηδὸν ἐπὶ τοῦ Δεσμωτηρίου οὕτινος οἱ περφυλακισμένοι σκεπτόμενοι ὅτι ἡ φυλακὴ ὠρίσθη πρὸς φύλαξιν αὐτῶν οὐχὶ δὲ πρὸς ἔψησιν, ἀπέσπασαν τὰς κλεῖδας τῶν δεσμοφυλάκων καὶ ἐπεχείρησαν ἀπόδρασιν.

Ἀλλ' ἡ καταντικρὺ κειμένη φυλακὴ τοῦ Σατελέτου ἡ προμηθεύουσα μὲν συνήθως πελάτας εἰς τὸ δεσμωτήριον, ἐνίοτε δὲ δεχομένη τὸ πλεονάζον ἐκείνου, ὑπεδέχθη καὶ τοὺς δυστυχεῖς πυροπολουμένους ἐν ᾧ ὁλόκληρον τὸ τοῦ ποταμοῦ ὕδωρ δὲν ἐπήρκει πρὸς τὴν τῆς πυρκαϊᾶς καταστολήν.

Μόλις δὲ τέλος περὶ τὴν ὀγδόην τῆς πρωΐας κατίσχυσαν τοῦ πυρός· ἀλλ' ἡ ἐκ μαρμάρου πλὰξ τῆς μεγάλης αἰθούσης συνετρίβη, οἱ ἀνδριάντες τῶν βασιλέων κατὰ χρονολογικὴν ἀνακείμενοι σειρὰν ἐκολοβώθησαν ἢ ἐθραύσθησαν, ἡ δὲ περίφημος μυστικὴ περὶ τοῦ Ραβαλλιὰκ δικογραφία ἐξηφανίσθη.

Μάτην ἡ Βουλὴ ἐξέδοτο διάταγμα κατὰ τῶν ὑπεξαιρεσάντων σάκκους, δικόγραφα καὶ ἀνακρίσεις εἰς τὸ διάστημα τῆς πυρκαϊᾶς ἐλπίζουσα οὕτω ν' ἀνεύρῃ τὰ ἔγγραφα τὰ τὴν Αὐλὴν ἐνοχοποιοῦντα· μήτε ταῦτα, μήτε τὰ περὶ τῆς δολοφονίας τοῦ Ἑρρίκου IV ἐπανῆλθον πλέον εἰς τὰ γραφεῖα· τὸ πῦρ ἐξαγνίσαν τὰ πάντα ἀπέδειξαν ὅτι ὁ Δαβαλλιὰκ οὐδένα ἔσχε συνένοχον. Μετὰ δύο δὲ ἔτη ἤτοι τῷ 1622 ὁ Ἀρχιτέκτων Ἰάκωβος Δεβρὸς, ἀνωκοδόμησε τὸ μέγαρον, ὅπερ τῷ 1776 πάλιν ἐγένετο πυρὸς παρανάλωμα ὡς ἐὰν τὸ πεπρωμένον ἐξεδίκει καὶ πάλιν τοὺς δυστυχεῖς οὓς τὸ Δεσμωτήριον ἀπέστειλεν εἰς τὴν Πλατεῖαν τῆς Θινώδους Ἀκτῆς.

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΥΕΡΑ

I

Ὁ Ἰάκωβος Δεβρὸς πρόνομιοῦχος καλλιτέχνης τῆς Μαρίας τῶν Μεδίκων ἀνῳκοδόμησεν οὐ μόνον τὸ μέγαρον τοῦ ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης ἀλλὰ καὶ μέρος τοῦ Δεσμωτηρίου ἡ πυρπόλησις τοῦ ὁποίου ἀπέδειξε τὸ ἀνεύθυνον τῶν εὐνοουμένων τῆς ἀντιβασιλευούσης μητρός.

Ἀλλὰ τῷ 1650 ὁ Λουδοβῖκος XIII διατάξας τὴν ἐκποίησιν κενῶν τινῶν γηπέδων κειμένων κατὰ μῆκος τῶν τάφρων τῶν παρὰ τῷ Ἁγίῳ Γερμανῷ, προώρισε τὸ ἐκ τῆς πωλήσεως ταύτης εἰσπραχθὲν ποσὸν πρὸς ἀνοικοδόμησιν τῆς μεγάλης τοῦ μεγάρου τῆς δικαιοσύνης αἰθούσης καὶ τὴν παλινόρθωσιν τῆς κατωτέρας ὀροφῆς ἥτις ἦν εὐρεῖα τοῦ Δεσμωτηρίου αἴθουσα καλουμένη, τότε τὰ μαγειρεῖα τοῦ Ἁγίου Λουδοβίκου.

Φαίνεται δὲ εἰσέτι κλίμαξ τις δι' ἧς ἀνήρχοντο ἄλλοτε εἰς τὴν μεγάλην ταύτην αἴθουσαν, κομίζοντες τὰ φαγητά ὅτε οἱ βασιλεῖς ἐποίουν δεῖπνα, βραδύτερον δὲ ἐχρησίμευε πρὸς μεταφορὰν τῶν ὑποδίκων ἀπὸ τῆς φυλακῆς αὐτῶν εἰς τὰ διάφορα τῆς δικαιοσύνης τμήματα. Παρὰ τὰ μαγειρεῖα δὲ ταῦτα ἑτέρα κλίμαξ κατήρχετο μέχρι τοῦ ποταμοῦ, ἄγουσα εἰς τὰς εἰρκτὰς τῆς λήθης, καὶ εἰς τὰ ὑπόγεια τῶν βασανιστηρίων.

Ἐνῷ δὲ τὸ ἔδαφος τῶν μαγειρείων τοῦ Ἁγίου Λουδοβίκου ἔκειτο κατὰ δεκάδα ποδῶν βαθύτερον τῆς κρηπῖδος τοῦ ὡρολογίου, εὑρίσκοντο οὐχ' ἧττον ὑπ' αὐτὸ τρεῖς ἕτεραι ἐφ' ἀλλήλας κειμέναι ὀροφαὶ φυλακῶν ὧν ἡ μὲν ἀμέσως ὑπὸ τὰ μαγειρεῖα δώδεκα περικλείουσα δωμάτια μόλις ἐφωτίζετο, τῶν δὲ δύο κατωτέρων, ἡ μὲν ἦτο ἡ τὰς αἰθούσας τῶν βασανιστηρίων περιλαμβάνουσα, ἡ δὲ τελευταία καταρθάνουσα μέχρι τοῦ πυθμένος τῆς κοίτης τοῦ ποταμοῦ, ἦν ἡ τῶν φυλακῶν τῆς λήθης.

Ἐπὶ Λουδοβίκου XI καὶ τῶν προκατόχων αὐτοῦ, ἕνεκα τῶν φρικωδῶν σκευασιῶν ἃς περιέκλειε τὸ δεσμωτήριον ἦν ἐπίσημος τοῦ κράτους φυλακή. Ἀλλὰ τὸ προνόμιον τοῦτο ἐφεξῆς μετεβιβάσθη εἰς τὴν Βαστίλλην, τὸ δὲ Δεσμωτήριον ὡς ἐγγύατατα τῷ Λούβρῳ κείμενον μετεβλήθη εἰς φυλακὴν τῶν μετρίων συνομωτῶν καὶ δηλητηριαστριῶν, ἄλλαις λέξεσιν ἐγένετο δημώδης, ἀφοῦ ἐχρημάτισεν ἀριστοκρατική.

Πρὶν ἢ ἐκθέσωμεν δὲ τὰ περὶ δηλητηριαστριῶν Βρινβιλλιέρης καὶ Λαβουαζὲν, περὶ Καρτούσου καὶ τοῦ Βασιλοκτόνου Δαμιανοῦ ἃς ρίψωμεν ἓν βλέμμα ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Μαζαρίνου καὶ Ριχελιέως, ὅστις συνεχίζων τὸ ἔργον τοῦ Λουδοβίκου XI ὑπὲρ τῆς βασιλείας καὶ ἑαυτοῦ, περιεφρόνησε τὸ Δεσμωτήριον, διότι ἔκρινεν ἀρκοῦν αὐτῷ τὸ ἰκρίωμα.

Ἀπὸ τοῦ Ριχελιέως μέχρι Μαζαρίνου τὸ Δεσμωτήριον μειδιᾷ καὶ παίζει, ἀλλ' ὡς ἡ γαλῆ πνίγουσα τὸ θύμα της, καὶ ὡς ὁ διδοὺς τὸν θάνατον δήμιος· τοῦτο δὲ μαρτυρεῖται ὑπὸ τοῦ ἑπομένου γεγονότος.

Ἑσπέραν τινὰ τοῦ Δεκεμβρίου τοῦ 1638 τὸ πλῆθος ἐξήρχετο καγχάζον τοῦ μικροῦ Θεάτρου τοῦ κατὰ τὴν ὁδὸν Mauconseil διότι ὁ Gros-Guillaume ἐπέτυχε πληρέστατα παίζων τὸ πρόσωπον τοῦ Ἀρχιγραμματέως. Τόσον δὲ ἐπιτυχῶς ἀπεμιμήθη τοὺς μορφασμούς του, ὥστε τὸ κοινὸν ἀνεγνώρισε τὴν ἐξοχότητά του.

Δυστυχῶς ὅμως ὁ ἀνεψιὸς τοῦ ἀρχιγραμματέως παρὼν τὴν ἑσπέραν ἐκείνην ἐν τῇ αἰθούσῃ, ἀφοῦ μετὰ τῶν ἄλλων εὐθύμως ἀνεκάγχασεν ἐξῆλθε δρομαίως πρὸ τῆς λήξεως τῆς παραστάσεως. Ἐνῷ δὲ ὁ Gros-Guillaume μετὰ τῶν συναδέλφων τοῦ Gauthier, Garguille καὶ Turlupin ἀπεξεδύοντο τὰ κωμικὰ αὐτῶν ἱμάτια, ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος ὑπὸ τοξοτῶν συνοδευόμενος, ἐμφανίζεται ἐνώπιον των, προσφωνῶν τὸ τυπικὸν προσφώνημα: ἐν ὀνόματι τοῦ Βασιλέως συμπέθερε Gros Guillaume σὲ συλλαμβάνω».

— Ἀλλά... ἠθέλησε νὰ παρατηρήσῃ κεκρυμμένος ὄπισθεν τοῦ ὄγγου τοῦ φίλου του ὁ Turlupin.

Σᾶς συλλαμβάνω ἐπίσης ἀπεκρίθη σοβαρῶς ὁ ἀστυνομικὸς,, ἀκολουθήσατέ μας.

— Εὐτυχῶς ὅμως ὁ Gros-Guillaume καταπλαγεὶς ἔστη κεχηνώς, κατελάμβανε δὲ διὰ τοῦ ἀβρανοῦς αὐτοῦ ὄγγου ἅπαν τὸ μεταξὺ τῶν παρασκηνίων κενόν· οὕτω δὲ οἱ δύο φίλοι του κατώρθωσαν νὰ διαφύγωσιν ἀπαρατήρητοι καὶ ὑπελείφθη οὕτω μόνος αὐτὸς αἰχμάλωτος.

Ὁ Κύριος Καρδινάλιος, ὑπετονθόρισεν ὁ ὑπάλληλος εἰς τοὺς στρατιώτας του, διεσκέδασε λίαν διὰ τοὺς μορφασμοὺς τοῦ Gros Guillaume ἀπομιμουμένου τὸν Ἀρχιγραμματέα, καὶ διὰ τοῦτο οὐδόλως κατ' αὐτοῦ μνησικακεῖ, θέλει μόνον νὰ ἐμπνεύσῃ αὐτῷ φόβον σωτήριον· ἵνα δὲ ἱκανοποιήσωμεν τὸν ἀνεψιόν του, θὰ τὸν ὁδηγήσωμεν εἰς τὸ Δεσμωτήριον εἰς τὴν φυλακὴν τοῦ Ραβαλλιάκ.

Ἀλλὰ τὸ ἐσωτερικὸν τῆς φυλακῆς ταύτης ἤδη περιγραφείσης οὕτω ὀδυνηρὰν ἐνεποίησε τῷ Gros Guillaume αἴσθησιν, μὴ δυνηθέντι νὰ ἐξοικειωθῇ μήτε πρὸς τὴν θέαν τῶν περικλειόντων αὐτῶν κατηφῶν λίθων, μήτε πρὸς τὸν μέλανα ἄρτον καὶ τὸν θόρυβον τῶν κλείθρων, διότι ἦν ἐξωκειωμένος πρὸς βίον ἄνετον καὶ πλουσιοπάροχον, καὶ πρὸς τὰς ἀνευφημίας τοῦ πλήθους, ὥστε ὁ τελευταῖος αὐτοῦ ἐν τῷ Δεσμωτηρίῳ μορφασμὸς ἦν ὁ τοῦ θανάτου του· δὲν εἶνε τοῦτο ἀληθὲς παίγνιον γαλῆς;

Ἀλλὰ καὶ οἱ ἑταῖροι αὐτοῦ Turlupin καὶ Gauthier Garguille μὴ δυνηθέντες νὰ ἐπιζήσωσι μετὰ τὸ πάθημα τοῦ ἑταίρου ἀπέθανον τὴν αὐτὴν ἑβδομάδα, θύματα τῆς ἀστειότητος τοῦ σκυθρωποῦ Καρδινάλεως.

Ἧττον θλιβερὸν δὲ εἶναι τὸ ἑξῆς τοῦ Ροκελὼρ συμβὰν· ὁ περίφημος οὗτος ἄσωτος, μέγας παίκτης, καὶ ἀληθὴς παράφρων, ὁ λατρευόμενος μὲν ὑπὸ τῶν γυναικῶν, φόβητραν δὲ τῶν ἀνδρῶν καὶ αὐτῶν τῶν φίλων του, ἐνεκλείσθη εἰς τὸ Δεσμωτήριον μετὰ τὴν ἀπόδρασίν του ἐκ τῶν φυλακῶν τῆς Τουλουζῆς.

Ἐκεῖ κατεδικάσθη νὰ καῇ ζῶν, διότι, ὡς ἱππότης τῆς Μάλτας, ἐτέλεσε λειτουργίαν ὑπὲρ ἀναπαύσεως δύο ὡραίων κυνηγετικῶν κυνῶν του, ἐνώπιον τῶν εὐγενῶν τῆς Τουλούζης! Εἰς δὲ τοὺς Παρισίους συνελήφθη, ἀφοῦ διαδοχικῶς ἔλαβε μέρος ὁτὲ μὲν ὑπὲρ Ἄννης τῆς Αὐστριακῆς· ὁτὲ δὲ ὑπὲρ τοῦ Μαζαρίνου. Βέβηλος καὶ συνομώτης ἦν ἐκ περισσοῦ ἄξιος τῆς πυρᾶς, ἢ τοῦ πελέκεως· ἀλλὰ δὲν καλεῖται τις μάτην Ροκελώρ. Ἐγκλεισθεὶς ἐν τῷ Δεσμωτηρίῳ δύο τινα συνήντησεν εὐνοϊκά. Πρῶτον ἐπανεῦρε πιστόν τινα φίλον του la Tau'adé καλούμενον, ἀδηφάγον ὅμοιον τῷ Grcs guillaume, δεύτερον δὲ ἠγαπήθη ὑπὸ τῆς γυναικὸς τοῦ δεσμοφύλακός του Dumond καλουμένης, ἧς ἡ ὡραιότης ὑπὸ ἐρωτοτροπίας προκλητικῆς καλλυνομένη πέντας τοὺς περυλακισμένους ἀπήλπιζε πλὴν τοῦ ἱππότου Ροκελὼρ, τοῦθ' ὅπερ διήγειρε τὴν ζηλοτυπίαν τοῦ δεσμοφύλακος. Ἐν τῷ Δεσμωτηρίῳ ἄρα ὁ ἱππότης ζῶν μετὰ πιστοῦ φίλου, μετὰ ὡραιότητος ἐξημερωθείσης, καὶ μετὰ συζύγου ζηλοτύπου, διῆγεν ὡς ἐν παραδείσῳ.

Ἡ ὡραία δεσμοφύλαξ προσέφερεν ἐξαίρετα ἐδέσματα εἰς τὸν ἐραστὴν αὐτῆς ὅστις τῇ εὐχαρίστει διὰ γραμματίων ἐρωτικῶν ἐνῷ ὁ φίλος του laTaulade κοιλιόδουλος ὡ; ὁ Gros Guillanme ἀπλήστως τὰ προσφερόμενα κατεβρόχθιζε.

Ἀμφότεροι εὑρίσκοντο εἰς τὴν πρώτην τῶν ὑπογείων φυλακῶν ὀροφὴν ἐκείνην περὶ ἧς ἐλέχθει ἤδη ὅτι ἐλάμβανε μικρὸν φῶς καὶ ἀέρα, ἦν δὲ προωρισμένη ὑπὲρ τῶν ὀφειλετῶν οἷος ὁ la Taulade αὐτόχρημα γαστρίμαργος, καὶ ὑπὲρ τῶν συνομωτῶν οἷος ὁ Ροκελὼρ, ἀληθὴς γελωτοποιός.

« Ἀληθῶς, ἔλεγεν ἡμέραν τινα ὁ Ροκελὼρ τῷ φίλῳ αὐτοῦ, μόνον ἐν τῇ φυλακῇ φίλε μου, ἐρᾶται τις ἐμπαθῶς. Ἐννοῶ δὲ διατὶ οἱ ἐρημῖται εἰσὶν ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφωσιωμένοι εἰς τὴν μονοτονίαν των.

— Τῷ ὄντι ἀπήντα ὁ la Taulade καὶ κατ' ἐμὲ κριτὴν μόνον ἐν τῇ φυλακῇ γευματίζῃ τις καλῶς· ὡς σὺ δὲ κατανοῶ ἐπίσης τὴν ἡδονὴν τῶν ἐρημιτῶν οἵτινες ὅλως ἀνεπηρέαστοι ἐν τῇ μοναξίᾳ αὐτοῦ τέμνουσιν ὡραίαν ἀλεκτορίδα οἵα ἡ παροῦσα καὶ ἐκκενοῦσι φιάλην ἀρχαίου οἴνου οἷος ὁ παρακείμενος».

Ἐν ᾧ δὲ ταῦτα συνδιαλεγόμενοι διεθρύπτοντο γραμμάτιον ἐκ τῆς αὐλῆς ἐκτοξευθὲν ἔπεσε πρὸ τῶν ποδῶν των,

Ἀλλ' ὁ μὲν γαστρίμαργος γινώσκων περὶ τίνος προὔκειτο, ἀφῆκε τὸν ἐρωτόληπτοε ἑταῖρον νὰ τὸ λάβῃ. Οὗτος δὲ ἀναπτύξας αὐτὸ ἀνεγνώρισε τὴν ὡραίαν Δυμόντ, ἀναγγέλλουσαν ὅτι ἐπειδὴ διεξαγομένης τῆς δίκης του ἀπεδείχθη ἔνοχος βεβηλώσεως ἐν Τουλούζῃ καὶ προδοσίας ἐν Παρισίοις ἔμελλε νὰ καταδικασθῇ εἰς θάνατον ἂν δὲν συγκατένευε νὰ τὸν ὁδηγήσῃ ἐκτὸς τῆς φυλακῆς περὶ τὴν 7ην ὥραν τῆς ἑσωέρας ἐκείνης· ἰδοὺ δὲ αὐταῖς λέξεσι καὶ τὸ περιεχόμενον τοῦ ἐπιστολίου της.

« Τὴν ἑβδόμην ὥραν τῆς ἑσπέρας κατὰ τὴν » ἔκτακτον περιπολίαν, ἄφησε τοὺς φίλους σου » ἐὰν ἔχεις τοιούτους εἰς τὸ δωμάτιόν σου. » Εἴσελθε εἰς τὸ πρὸς ἱματιοθήκην καὶ βι-

» βλιοθήκην παραχωρηθέν σοι δωμάτιον, θὰ » εὕρῃς μέσον νὰ μὲ ἴδῃς καὶ μοὶ ὡμιλήσῃς » ἐπί τινας στιγμάς. »

Ὁ Ροκελὼρ ἐκτὸς ἑαυτοῦ ὑπὸ τῆς εὐτυχίας ἐφανέρωσε μόνον τὰ περὶ τῆς συνεντεύξεως, ἀποσιωπήσας δὲ τὰ; λοιπὰς λεπτομερείας εἰς τὸν ἐρωτήσαντα φίλον la Taulade, ὅστις ἐγείρας τὸ ποτήριόν του τῷ εἶπε: πίνω ὑπὲρ τῶν ἐρώτων σου. Καὶ ἐπανέλαβε τοῦτο τοσάκις ὥστε κατὰ τὴν ἑβδόμην, ὥραν τῆς συνεντεύξεως κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ Ροκελὼρ κατέκειτο ὑπὸ τὴν τράπεζαν ἀναίσθητος ὑπὸ μέθης.

Ἐγερθεὶς ἄρα οὗτος διευθύνθη πρὸς τὴν βιβλιοθήκην ὅπου εὑρεσύνως ἐξεπλάγη ἰδὼν ὀπὴν ἐπιμήκη κατεσκευασμένην εἰς τὸ τεῖχος καὶ τὸ ὡραῖον τῆς κυρίας Δυμὸν πρόσωπον περιβαλόμενον μὲν διὰ τῆς ὀπῆς ὡς διὰ κορνίζης ἀνυπομόνως δὲ ἀπεκδεχόμενον τὴν τοῦ ἐραστοῦ ἐμφάνισιν.

Ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ ὁ Ροκελὼρ ὡς ὄρις διὰ τῆς ὀπῆς διολισθείσας εὑρέθη πρὸ τῶν ποδῶν τῆς ἐρωμένης του, ἥτις ἡσύχως ἐκ τῶν θερμῶν αὐτοῦ περιπτύξεων ἀπαλλαγεῖσα φύγε τῷ εἶπε· λάβε τοῦτο τὸ ἐπανωφόριον καὶ τὸ ξίφος τὰ ὁποῖα σοὶ παρεσκεύασα, εὑρίσκεσαι ἐν τῷ συμποτηρίῳ τῶν δεσμοφυλάκων, σπεῦσον ταχέως διότι ὁ σύζυγός μου ὅσον οὔπω καταφθάνει.

— Ὄχι γενναῖα μου φίλη εἶπεν ὁ Ροκελὼρ διακαιόμενος ὑπὸ ἐπιθυμιῶν, προτιμῶ νὰ ἀποθάνω πρὸ τῶν ποδῶν σου.

— Εἶσαι μωρὸς τῷ ἀπήντησεν ἐκείνη μετὰ σοβαρότητος, θανατικὴ ἀπόφασις μέλλει νὰ ἐκδοθῇ κατὰ σοῦ, τούτου γενομένου μήτε νὰ σὲ ἴδω μήτε νὰ σὲ σώσω θὰ δυνηθῶ ὅταν ριφθῇς εἰς τὰς εἰρκτὰς τῆς λήθης τριάκοντα πόδας ὑπὸ τὸν ποταμὸν, ἐνῷ ἐλευχερουμένου σου εἶμαι προθύμη νὰ προσέλθω εἰς τὰς συνεντεύξεις σου.

Ὁ Ροκελὼρ ἐννοήσας τὴν ὀρθότητα τῆς παρατηρήσεως ἡτοιμάζετο νὰ ἀφήσῃ τὴν ἐλευθερώσασαν αὐτὸν ἀστράπτουσαν ὑπὸ εὐτυχίας ὡς ἐὰν αὐτὴ ἡ ἰδία ἠλευθεροῦτο, ὅτε προτρώνησίς τις ἐξέπλητεν ἀμφοτέρους.

Στραφέντες δὲ εἶδον διὰ τῆς ὀπῆς προκύπτουσαν τὴν ἐρυθρωπὴν μορφὴν τοῦ la Taulade λέγοντος πρὸς αὐτούς, « Ἀ! προδόται! ἀναχωρεῖται ἄνευ ἐμοῦ; ἀλλ' ὅσον καὶ ἂν ἦμαι μεθυσμένος, εὗρον τὴν σώτηρα ταύτην ὀπήν· καὶ ἐπεχείρησε νὰ διέλθῃ δι' αὐτῆς.

Ὁ Ροκελὼρ ζωηρὸς ἐν τῇ φιλίᾳ ὅσον καὶ ἐν τῷ ἔρωτι στραφεὶς εἶπε πρὸς τὴν ἐρωμένην του. « Συγκατάνευσον, ἀκριβά μου φίλη νὰ καταστήσῃς δύο ἀντὶ ἑνὸς εὐτυχεῖς.

-- Συγκατατίθεμαι ἀρκεῖ νὰ δύναται ὁ φίλος σου νὰ διέλθῃ διὰ τῆς ὀπῆς, ἀλλ' ἀς σπεύσῃ διότι ὁ σύζυγός μου ὅσον οὔπω καταφθάνει....

Ἀλλὰ φεῦ, ὁ τοῦ Ροκελὼρ φίλος δὲν ἠδυνήθη νὰ διέλθῃ· οἱ μὲν ὦμοι του εὑρέθησαν ἐκτὸς τῆς βιβλιοθήκης ἀλλ' ἡ ὀγγώδης κοιλία ἦν ἀδύνατον νὰ ἀπαλλαγῇ τῶν λίθων ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων εὐκόλως εἰσολίσθησεν.

— Ἱππότα, ἐφώναξε σύρε με ἀπὸ τὸν λαιμόν.

— Ἀδύνατον, θὰ σοὶ ἀποσπάσω τὴν κεφαλήν.

— Τότε ὤθησόν με.

— Ἐπίσης ἀδύνατον, θὰ σοὶ διαρρήξω τὴν κοιλίαν·

— Κυρία εἶπε τότε μεθ' ὕρους παρακλητικοῦ καὶ θρινώδους πρὸς τὴν ἀνυπομονοῦσαν δεσμοφύλακα, εὕρυνον τὴν ὀπὴν διότι πνίγομαι.

— Ἀδύνατον, εἶναι πολὺ ἀργά· τῷ ἀπήντησεν ἡ κυρία Δυμὸν ἀσπλάγχνως, καὶ ἔκλεισε τὴν θύραν ὠθήσασα τὸν Ροκελὼρ πρὸς διόδρομον ἄγοντα εἰς τὴν θύραν τοῦ Δεσμωτηρίου τὴν ἐν τῇ ὁδῷ τοῦ Βαρελοποιείου.

Βεβαιωθεῖσα δὲ οὕτω περὶ τῆς σωτηρίας τοῦ ἐραστοῦ της ἐπανῆλθεν καὶ πρὸς τὸν ἐν τῇ ὀπῇ αὐτοῦ μετ' ἀπελπισίας βοῶντα la Taulade εἶπε διὰ τῆς θύρας.

— Ναί! Φώναζε δυνατὰ κύριε Μαρκήσιε, ὁ σύζυγός μου καὶ οἱ φύλακες ἔφθασαν, φώναζε πάντοτε καὶ μὴ σὲ μέλλει.

Πρὸς τὰς φωνὰς δὲ αὐτοῦ οὐ μόνον ὁ ἀρχιδεσμοφύλαξ σύζυγος μετὰ τῶν φυλάκων ἔσπευσεν ἀλλὰ καὶ ἡ σύζυγός του, ἥτις ὑπεκρίθη μεγάλην ἔκπληξιν πρὸς τὴν θέαν τοῦ φυγάδος ὡς ἐν παγίδι ἐν τῇ ὀπῇ συνεφιγμένου.

Ἀπαλλαγεὶς δὲ ὑπὸ τῶν φυλάκων ὡμολόγησεν ἀδιστάκτως κατὰ προηγηθεῖσαν τῆς ὡραίας Δυμὸν ὑποβολὴν, ὅτι ὁ φίλος του Ρωκελὼρ διορύξας τὴν ὀπὴν ἐδραπέτευσεν, ἀλλὰ δὲν ὑπελόγισε καλῶς τὸ πάχος τοῦ σώματός του, καὶ οὕτω ἐδραπέτευσε μόνος.

Πρὸς οὕτω εἰλικρινῆ καὶ πιθανὴν κατάθεσιν οὐ μόνον οἱ φύλακες ἀλλὰ καὶ ὁ ἀρχιδεσμοφύλαξ ἐπείσθη, εὐχαριστηθεὶς μάλιστα διότι ἀπέδρα ὁ ὀχληρὸς ὁ γράφων ἐρωτικὰ ἐπιστόλια εἰς τὴν σύζυγόν του.

Ἀλλ' ὁ Ροκελὼρ ἐλευθερωθεὶς οὐ μόνον τὸν ἑταῖρον αὐτοῦ la Taulade ἠλευθέρωσε πληρώσας τὰ χρέη του, ἀλλὰ καὶ ἑαυτὸν ἀπήλλαξε τῆς καταδίκης ἐπιτυχῶν διὰ τῆς ἐπιρροῆς τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ τὴν ἄφεσιν παρ' Ἄννης τῆς Αὐστριακῆς καὶ τὴν καταστολὴν τοῦ κατ' αὐτοῦ μίσους τῶν εὐγενῶν τῆς Τουλούζης καὶ τὴν ἀκύρωσιν τῆς θανατικῆς ἀποφάσεως, ἵνα ἐν ἀνέσει προσφέρει θυμίαμα λατρείας τῇ ὡραίᾳ τοῦ δεσμοφύλακος συμβίῳ ὡς φόρον εὐγνωμοσύνης διὰ τὴν σωτηρίαν του.

Καὶ τοιαύτη ἦν ἡ πολιτικὴ τοῦ Δεσμωτηρίου σημασία ἐπὶ Ἄννης τῆς Αὐστριακῆς καὶ τῆς Μαζαρινείου Σχολῆς, καθ' ἣν τὰ μὲν τοῦ πελέκεως κρούσματα διεδέχθησαν τὰ πολιτικὰ πραξικοπήματα, τὰ δὲ τοῦ ἰκριώματος, αἱ τῶν στενοπῶν ραδιουργίαι.

B'.

Ὅσον καὶ ἂν σπεύδομεν τρὸς τὴν ἐπισφράγισιν τοῦ περὶ τοῦ Δεσμωτηρίου ἄρθρου ἡμῶν, ἀδύνατον ἡμῖν ὑπολαμβάνομεν νὰ παρέλθωμεν ἐν σιγῇ τὰς λεπτομερείας τῶν ἀνακρίσεων καὶ τῶν βασάνων δι' ὧν ὑπελάμβανον ἐρικτὴν τὴν τῆς ἀληθείας ἀνεύρεσιν μέχοι τῆς βασιλείας τοῦ Λουδοβίκου IX. Ἐν ἀποσπάσματι τοῦ Δικαστικοῦ Ὀργανισμοῦ δημοσιευθέντος ἐπὶ Λουδοβίκου XVI μεταξὺ πολλῶν λέγονται καὶ τὰ ἑξῆς.

« Ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν ἀνακρίσεων ὑπάρχει ἐδώλιον τοῦ κατηγορουμένου ἐφ' οὗ καθεζόμενος οὗτος ἀνακρίνεται ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελέως ἐπὶ παρουσίᾳ ἑνὸς δικαστοῦ.

« Ἐπίσης δὲ ὑπάρχει τράπεζα διὰ τὸν γραμματέα καὶ μικρὰ εἴκων τοῦ εὐαγγελείου ἐφ' ἧς δίδεται ὁ ὅρκος πρὸς κατάθεσιν τῆς ἀληθείας.

« Ἐὰν μὲν γίνεται προανάκρισις, ἀφοῦ ὁ κατηγορούμενος ἀνακριθῇ, καὶ ἡ ἀνάκρισις αὐτοῦ ἀναγνωσθῇ καὶ ὑπογραφῇ ὑπ' αὐτοῦ, ἢ ἀνομολογήσῃ ὁ κατηγορούμενος ἄγνοιαν γραφῆς, θέλει ἀναγνωσθῇ ἢ εἰς τὴν ἀνάκρισιν καταδίκη αὐτοῦ, μεθ' ἣν εἷς ἰατρὸς καὶ δύο χειροῦργοι θέλουσιν ἐξετάσει τὸν κατηγορούμενον εἰ μὴ πάσχει ἐντεροκήλην, ἢ ἄλλην τινὰ πάθησιν καθιστῶσαν αὐτὸν ἀνίκανον νὰ ὑποστῇ τὴν ἔκτασιν.

« Ἐὰν ὁ ἰατρὸς καὶ οἱ χειροῦργοι ἀποφανθῶσι καταφατικῶς, θὰ γείνῃ μνεία τῆς γνώμης αὐτῶν ἐν τῇ ἀνακρίσει, ὁ δὲ εἰσαγγελεὺς καὶ ὁ σύμβουλος παρόντες θέλουσι εἰδοποιήσει τοὺς δικαστὰς τοὺς μέλλοντας νὰ δικάσωσι τὴν ὑποθεσιν, καὶ θὰ διαταχθῇ ἵνα ἡ διὰ τῆς ποδοκάκης ἀνάκρισις ἐφαρμοσθῇ.

« Ἐὰν ἡ ἀνάκρισις συνδέεται μετὰ θανατικῆς καταδίκης, θὰ ἀναγνωσθῇ εἰς τὸν κατηγορούμενον γονυκλινῆ, ἥ τε εἰς θάνατον καταδίκη αὐτοῦ καὶ ἡ προανάκρισίς του. Ἐρεξῆς δὲ δεθεὶς ὑπὸ τοῦ ἐκτελεστοῦ θέλει καθεσθῇ ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου καὶ ἐρωτηθῇ ὡ; ἀνωτέρω λυθεὶς πρὸς ὑπογραφὴν, ἐπίσης δὲ ἐπισκεφθῇ ὑπὸ τοῦ ἰατροῦ καὶ τῶν χειρούργων καὶ πάντων γενήσεται μνεία ἐν τῇ δικογραφίᾳ.

Ἐὰν ἡ ἀνάκρισις γίνεται δι' ὕδατος ὁ κατηγορούμενος θέλει γυμνωθῇ καὶ τὸ ὑποκάμυσον αὐτοῦ δεθῇ μεταξὺ τῶν σκελῶν του κάτωθεν.

« Ἐὰν δὲ ἦνε γυνὴ ἢ κόρη θὰ τῇ ἀφεθῇ μετὰ τοῦ ὑποκαμύσου καὶ ἓν ἐσωφούστανον ὅπερ θέλει προσδεθῇ εἰς τὰ γόνατα.

« Ἐὰν ἡ ἀνάκρισις γίνεται διὰ τῆς ποδακάκης, ὁ κατηγορούμενος θέλει γυμνωθῇ τοὺς πόδας καὶ τὰς κνήμας μετὰ τὴν ἀνάκρισιν καὶ τὴν τοῦ ἰατροῦ καὶ τῶν χειρούργων ἐπίσκεψιν.

« Ἡ ἀνάκρισις διὰ συνήθους ὕδατος καὶ ἐκτάσεως δίδεται ἐπὶ μικροῦ τρίποδος; δύο ποδῶν ὑψηλοῦ, καὶ τετσάρων κουκουμίων ὕδατος, χωρούντων ἑκάστου δύο κοτύλας (α) καὶ ἡμίσιαν κοτὰ τὲ μέτρον τῶν Παρισίων.

« Ἡ δὲ συνήθης τε καὶ ἔκτακτος ἀνάκρισις μετ' ἐκτάσεως δίδεται διὰ τοῦ αὐτοῦ μικροῦ τρίποδος καὶ τεσσάρων ὁμοίων κουκουμίων ὕδατος, ἀλλ' ἔπειτα ἀντικαθίσταται ὁ μικρὸς τρίπους διὰ μεγαλητέρου τριῶν ποδῶν

(α) Ἡ κοτύλη εἶνε ἡ λεγομένη *pinte* χωροῦσα περὶ τὰς 10 λίτρας.

καὶ τεσσάρων δακτύλων ὑψηλοῦ καὶ ἐξακολουθεῖ ἡ ἀνάκρισις; συνοδευομένη ὑπὸ τεσσάρων ὁμοίων κουκουμίων ὕδατος ὅπερ χύνεται ἐν τῷ στόματι τοῦ κατηγορουμένου βραδέως.

« Πρὸς τοῦτο δὲ ἑκάστη χεὶρ αὐτοῦ δένεται κατὰ τὸν καρπὸν διὰ σχοινίου ἰσχυροῦ τὰ ἄκρα δὲ τῶν σχοινίων τούτων προσδένονται ἐπὶ δύο κρίκων ἐπὶ τοῦ τοίχου τῆς αἰθούσης προσηλωμένων εἰς ἀπόστασιν δύο ποδῶν καὶ τεσσάρων δακτύλων ἀπ' ἀλλήλων καὶ εἰς ὕψος τριῶν ποδῶν τοὐλάχιστον ἀπὸ τοῦ πατώματος.

« Ἐπίσης ὑπάρχουσι προσηλωμένοι ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς αἰθούσης δύο ἕτεροι μεγαλήτεροι κρίκοι εἰς ἀπόστασιν δώδεκα ποδῶν ἀπὸ τοῦ τοίχου, καὶ ἑνὸς ποδὸς ἀπ' ἀλλήλων κειμένων τοῦ ἑνὸς μετὰ τὸν ἕτερον. Ἐφ' ἑκάστου δὲ τούτων προσδένεται δι' ἰσχυροῦ σχοινίου χωρὶς ἕκαστος ποῦς ἄνωθεν τοῦ ἀστραγάλου.

(ἀκολουθεῖ).

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ

ΜΕΤΑΞΥ ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

(Ἐκ τοῦ ἰταλικοῦ)

Ἓν τῶν μᾶλλον ἀγρίων γεγονότων ὑπῆρξε τὸ παρὰ τὸ Σακραμέντον ἐν Καλλιφορνίᾳ συμβὰν, ὅπερ ἐπιχειροῦμεν σήμερον νὰ ἐξιστορήσωμεν. Ὑπερβαίνει δὲ πάντα τὰ φαντασιώδη διηγήματα, ἅτινα ἑκάστοτε πλάττονται περὶ τῆς μεμακρυσμένης ἐκείνης χώρας, ἐν ᾗ τὸ ἀπολίτευτον, μεθ' ὅσα καὶ ἃ λέγωνται, πόρρω ἀπέχει εἰσέτι τῆς ἐν τῷ ἀπογείῳ του καταφθάσεως.

Πρό τινων μηνῶν ἀφίκετο ἐν Σακραμέντῳ ὡραῖος νεανίας ἀπὸ Τρέντου τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ὅστις εἶχε μεταβῇ πρὸς ἀναζήτησιν τύχης ἐν Καλλιφορνίᾳ. Κάτοχος χρηματικοῦ τινος ποσοῦ, ἐργατικὸς συνάμα καὶ οἰκονόμος, ὁ Δανιὴλ Μὰρς ἦν πράγματι τὸ ἰδεῶδες τοῦ συζύγου. Οὐδὲν ὅθεν τὸ θαυμαστὸν ἂν ἅμα ὡς ὁ ἡμέτερος Ἅδωνις ἠνέῳξε παντοπωλεῖον, εἶδεν αὐτὸ πληρούμενον νεανίδων, αἵτινες προσεπάθουν νὰ ἐπισύρωσιν ἐφ' ἑαυτῶν τὰ βλέμματά του, καὶ κατορθώσωσι νὰ ταῖς ἀποτείνῃ σπουδαίαν περὶ γάμου πρότασιν.

Κατ' ἀρχὰς ὁ Μὰρς οὐδεμίαν ἐδίδεν ἀκρόασιν πρὸς πάσας ἐκείνας τὰς χαριτολογίας· ἀλλ' ἰδοὺ πρωΐαν τινὰ εἰσέρχεται πρὸς ὀψωνίαν ἡ κυρία Φούλλερ, γυνὴ εὐφυὴς καὶ ἐπιχάριτος. Ἡ συνδιάλεξις μετ' αὐτῆς ἦν ἁπλῆ, καὶ κατέληξεν εἰς τὰς ἀκολούθους λέξεις:

— Εἶσθε ἄγαμος, κύριε;

— Μάλιστα κυρία.

— Κακὸν τὸ τοιοῦτο.

— Εἶμαι σύμφωνος· ἀλλὰ δὲν εἶναι τόσῳ εὔκολον νὰ ἐπιτυχθῇ σύντροφος δυναμένη νὰ καταστήσῃ τινὰ εὐτυχῆ.

— Διὰ τῆς ἀναζητήσεως ἴσως ἐπιτυγχάνεται, καὶ χωρὶς μάλιστα νὰ μεταβαίνῃ τις πολὺ μακράν.

— Ἂν ὑπονοῆτε ὑμᾶς αὐτὴν, κυρία, δὲν λέγω ὄχι.

Συνέπεια τῶν τελευταίων τούτων λόγων, οἵτινες οὐδένα εἶχον μάρτυρα, ἦν ὅτι ὁ ὡραῖος Δανιὴλ Μὰρς ἐξουσιοδοτήθη νὰ ἐρασθῇ τῆς χήρας, λίαν δὲ προσεχῶς ὡρίσθη καὶ ὁ γάμος, ἀνταλλαγέντων συγχρόνως καὶ τῶν δώρων.

Μολαταῦτα μετά τινας ἡμέρας εἰσῆλθεν ἐν τῷ καταστήματι τοῦ ὀψοπώλου νεᾶνις χαρίεσσα, μὲ ξανθὴν τὴν κόμην καὶ οὐρανόχροας ὀρθαλμοὺς, ὀνόματι Ζέννη Βάρτον, θυγάτηρ δὲ πλουτήσαντος χρυσοθήρου, καὶ μητρὸς κατεχούσης καφενεῖον εἰς τὴν Χλοερὰν Κοιλάδα (Grass Valley).

Ἅμα ἰδὼν αὐτὴν ὁ θερμὸς Δανιὴλ ἐξήφθη πάραυτα εἰς ἔρωτα· χωρὶς δὲ τὸ παράπαν ν' ἀναμνησθῇ τῆς χήρας Ἐλίζης Φούλλερ, ἠρώτησε τὴν πελάτιδα τὸ ὄνομα τῆς οἰκογενείας της, τὸν τόπον τῆς διαμονῆς της, καὶ κατέληξεν ἐκζητῶν παρ' αὐτῆς τὴν ἄδειαν ὅπως τὴν ἐπισκεφθῇ κατ' οἶκον.

Ἡ νεᾶνις συγκατένευσεν ἐρυθριῶσα, καὶ τὴν ἐπιοῦσαν ὁ Δανιὴλ, ἀφοῦ ἔδωσε τὰς ἀποχρώσας τῷ ὑπαλλήλῳ του ὁδηγίας, ἔπεμψε κατευθυνόμενος εἰς τὴν Χλοερὰν Κοιλάδα, ὅπου ἀφίκετο κατὰ τὴν ἐπέλευσιν τῆς νυκτός. Ἡ οἰκία τῶν Βάρτον τῷ ὑπεδείχθη, καὶ ἡ μὶς Ζέννη τὰ μέγιστα ἐξεπλάγη ἐκ τῆς τοιαύτης ἐπισκέψεως, ἣν ποσῶς δὲν ἀνέμενε τοσούτῳ ταχέως.

Ὁ Δανιὴλ Μὰρς δὲν ἐλοξοδρόμησε περὶ τὸν σκοπόν του, ἀλλ' ἀφοῦ παρουσιάσθη τοῖς γονεῦσιν, ἐζήτησατο παρ' αὐτῶν διὰ θετικοῦ ὕφους τὴν χεῖρα τῆς νεάνιδος, ἐκθέτων τὴν οἰκονομικὴν κατάστασίν του, καὶ κατὰ συνέπειαν πῶς ἔμελλε νὰ καταστήσῃ εὐτυχῆ ὑπό τε ἠθικὴν καὶ ὑλικὴν ἔποψιν τὴν μονογενῆ αὐτῶν θυγατέρα.

Κατόπιν ἐδείπνησαν, εὐθύμησαν καὶ τέλος συνεφώνησαν ὅτι θέλει νυμφευθῆ τὴν Ζέννην των μετὰ δεκαπενθημερίαν.

Ὁ Δανιὴλ διέμεινεν ἐπί τινας ἡμέρας ἐν Χλοερᾷ Κοιλάδι ἐγκαταλειπόμενος μετὰ τῆς μνηστῆς εἰς ῥόδινα ὄνειρα· ἀκολούθως δ' ἐσκέφθη νὰ ἐπανέλθῃ εἰς Σακραμέντον, ὅπου τὸν ἐκάλουν αἱ ὑποθέσεις του.

— Καλὴν ἐντάμωσιν, φιλτάτη Ζέννη, εἶπε τῇ μελλονύμφῳ του.

— Εὐελπιστῶ περὶ τούτου, ἀπήντησεν αὕτη· καὶ ἀπεχωρίσθησαν ἀφοῦ συνέσφιγξαν θερμῶς ἀλλήλων τὰς χεῖρας.

Μόλις ἐπανέστρεψεν οἴκαδε καὶ εἶδεν εἰσερχομένην ἐν τῷ γραφείῳ του τὴν κυρίαν Ἐλίζαν Φούλλερ ἐ τὸς ἑαυτῆς.

— Ἀ! ἰδῶ εἶσθε, κύριε Μὰρς! Πόθεν ἔρχεσθε; τί σημαίνει ἡ τοιαύτη ἀπουσία, χωρὶς κἂν νὰ μὲ εἰδοποιήσητε;

— Ἀλλὰ, κυρία, δὲν ἐννοῶ πῶς...

— Πρὸς τί, κύριε, ἡ τοιούτη ψυχρότης; Ἀ! δὲν ἐννοεῖτε ὅτι ποτὲ δὲν ἀφίουν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὴν γυναῖκα, ἣν μέλλουσι νὰ νυμφευθῶσι, χωρὶς νὰ τῇ δώσωσι λόγον τῆς τοιαύτης συμπεριφορᾶς;

— Ὁ τρόπος σας οὗτος, αἱ ἀνόρμοστοι αὗται ἐπιπλήξεις, αἵτινες μοὶ παρέχουσι τεκμήριον ὀργίλου χαρακτῆρος, μοὶ ἀνοίγουσι, κυρία, τὰ ὄμματα τέλος πάντων. Φοβοῦμαι ὅτι θὰ συναντήσω παρ' ὑμῖν γυναῖκα ὀξύθυμον καὶ φιλοπερίεργον. Προτιμῶ μᾶλλον νὰ παραιτηθῶ τῶν σχεδίων, ἃ εἶχον σχηματίσει ἀποδίδω ὑμῖν τὴν ἐλευθερίαν σας, κυρία.

— Τοῦτο σημαίνει ὅτι μ' ἀντικατέστησας ἄθλιε, ὅτι ἔλαβες ἀντεράστριάν μου. Συμφορὰ ἐπ' αὐτῆς, ἂν τὴν ἀνακαλύψω!

Καὶ ἄνευ ἑτέρας προσθήκης ἡ κυρία Ἐλίζα Φούλλερ ἐξῆλθε τοῦ καταστήματος καὶ ἐπέστρεψεν οἴκοι.

Κατ' ἀρχὰς ὁ Δανιὴλ ἐφοβήθη ἐκ τῶν ἀπειλῶν τῆς μνηστῆς του· ἀλλ' ὀλίγον κατ' ὀλίγον σκεπτόμενος ὅτι αἱ ἀπειλαὶ γυναικὸς δὲν ἀξίζουν τὸν κόπον νὰ ἐπιφέρωσι τρόμον, οὐδαμῶς ἐσυλλογίσθη πλέον περὶ αὐτῶν.

Ἀφοῦ κατέγειναν ἐπὶ μίαν ἑβδομάδα εἰς τὰς ἀσχολίας του ὁ ἐπιπόλαιος νεανίας, κατηυθύνθη ἡμέραν τινὰ πρὸς τὴν ὁδὸν τὴν ἄγουσαν εἰς τοὺς ἔρωτάς του.

Λαβὼν τὴν πρὸς τὴν Χλοερὰν Κοιλάδα ἄγουσαν ἐνόρισεν ὅτι ἦν μόνος· ἀλλ' οἴμοι! ὁ τλήμων παρηκολουθεῖτο. Κεκρυμμένη ἐντὸς φορτηγοῦ ἁμαξιδίου χρυσοθήρου, διευθυνομένου ὑπὸ μαύρου ἀγνώστου τῷ Δανιὴλ, ἡ Ἐλίζα Φούλλερ προηκολούθει τὸν ἄπιστόν της εἰς ἑνὸς χιλιομέτρου ἀπόστασιν.

Φθὰς ὁ Μὰρς ἐν Χλοερᾷ Κοιλάδι διηυθύνθη κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ *Χρυσοῦ Βώλου*, ἀφῆκε τὸ ὑποζύγιόν του καὶ ᾤδευσε πρὸς τὴν ἀγροικίαν τῶν Βάρτον.

Πρό τινων ὡρῶν εὑρίσκετο ἐκεῖ μετὰ τῆς Ζέννης καὶ τῶν γονέων συνεορταζόντων δι' αὐτὸν, ὁπότε σκιὰ ἐνεφανίσθη ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς οἰκίας.

Οἱ Βάρτον δὲν ἐγνώριζον ποσῶς τὸ οὕτως ἀπροσδοκήτως ἐμφανιζόμενον πρόσωπον· ἀλλ' ὁ Μὰρς ἐξέφερε κραυγὴν φρίκης.

— Ἡ Ἐλίζα Φούλλερ!

— Τί ζητεῖ ἡ γυνὴ αὕτη; Ἡμεῖς λοιπὸν τὴν γνωρίζετε; ἀνέκραξεν ἡ θυγάτηρ τοῦ χρυσοθήρου.

Ὁ Δανιὴλ ἔκλινε τὴν κεφαλὴν χωρὶς ν' ἀποκριθῇ.

— Ὁμιλεῖτε! ὁμιλεῖτε!

— Ἐγὼ θὰ σᾶς δώσω τὴν λύσιν τοῦ αἰνίγματος, ἐπανέλαβεν ἡ χήρα μετ' ἀπαισίου φωνῆς. Ἤμην μεμνηστευμένη μετὰ τοῦ ὡραίου τούτου οὐτιδανοῦ· ἀναμφιβόλως εἶδεν ὑμᾶς, καὶ σᾶς ἐπροτίμησεν ἐμοῦ. Τὸ τοιοῦτον ὅμως δὲν μοὶ συμφέρει καθόλου. Ὁ ἀνὴρ οὗτος εἶναι ἐμός, τὸν θέλω καὶ δὲν ἐννοῶ ἀπολύτως νὰ τὸν ἐκχωρήσω εἰς οὐδεμίαν ἄλλην.

— Μοῦ κακοφαίνεται, κυρία, ἀντεῖπεν ἡ μὶς Βάρτον, ἀλλ' πιστεύω, ὅτι κέκτημαι πλειότερα ὑμῶν δικαιώματα ἐπὶ τῆς χειρὸς τοῦ κυρίου Μάρς. Μὲ ἀγαπᾷ, καὶ θέλω νὰ γενῇ σύζυγός μου ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων.

— Τοῦτο δὲν θὰ γείνῃ.

— Ἀπατᾶσθε.

Καὶ ἡ ὡραία Ζέννη Βάρτον διὰ χειρονομίας

βασιλίσσης ἔδειξε τὴν θύραν πρὸς τὴν χήραν λέγουσα:

— Ἐξέλθετε!

— Ἀρνοῦμαι νὰ ἐξέλθω ἐντεῦθεν.

— Σᾶς τὸ διατάσσω.

— Μὴ μ' ἐγγίζῃς, ἀθλία!

— Ἀθλία εἶσαι σύ!

Καὶ διὰ σφοδρᾶς χειρονομίας ἀπώθησεν ἐκτὸς τῆς πατρικῆς κατοικίας τὴν κ. Φούλλερ.

— Θὰ μοὶ δώσῃς λόγον τῆς τοιαύτης ὕβρεως, ἀνέκραξε βρυχωμένη αὕτη.

— Ὁπόταν θέλῃς, ἀνταπήντησεν αὐτῇ ἡ νεᾶνις.

Μετὰ μίαν ὥραν δύο κυρίαι τῆς Χλοερᾶς Κοιλάδος παρουσιάζοντο εἰς τὴν ἀγροικίαν τῶν Βάρτον καὶ ἐζήτουν νὰ ὁμιλήσωσι τῇ μὶς Ζέννῃ.

— Τί ἀγαπᾶτε; ἠρώτησεν ἡ ἰδία.

— Ἐρχόμεθα νὰ ζητήσωμεν ὑμῖν λόγον διὰ τὴν ὕβριν, ἣν προσεποιήσατε τῇ κυρίᾳ Φούλλερ. Ἡ *φίλη* μας θέλει νὰ μονομαχήσῃ μεθ' ὑμῶν, καὶ ἤλθομεν νὰ κανονίσωμεν τοὺς ὅρους.

Οἱ γονεῖς ἠνέῳξαν ὑπερμέτρως τοὺς ὀφθαλμοὺς ἕνεκα τῶν παραλόγων τούτων λέξεων. Ὁ Μὰρς ἐπλησίασε καὶ διεμαρτύρετο κατὰ τοιούτων ἀπαιτήσεων.

— Ἀφετέ με κυρίαν τῆς τιμῆς μου, ἐπέρρεν ἡ Ζέννη. Ἡ κυρία Φούλλερ ἐπιθυμεῖ νὰ μονομαχήσῃ μετ' ἐμοῦ· ἔστω, δέχομαι. Αὔριον, ἐν τῷ δίσει τῶν πευκῶν, κατὰ τὰς ὀκτὼ τῆς πρωΐας, θὰ παρευρεθῶ μὲ τὴν καραβίναν ἕτοιμον ἐκ τοῦ μεσημβρινοῦ μέρους. Ἡ κυρία Φούλλερ ἂς εἰσέλθῃ διὰ τοῦ ἀπὸ βορρᾶ ἀρχομένου δρόμου· πυροβολισμὸς εἰς τὸν ἀέρα θὰ μοὶ ἀναγγείλῃ τὴν παρουσίαν της. Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον θέλω τῇ ἀπαντήσει, καὶ τότε ἑκάστη ἡμῶν ἂς προσέχῃ καλῶς· νὰ κρύπτηται ἀναζητοῦσα συγχρόνως τὴν ἀντίπαλον. Ἂν ἐγὼ πρώτη τὴν ἴδω, σᾶς διαβεβαιῶ ὅτι δὲν θὰ τὴν ἀποτύχω πυροβολοῦσα.

— Ἀλλ' αὐτὸ, ὅπερ προτίθεσθε νὰ ἐπιχειρήσητε εἶναι πρᾶξις ἀγρία, παρετήρησεν αὐτῇ ὁ μνηστήρ της.

— Ἡμεῖς ἀντιτείνομεν εἰς τοῦτο, προσέθηκαν ὁ Βάρτον μετὰ τῆς συζύγου του.

— Πᾶν ὅ,τι μοὶ εἴπητε εἶναι ἐντελῶς ἀνωφελὲς, εἶπεν ἡ Ζέννη. Δὲν ἐννοῶ νὰ παραχωρήσω τὸν Δανιὴλ εἰς τὴν κυρίαν Φούλλερ.

Δὲν προτιθέμεθα νὰ προσθέσωμεν εἰμὴ ὀλίγας εἰσέτι λέξεις ὅπως ἀποπερατώσωμεν τὸ ἀληθὲς τοῦτο διήγημα.

Τῇ ἐπαύριον τὸ πρωὶ αἱ δύο ἀντεράστριαι, συνωδευμένη ἑκάστη ὑπὸ δύο κυριῶν φίλων μαρτύρων τῆς πάλης, ᾤδευσαν πρὸς τὸ ὑποδειχθὲν μέρος.

Δύο ἐκπυροσοκροτήσεις καραβίνας ἀντήχησαν ἐκ δύο διαφόρων διευθύνσεων, καὶ κατόπιν ἑκάστη ἐγέμωσε τὸ ὅπλον της διὰ σφαίρας.

Καὶ ἡ δίωξις ἀλλήλων ἤρξατο. Τὰς ἐσθῆτας ἀνεσυρμένας ἔχουσαι εἰς τρόπον ὥστε νὰ δύνανται ἀκωλύτως νὰ διολισθαίνωσι διὰ μέσου τῶν θάμνων καὶ τῶν ἀνωμαλιῶν τοῦ ἐδάφους, ἡ Ζέννη Βάρτον καὶ Ἐλίζα Φούλλερ ἐπροχώρουν μετὰ τῆς μεζονος ἐπιφυλάξεως· ἐξερευνῶσαι διὰ τοῦ βλέμματος πᾶν σημεῖον τοῦ ὁρίζοντος.

Ἡ τοιαύτη ἀμοιβαία ἀναζήτησις διήρκεσεν πλέον τῆς ὥρας. Τέλος ἐκπυροσοκρότησις ἠκούσθη ἀλλὰ μία καὶ μόνη.

Προήρχετο δὲ αὕτη ἐκ τῆς Βάρτον. Ἡ ἐκδικητικὴ νεᾶνις ἐπλήγωσεν ἐν μέσῳ τῷ στήθει τὴν ἐκ Σακραμέντου ἀντεράστριαν. Ἀλλ' ἅπαξ κορεσθείσης τῆς ἐκδικήσεως, ἐπανῆλθεν εἰς τὰ εὐγενῆ γυναικεῖα αἰσθήματα, καὶ γονυκλιθήσασα παρὰ τὴν ἐπιθάνατον παρέσχεν αὐτῇ τὰς μᾶλλον ἐγκαρδίους περιποιήσεις.

Ὁ Δανιὴλ Μὰρς ἵστατο ἐκεῖ που εἰς ὀλίγων βημάτων ἀπόστασιν καταπεπληγμένος ἐκ τοῦ ἀπροσδοκήτου ἐκείνου καὶ ἀνελπίστου θεάματος. Οἱ γονεῖς Βάρτον δὲν ἀπετόλμων νὰ προχωρήσωσιν.

Ἐν τέλει αἱ τέσσαρες γυναῖκες, αἵτινες ὑπῆρξαν αἱ μάρτυρες τῶν διαμαχομένων, μετέβησαν εἰς τὸ μέρος τῆς λύσεως τῆς πρωτοφανοῦς ἐκείνης πάλης.

— Τί δυστύχημα! ἀνέκραξε μία ἐξ αὐτῶν, ἥτις παρέστη ὡς μάρτυς τῆς Φούλλερ.

— Τί δυσάρεστον! ἐπανέλαβεν αἱ ἀπὸ μέρους τῆς μὶς Βάρτον.

Ἡ ἐπιθάνατος ἔνευσε τῷ Μὰρς νὰ πλησιάσῃ, καὶ ὁ Ὑάγκης (Ἀμερικανὸς) ὑπήκουσε μηχανικῶς πρὸς τὴν διαταγὴν ταύτην.

Λαβοῦσα δὲ τὴν χεῖρα τοῦ ἀστάτου μνηστῆρός της, αἰτίου τοῦ ἀώρου θανάτου της, καὶ θέτουσα αὐτὴν ἐντὸς τῆς παλάμης τῆς Ζέννης, ἐψιθύρισε τὰς ἀκολούθους λέξεις:

— Ἐστὲ εὐτυχεῖς!... Ὑγιαίνοιτε!

Καὶ ἐξέπνευσεν.

Ὁ γάμος τοῦ Δανιὴλ Μὰρς μετὰ τῆς Ζέννης Βάρτον ἐτελέσθη. Ἀλλὰ πολὺ πιθανὸν τὸ φάσμα τῆς χήρας τοῦ Σακραμέντου θὰ ἐγείρηται συνεχῶς ἐν τῷ μέλλοντι μεταξὺ τῶν δύο Συζύγων.

Γ. Μ. Κ.

Ο ΛΟΡΔΟΣ

ΣΤΡΑΤΦΟΡΔ ΔΕ-ΡΕΔΚΛΗΦ

(Ἐκ τῆς Γραφικῆς.)

Ὁ σεβάσμιος οὗτος καὶ περιώνυμος διπλωμάτης, ὅστις ἐτελεύτησε τὴν 14 παρελθόντος Αὐγούστου ἐν τῇ ὄντως προκεχωρημένῃ ἡλικίᾳ τῶν ἐννενήκοντα καὶ ἑνὸς ἐτῶν, ἦν ὁ νεώτερος υἱὸς τοῦ Στράτφορδ Κάννιγκ, ὅστις ὁρμηθεὶς ἐκ Γάρβης τῆς Ἰρλανδίας, ἀποκατέστη ἔμπορος ἐν τῷ Ἄστει τοῦ Λονδίνου, ἔνθα εἶδε τὸ φῶς καὶ ὁ γόνος περὶ οὗ πραγματευόμεθα.

Ἐξεπαιδεύθη ἐν Ἔτον καὶ Καμβρίγῃ, ἀφοῦ δ' εἰργάσθη ἐπὶ βραχὺ ὡς γραφεὺς παρὰ τῷ Ὑπουργείῳ τῶν Ἐξωτερικῶν, ὑπεχρεώθη ν' ἀκολουθήσῃ τὴν διπλωματικὴν ὑπηρεσίαν ὑπὸ τοῦ ἐνδόξου ἐξαδέλφου του Γεωργίου Κάννιγκ, οὗτινος ἡ ἐπιρροὴ ἐγένετο αὐτῷ ὠφελιμωτάτη ἀπ' αὐτῆς ἔτι τῆς πρώτης περιόδου τοῦ σταδίου του.

Κατὰ τὸ 1808 ἀπεσταλὴν δι' εἰδικῆς ἀποστολῆς ὑπὸ τὸν Σὶρ Ροβέρτον Ἄδαιρ εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὅπου καὶ διωρίσθη Γραμματεὺς τῆς ἐκεῖσε Πρεσβείας. Κατὰ δὲ τὸ 1814 ἐστάλη πληρεξούσιος Ὑπουργὸς εἰς Ἑλβετίαν, συμμετασχὼν τότε καὶ εἰς τὸν καταρτισμὸν τῆς Ἑλβετικῆς Ὁμοσπονδίας. Τὸ ἐπιὸν ἔτος συμπαρέστη ἐν τῷ Συνεδρίῳ τῆς Βιέννης, καὶ κατόπιν διεξεπεραίωσεν ἀλληλοδιαδόχως διαφόρους σημαντικὰς διαπραγματεύσεις μετὰ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς, μετὰ τῆς Ρωσσίας καὶ τῆς Τουρκίας.

Ὁ Σὶρ Στράτφορδ Κάννιγκ, εἰσῆλθε τὸ πρῶτον ὡς μέλος ἐν τῇ Βουλῇ διὰ τὸ Ὄλδ Σάρουμ, κατὰ τὸ 1828, ἔπειτα δὲ ἀντεπροσώπευσε τὴν Στὸκ-Βρίδτζ, Χάντς καὶ Κίγκς-Λὺν, ἔδραν ἣν καθεῖζε μέχρι τοῦ 1841, ὁπότε διεδέχθη τὸν λόρδον Πονσόμβῃ, ὡς Πρεσβευτὴς ἐν Κωνσταντινουπόλει. Ἐν τῇ τοιαύτῃ δὲ θέσει διετέλεσεν ἐφ' ὅλην εἰκοσαετίαν, ὑπὸ πολλὰ καὶ ποικίλα ὑπουργεῖα ἀντιθέτου πολιτικῆς, ἅτινα μολονοτοῦτο πάντα κατὰ μέγα μέρος καθωδηγοῦντο ὑπὸ τῶν συμβουλῶν, ἃς ἡ μακροχρόνιος πεῖρά του καὶ ἡ διορατικὴ ἱκανότης προήγαγον αὐτὸν εἰς θέσιν νὰ τοῖς παρέχῃ. Ἐπαινεῖται ὅτι ἐξήσκησε, κατὰ τὸ πλεῖστον δὲ ὑπὲρ τοῦ καλοῦ, ἀπαράμιλλον ἐπιρροὴν ἐπὶ τῶν Συμβουλίων τῆς Πύλης, ἰδίως ἕνεκα τῆς πρὸς αὐτὸν ἐμπιστοσύνης τοῦ τότε Σουλτάνου Ἀβδοὺλ Μετζίδ.

Τὸ 1852 ὁ Σὶρ Στράτφορδ προήχθη εἰς Ὁμότιμον, ἐκλέξας τὸν τίτλον ὑποκόμης Στράτφορδ Δὲ Ρεδκλήφ, πρὸς ἐπικύρωσιν τῆς συγγενείας του μετὰ τοῦ εὐσεβοῦς καὶ μεγαλοδώρου Γουλιέλμου Κάννιγκ ἢ Κανύγκου, ὅστις ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἐδουάρδου Δ'. ἐθεμελίωσεν εἴτε ἀπεπεράτωσε τὸν Ναὸν τῆς Παναγίας τοῦ Ρεδκλὴφ ἐν Βριστόλῃ.

Ὁ λόρδος Στράτφορδ, ὅστις δὶς ἐνυμφεύθη, ἀπέκτησε τρεῖς θυγατέρας, ἕνα δὲ μόνον υἱόν, θανόντα καὶ τοῦτον τῷ 1878, ὥστε οὕτως ὁ τίτλος ἐσβέσθη.

Ὁ τελευτήσας ὑποκόμης συνέγραψε τόμον Ποιημάτων, δύο μικρὰ θρησκευτικὰ συγγράμματα: «Διατί εἰμι Χριστιανὸς» καὶ «Τὸ μέγιστον πάντων τῶν θαυμάτων» καὶ ἓν δρᾶμα ὑπόθεσιν ἔχον γεγονός τι τοῦ βίου τοῦ βασιλέως Ἀλφρέδου. Ἐνίοτε κατεχώριζεν ἐπίσης ἄρθρα πολιτικὰ καὶ περὶ ἄλλων ἀντικειμένων εἰς περιοδικά. Τὸ τελευταῖον φιλολογικὸν ἔργον του ἦ ποίημα ἐπὶ τῆς συμφορᾶς τῶν Ἄγγλων ἐν Ἰζανδλουάνᾳ, εἰς τὴν χώραν τῶν Ζουλοῦ.

Γ Μ.Κ.

ΡΟΣΣΙΝΗΣ

Ὦ; ἡ τῶν πλείστων μουσουργῶν καταγωγὴ, οὕτω καὶ ἡ τοῦ Ροσσίνη δὲν τυγχάνει ἐκ τῶν ἐπιφανῶν, διότι οἱ γονεῖς αὐτοῦ ἁπλοῖ μουσικοὶ ὄντες ἠναγκάζοντο ὅπως ἀποζῶσι νὰ περιφέρωνται ἀπὸ θεάτρου εἰς θέατρον πλάνητα βίον διάγοντες.

Ἀπὸ τοιούτων λοιπὸν γονέων γεννηθεὶς ἐν Pesano τῆς Ἰταλίας ὁ περικλεὴς μουσουργὸς τὴν 29 Φεβρουαρίου τοῦ 1892 κατὰ τὰ πρῶτα τῆς ζωῆς του ἔτη ἠκολούθει τοὺς γονεῖς

αὐτοῦ. Εἶτα ὅμως οὗτοι διιδόντες τὴν πρὸς τὴν μουσικὴν αὐτοῦ κλίσιν καὶ ὑπὸ τῆς λιγυφθόγγου φωνῆς του ἐνθαρρυνόμενοι ἀφῆκαν αὐτὸν ἐν Βονωνίᾳ παρά τινι φίλῳ των ἀλλαντοπώλῃ πρὸς σπουδὴν τῆς μουσικῆς, ἢ; τὰ πρῶτα νάματα ἠρύσθη παρὰ τοῦ ἐκ Ρώμης μουσιδιδασκάλου Prinetti, παρὰ τοῦ ὁποίου ἠτύχησε νὰ μάθῃ καὶ τὴν διὰ δύο μόνον δακτύλων ἐκτέλεσιν τῆς ἐπὶ τοῦ Κλειδοκυμβάλου κλίμακος.

Καίπερ ἐν βραχεῖ ἐπιδόσας εἰς τά τῆς μουσικῆς ἠναγκάσθη ὅμως ἕνεκα φιλαργυρίας τῶν γονέων του ν' ἀπόσχῃ τῶν μαθημάτων τοῦ Prinetti; θυμωθεὶς δ' ὡς ἐκ τούτου προσῆλθεν ὡς ἐργάτης ἁπλοῦς παρά τινι σιδηρουργῷ, ὁπόθεν τῇ ἐπιμόνῳ παρακλήσει τῆς μητρός του ἐξελθὼν μετέβη ἐν τῇ σχολῇ τοῦ Masei, ὅστις τὸν ἔπεισε ν' ἀκολουθῇ τὴν μητέρα του ὡς διδάσκαλος ἐν τῷ σείστρῳ καὶ ὁδηγὸς ἐν τοῖς χοροῖς.

Τῷ 1807 εἰσῆλθεν ἐν τῷ Μουσικῷ Λυκείῳ τῆς Βονωνίας τῷ τότε ὑπὸ τοῦ διασήμου Mattei διευθυνομένῳ. Ἐκεῖ φοιτήσας ἐδιδάχθη τὴν μουσικὴν καὶ τὰς πρώτας αὐτοῦ συνθέσεις ἐποιήσατο εἰς μουσικὰ ἐκκλησιαστικὰ τεμάχια, μεγάλην συμφωνίαν δι' ὀρχήστραν καὶ «Στόνοι ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ Ὀρφέως» ᾠδὴν, ἥτις δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἡ ἐμφάνισις αὐτοῦ ἐν τῷ μουσικῷ κόσμῳ. Ἐν ἡλικίᾳ δὲ μόλις δεκαπενταετῆ ἐμελοποίησε, τὸ (Cambiale di Matrimonio) εἶτα τὰ «Ἡ Ὀλβιος ἀπάτη» «Ἡ μεταξίνη Κλίμαξ» τὸ 1813 Brushino» κωμῳδίαι ἁπάσαι τοῦ Fioppa τὸ πρῶτον ἐπὶ τοῦ ἐν Ἐνετίᾳ θεάτρου τοῦ ἁγίου Μωϋσέως ἀναβιβασθείσας.

Καὶ οὐ μόνον κατ' αὐτὴν τὴν ἐποχὴν περὶ τὴν μελοποιΐαν τῶν ἔργων τοῦ Fioppa κατεγείνετο ὁ Ροσσίνης ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ Corso τῆς Βενετίας ἀνεβίβασε τὸ 1812 τὸ κωμικὸν μελόδραμα, L' equivoco Stravagante καὶ εἰς τὸ Communnale τῆς Φερράρης τὸν «Κύκλον τῆς Βαβυλωνίας» καὶ εἰς τὸ Valle τῆς Ρώμης «τὸν Δημήτριον καὶ Πολύβιον».

Ταῦτα διεδέχθησαν «ἡ Λυδία Λίθος» «(Pietra Paragone» παρασταθεῖσαν τὸ πρῶτον ἐπὶ τῆς Scala τῶν Μεδιολάνων, καὶ ἥτις δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἡ ἀφετηρία ἐν τῷ μουσικῷ του σταδίῳ. Τῷ 1873 ἐκλήθη εἰς τὸ Fenice τῆς Βενετίας ἔνθα ἀνεβίβασε τὸ Tancredi, δι' οὗ ἐξιστόρει τὰ τοῦ γένους του.

Ταῦτα διεδέχθησαν «Ἰταλὶς ἐν Ἀλγερίᾳ» «Τοῦρκος ἐν Ἰταλίᾳ» «Σεγέσμονδος» «Ἐλισάβετ τῆς Ἀγγλίας» τὸ 1816 ἀνεβίβασεν εἰς τὸ Ragentina τῆς Ρώμης τὸν «Κουρέα τῆς Σεβίλλης», ὃν, ὡς λέγεται ἐμελοποίησε ἐν διαστήματι δέκα καὶ τριῶν ἡμερῶν πωλήσας αὐτὸν ἀντὶ 400 σκούδων. Πασίγνωστον τυγχάνει ὅτι κατὰ τὴν Ἀην αὐτοῦ παράστασιν ὁ «Κουρεὺς τῆς Σεβίλλης» ἐσυρίχθη ὑπὸ τῶν δοκησισόφων θεωρούντων ὡς προσβολὴν νὰ μελοποιήσῃ ἔργον πρότερον ὑπὸ τοῦ Paiziello μουσουργηθέν, νεανίσκος οἷος ἦτο ὁ Ροσσίνης, ἀλλὰ κατὰ τὴν βαν αὐτοῦ παράστασιν, τὸν μουσουργὸν τοῦ «Κουρέως τῆς Σεβίλλης» τῆς κορωνίδος τῶν κωμικῶν μελοδραμάτων τὸ ἀκροατήριον ἐνθουσιῶν ἔστεψε.

Ἕτερα ἔργα αὐτοῦ εἶνε ἡ «Kassetta» ὁ «Ὀθέλλος;» «ἡ Γυνὴ τῆς Λίμνης» «ὁ Καλίφης τῆς Βαγδάτης» «Ἑρμιόνη» «Ἐδουάρδος καὶ Χρηστίνα» «Ζελμίρα» «Σεμίραμις». «Ἡ Πολιορκία τῆς Κορίνθου» καὶ πληθὺς ἄλλων πασιφανῶς παριστώντων τὸ ἔξοχον τοῦ μουσικοῦ πνεῦμα κατορθώσαντος νὰ συνενώσῃ τὴν Γερμανικὴν ἁρμονίαν μετὰ τῆς Ἰταλικῆς μελῳδίας.

Τὸ δὲ κύκνειον αὐτοῦ ἆσμα ὑπῆρξεν ὁ «Γουλιέλμος Τέλλος». Πλὴν δὲ τῆς πληθύος τῶν μελοδραμάτων τούτων ἐπεξειργάσατο καὶ χορτὺς, καὶ ἄλλας μουσικὰς; συμφωνίας, ὡς τὰ Serati Musicali, Stabat Mater, Fide Speranza, Caritâ καὶ ἄλλα.

Κατὰ τὸν συγγράψαντα τὴν βιογραφίαν τοῦ Ροσσίνη κύριον Πρόσπερ Πασχὰλ, ὁ Ροσσίνης μετὰ τὴν μελοποίητιν τοῦ τελευταίου του ἔργου «Γουλιέλμου Τέλλου» εἶπε. «Μία ἔτι ἐπιτυχία οὐδὲν θὰ προσθέτε εἰς τὴν φήμην μου. Ἀποτυχία τις θὰ μὲ ἔβλαπτε. Δὲν ἔχω ἀνάγκην τοῦ πρώτου, καὶ δὲν θέλω νὰ ἐλθέσω ἐμαυτὸν εἰς τὸ δεύτερον· ὅθεν ἀπέχω».

Τοιοῦτος, ἐν συντόμῳ, ὁ μουσικὸς βίος τοῦ ἐπιφανοῦς Ροσσίνη, ὁ δὲ ἰδιωτικὸς αὐτοῦ βρίθει πολλῶν ἀνεκδότων τὸ εὐφυὲς καὶ εὐτράπελον τοῦ χαρακτῆρος του μαρτυρούντων.

Ζήσας δ' ἐν ὅλῳ 76 ἔτη καὶ δὶς νυμφευθεὶς ἀπέθανε τὴν 13 Νοεμβρίου 1868 ἐν τῷ πλησίον τῶν Παρισίων Passy, καταλιπὼν τὴν περιουσίαν αὐτοῦ πρὸς ἀνίδρισιν Μουσικοῦ Λυκείου ἐν Pesaro, ὅπερ εὐγνωμοσύνῃ φερόμενοι ἐτίμησαν αὐτὸ διὰ τοῦ ὀνόματός του.

Ἐξ Ἀθηνῶν, ΗΛ. Δ. ΖΕΓΓΕΛΗΣ.

ΤΑ ΒΑΘΗ

(Ἐκ τῶν ἔργων τοῦ μακαρίτου ποιητοῦ Σ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ).

Ἦτο πτωχός.

Πτωχὸς τὸ βαλάντιον· ἔλεγεν ὅτι ὁ ἥλιος εἶνε ἀπὸ χρυσὸν, διότι δίδει ὡς ἐκεῖνος τὴν ζωὴν καὶ ὡς ἐκεῖνος εἶναι ἀσύλληπτος. Πτωχὸς τὴν ἡλικίαν· μόλις εἴκοσι καὶ τριῶν ἐτῶν. Πτωχὸς τὴν ψυχὴν· ἐλιποθύμει εἰς τὴν σφαγὴν περιστερᾶς. Πτωχὸς τὰς φιλίας· ἐλάτρευεν εἰσέτι τὴν ἀρετὴν ὡς ὁ Βροῦτος. Δειλὸς, ἐλεήμων, δύσελπις.

Εἶχε καὶ ἕνα πλοῦτον, μέγαν· νοῦν· Ἄδωρον δῶρον, δυστυχίαν. Ἂς ἔλεπεν εἰς τὸν φθισιῶντα ἡ χρυσῆ κλίνη. . .

Οἴμοι· ὅταν ἡ ζωὴ εἶναι λιπόθυμος ὑπὸ τῆς πενίας καὶ μέγας ὁ νοῦς, γίνεται ἐπὶ τοῦ σώματος βαρὺς κολοσσὸς ἡ κεφαλὴ, γίνεται τῆς ψυχῆς πιεστήριον φοβερὸν ἡ διάνοια, θραύεται ὑπὸ τοιοῦτον μέτωπον τὸ στῆθος, ὅπως ὑπὸ τὸν ἄφθονον καρπὸν τρυφερὸς μηλέας κλάδος. Εἶχε μέγα ἑστίον· ἐὰν εἶχε ἅμα ὀλίγον ἕρμα εἰς τὸ βαλάντιον, συνοχὴν πλειοτέραν εἰς τὸ σκάφος, ἕνα πολιτικὸν ἀστέρα ὑπεράνω, τὸ μικρὸν ἀκάτιον δὲν θὰ διεκυνδύνευεν ἐλαφρὸν ἐπὶ τῶν κυμάτων τῆς ζωῆς, δὲν θὰ ἐπαπειλεῖτο νὰ ἀνατραπῇ ὑπὸ τοῦ μεγάλου τοῦ πνεύματος ἑστίου.

Ἄλλοτε ὁ πλοῦτος ἀπέθνησκεν ἐπικαλούμενος τὴν σοφίον ὡς ὁ Κροῖσος τὸν Σόλωνα· πόσοι τῶν σοφῶν ἀποθνήσκουσι σήμερον ἀναφωνοῦντες: Ὦ πλοῦτε, πλοῦτε, πλοῦτε!

. . . . . .

Νὰ ἦσαι εἴκοσι καὶ τριῶν ἐτῶν, νὰ ἦσαι πλήρης ἐν τῇ διανοίᾳ φωτὸς, νὰ αἰσθάνεσαι ἐπὶ τοῦ στήθους σου τὴν ἀθανασίαν εἰς τοὺς παλμοὺς καὶ ὁ ὀφθαλμός σου νὰ βυθίζηται εἰς τὸν ὁρίζοντα ἐπὶ τοῦ ἀπείρου, να κρατῇς τὴν νεότητα, τῆς ζωῆς τὸ στεμμα, καὶ νὰ ἦσαι πτωχὸς, εἶσαι αὐτοκράτωρ δεσμώτης, ἀετὸς ἄπτερος, θαπτόμενος ζῶν.

Καὶ ἦτο. Ποσάκις ἀνατείνας τὰ ὄμματα εἰς τὸν οὐρανὸν ἐπευχήθη νὰ εἶχεν ἀντιθέτως ἤδη κενὸν τὸ κρανίον καὶ πλῆρες τὸ θυλάκιον. Ἄλλως τέ νὰ γεννηθῇ τις πένης, νὰ βιώσῃ πάντοτε οὕτω, εἶναι τακτική τις ἀνωμαλία, συνήθειά τις δηλητηριώδης, ἐλεεινότης ἀθόρυβος· ἀλλὰ νὰ ζήσῃς ἐν πλούτῳ πάντοτε καὶ αἴφνης νὰ μεταπέσῃς εἰς πενίαν, ἀπὸ τὰ θαλάσσια ὕδατα νὰ ἐκτιναχθῇ ὁ ἰχθὺς εἰς τὴν ξηρὰν ἄμμον, εἶνε βαρύ, ἀγωνιῶδες, θανάσιμον. Ἡ κοινωνικὴ αὕτη κατάπτωσις ὁμοιάζει τὴν ἐν τῷ τάφῳ καταβίβασιν τοῦ νεκροῦ· σὲ καλύπτει τότε ἡ λήθη ὡς ἐκεῖ τὰ χώματα, σὲ κατατήκουσιν αἱ ὀδύναι ὡς τὸν νεκρὸν οἱ σκώληκες. Καὶ ὁ νέος αὐτὸς εἶχεν οὕτως· ἐρείπιον ἤδη περικαλλοῦς ἄλλοτε οἰκοδομήματος.

Ὅτε ποτὲ ἀνέγνωσε τὸν Δάντην παρὰ τοὺς τρεῖς μόνον τούτους στίχους ἔσυρε μίαν γραμμὴν ὡς βασιλεὺς τὸ ἀληθὲς ἐπικυρῶν.

nessum maggiov dolore
Che ricordarsi del tembo felice
nella miseria.

.....

Ἐλέγετο... Τί θέλεις τὸ ὄνομά του; Αὔριον ὁ θάνατος θέλει τὸ σβύσῃ ἀπὸ τῶν χειλέων, ἡ λήθη ἀπὸ τῆς καρδίας. Ἄλλως τε ποίαν σήμερον ἔχει σχέσιν καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Ὁμήρου πρὸς τὰ κόκκαλά του; Πόσον καὶ ὁ τυφλὸς γέρων θὰ ἐπεπόθησε νὰ ἐτρίβετο, νὰ ἐξηνεμοῦτο τὸ ὄνομά του, ἀλλὰ νὰ ἔμενεν ἀκμαῖον τὸ σῶμα, ἀκύμαντος ἡ ψυχή του, τὸ ὄμμα του φωτεινόν!

Ἐσκέφθη πολλάκις τὸ ὄνομά του καὶ εἶδεν ὅτι οὐδαμῶς ἐφηρμόζετο εἰς αὐτὸν, οὐδαμῶς ἐνόει αὐτὸ, οὐδαμῶς ἐξήγει τὴν ψυχήν του, οὐδαμῶς περιεκάλυπτεν αὐτὸν ὅλον τὸ πτωχὸν ἐκεῖνο ὄνομα. Ἐὰν ὁ Θεὸς ἔδιδε τὰ ὀνόματα ὁ νέος αὐτὸς θὰ ὠνομάζετο Σκιαύγεια. Ἦτο μία ἀπὸ τὰς ἀνθρωπίνους ἐκείνας ὑπάρξεις, αἵτινες ἀνατέλλουσιν ἐπὶ τοῦ κόσμου τούτου οἱονεὶ κατὰ λάθος, οἱονεὶ ἀσκόπως, διότι ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι παρορράματα τῆς ζωῆς. Ἦτο τοιοῦτος. Ἓν νέφος τοῦ οὐρανοῦ, ἡ μορφὴ ἑνὸς ἄνθους, μία κατάπτωσις στήλης, τὸ σήμαντρον ἐρημοκκλησίου, τοῦ ἡλίου ἡ δύσις, ἓν βέλασμα ἀρνίου ἤγειρον εἰς τὴν ψυχήν του ἀνεκλάλητον πένθος. Πολλάκις ἦτο φαιδρὸς, ἀγνοῶν διατί· ἴσως ὤφειλε τὰς στιγμὰς ἐκείνας ἀπὸ ἄλλων ἀληθῶν αἰτιῶν νὰ λυπῆται. Σκιαύγεια. Ναί· εἶχεν ἐν ἑαυτῷ ἓν φῶς, στοργὴν εἶχεν ἐν ἑαυτῷ ἓν σκότος, μελέτην.

Ἠγάπα. Τί; Τὸν κόσμον ὅλον. Ἐμελέτα. Τί; Τὸ ἄγνωστον.

Ἦτο μωρός; Ναὶ ὅσαν ἡ γλῶσσα τοῦ μύθου ἡ λείχουσα τὴν ρίνην, ὅσον ὁ Κάτων πειθόμενος ἢ ἀπιστῶν εἰς τὸν Πλάτωνα... Ἀλλὰ δὲν ἔπταιεν αὐτός· ἡ φιλοσοφία εἶνε τῆς πενίας ἡ θυγάτηρ. Ἡ ζωὴ γονυκλιτοῦσα φιλοσοφεῖ, ὅπως ὁ ἥλιος φαίνεται καταδύων ὅτι περιβάλλεται σκότη. Ὁ Σωκράτης περιεπάτει ἀνυπόδυτος, ὁ Ὅμηρος ἦτο ἐπαίτης, ὁ Ἰησοῦς, Θεὸς, δεν εἶχεν ἐν τῷ κόσμῳ δύο σπιθαμὰς γῆς ἰδίας, καὶ ἄνθρωπος, λέγεται, ὅτι ἦτο υἱὸς ξυλουργοῦ.

. . . . . .

Ἑσπέρα. Ἡ τριακοστὴ πρώτη Δεκεμβρίου.

Ὄρθιος αὐτὸς ἐπερείδετο εἴς τινα θύραν καὶ ἐνώπιόν του διήρχετο ἐπὶ τῆς μεγάλης ὁδοῦ πλῆθος εὐφρόσυνον, ὁμιλοι γελώντων νέων, σειραὶ ὡραίων γυναικῶν, ὡς στίχοι, ὡς στροφαὶ περικαλλεῖς χαρμοσύνου ἄσματος.

Διήρχοντο καὶ ἦσαν ὅλοι φαιδροί. Τὰ παιδία ἐκράτουν μυρία ἀθύρματα εἰς τὰς ἀγκάλας των, αἱ γυναῖκες τὸ μειδίαμα εἰς τὰ χείλη, τὰ δωρήματα εἰς τὰς χεῖρας, οἱ νέοι εἰς τὸ πρόσωπόν των τὴν αὐγὴν, οἱ γέροντες αὐτοὶ, λησμονοῦντες τὸ γῆράς των καὶ ὅτι ἓν προσετίθετο εἰς τὰ ἔτη των ἔτι, ἀφίνοντο ὡς λιπόθυμοι ὑπὸ ἀγαλλιάσεως εἰς τῆς χαρᾶς καὶ τὸν γελώτων τὸν χείμαρρον. Εἰς πλούσια καὶ φωταυγῆ ἐμπόρων καταστήματα διεχύνετο τὸ πλῆθος τῶν ἀνθρώπων, ὡς ἐσμὸς μελισσῶν ἐπὶ ἄνθη, καὶ ἠγόραζον οἱ γονεῖς διὰ τὰ τέκνά των, οἱ νέοι διὰ τὰς ἐρωμένας των, ὁ κόσμος ὅλος δι' ὅλον τὸν κόσμον. Εἷς μόνον ἵστατο μὲ τὴν σιγὴν εἰς τὰ χείλη, μὲ τὴν νύκτα εἰς τὴν ψυχὴν, μὲ τὰς χεῖρας κενάς. Ὅλοι συνωθοῦντο καὶ ἠγόραζον τιμαλφῆ εὐώδη δῶρα, αὐτὸς διὰ τὴν μητέρα του εἶχεν ἓν δάκρυ νὰ δώσῃ αὔριον, διὰ τὴν ἐρωμένην του ἓν φίλημα· ἡ γραῖα μήτηρ θὰ τὸ ἐδέχετο προσχαρῆς, θὰ ἀνταπέδιδεν εἰς τὸ δάκρυ φίλημα, ἡ νέα κόρη θὰ ἐδέχετο τὸ φίλημα μὲ παραπόνου ἤρεμον μορφασμὸν, ἴσως μέ τινα εὔγλωττον ἀδιαφορίαν....

Ἐσκέπτετο, ἐσκέπτετο αὐτὰ, καὶ ἔμενεν ἐκεῖ, ὄρθιος, ἀκίνητος, πρὸ τῆς μαγευτικῆς σκηνογραφίας τοῦ πλήθους γελῶντος, βοῶντος, συρίζοντος, ἐκεῖ ὡσεὶ ἀπολελιθωμένος πρὸ ἐμφανίσεως φρικαλέας ὀπτασίας. Ἄλλοτε ἔβλεπεν, ἔβλεπεν ὅτι ἡ ἀνθρωπότης ὠρχεῖτο ὡς μαινὰς ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ λήγοντος ἔτους, ηὐτοκτόνει περιχαρής.

Ἐμελέτα· Χθὲς· παρελθὸν ἄπνουν, θάνατος. Αὔριον· κενὸν, ἄπνουν, θάνατος. Πότε ζῶμεν;

Οὐδέποτε.

Ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ζωὴν δὲν ἔχωμεν. Ὁ βίος, ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου εἶνε ἀναπόλησις καὶ ἐλπίς· ὑφεστῶσά τις δύναμις, ὕπαρξις δὲ ὑπάρχει. Ὁ ἄνθρωπος περᾷ· σταθμὸς εἶναι ὁ τάφος. Τὸ σήμερον εἶνε ἡ φωνὴ τοῦ ὑλισμοῦ, περιφιλαυτία τῆς σαρκός.— Μόλις ἐσκέφθης ὅτι ζῇς ἐν τῇ 10 ἑσπερινῇ ὑπόθες ὥρᾳ καὶ παρῆλθεν ἓν ἤδη λεπτόν· ἡ δὲ 10 ἤδη εἶνε χθὲς, παρελθὸν, θάνατος, ἡ 10 καὶ δύο λεπτὰ εἶνε ἔτι ἄγνωστον, σκιά, αὔριον. Μεταξὺ τοῦ χθὲς καὶ τοῦ αὔριον ἡ ζωὴ εἶνε παρένθεσις λίαν σύντομος, λίαν ταχεῖα, ἀλγεινοτάτη. Κόκκος σίτου συντριβόμενος εἰς κόνιν μεταξὺ δύο μυλολίθων. Εἶτα ἡ ζωὴ φεύγει μετὰ τοσαύτης ταχύτητος, ἡ πτωχὴ θνητοῦ ζωὴ εἰς τὸ ἄπειρον καὶ ἀθάνατον τοῦ χρόνου, ὥστε εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐπιγνώσῃ καὶ ἀντιληφθῇ ἀσφαλῶς τῶν περικυκλούντων αὐτὴν ὧδε κόσμων, φασμάτων, πραγμάτων. Ἐν τῇ ταχύτητι τῆς γῆς τὸ ἑπτάχρουν φῶς φαίνεται λευκόν· ἐν τῇ ταχύτητι τῆς ζωῆς τὸ χιλιόμορφον σύμπαν φαίνεται σκοτεινὸν, μυστήριον. Ὀ-φαῦστος ἐπανελάμβανεν. Ὁ βίος βραχὺς, ἡ δὲ τέχνη μακρά. Ὁ Σωκράτης ἡ βαθυνουστέρα τῆς ὑφηλίου διάνοια, ἐρωτηθεὶς εἶπεν. Ἓν οἶδα, ὅτι οὐδὲν οἶδα.

Εἶνε ἀληθές.

.....

Θόρυβος ἀπὸ μυρίας φωνὰς παιδίων περί τινα ἅμαξαν ἀπέσπασεν αὐτὸν ἀπὸ τὴν ὀλισθηρὰν κλιτὺν τῶν ρεμβασμῶν τούτων. Ἐνώπιόν του διήρχετο βαρεῖα πολυτελὴς ἅμαξα, ἐντὸς τῆς ὁποίας ἀνεπαύοντο ἐπαφροδίτως δύο ὡραῖαι κυρίαι, καί τις κύριος νεαρὸς, σύζυγος ἴσως μιᾶς τῶν κυριῶν. Φιλοπαίγμονα παιδία περιεκύκλωσαν τὴν ἀγέρωχον ἅμαξαν, ἥτις ἤρχετο νὰ διασπάσῃ αὐτῶν τοὺς κύκλους καὶ τὸ ἐλεύθερον στάδιον, καὶ ἐσύριζον καὶ ἐβόμβουν καὶ ἠπείλουν τὴν ἅμαξαν κατακροτοῦντα. Αἱ κυρίαι τῆς ἁμάξης ἐστρέφοντο χαρίεσσαι, φιλιμειδεῖς φιλέορτοι καὶ ἐθεώρουν καὶ ἠκροῶντο καὶ ἀπελάμβανον τῆς πέριξ αὐτῶν πανδαιμονίου χαρᾶς, ἐν ᾧ ὁ κύριος ἡ πλοῦτο νωχελὴς καὶ ἤρεμος, οἱονεὶ στέργων εἰς ὅσην εὐτυχίαν εἶχεν ἐν τῇ ἁμάξῃ καὶ ἀμεριμνῶν δι' ὅλον τὸν ἐκβεβακχευμένον κύκλῳ του κόσμον. Τοῦτο ἦτος Ἐβυθίζετο ὁ νεαρὸς σύζυγος αὐτὸς εἰς τὴν ἄρρητον ἐκείνην ἀπὸ ἔρωτος μελαγχολίαν, λιπόθυμον ἡδυπάθειαν, ἣ μὴ κατέπιπτεν ἄτονος ὑπὸ θυμοδακῆ λύπην;

Ἔβλεπε τὴν ἅμαξαν αὐτὴν ὁ ἐπὶ τῆς θύρας νέος, ἔβλεπε τοὺς ἐρατεινοὺς καὶ πλουσίους συζύγους ἃ ἔπλατε παραδείσους ἐὰν ἦτο εἰς τὴν θέσιν των, ἐὰν ἠδύνατο νὰ ὁδηγῇ τὴν κόρην ἣν ἠγάπα ἐπὶ ἑνὸς ἁμαξίου, ἐὰν ἠδύνατο νὰ διέρχηται οὐχὶ εἰς τὰ ἄκρα, ἀλλ' ἐν τῷ μέσῳ οὕτω τῆς ὁδοῦ πλούσιος, ἀπτόητος, αἴθριος, τολμηρός. Ἔβλεπεν ἔτι τὴν ἅμαξαν καὶ ἔτι διεφλέγετο ὑπὸ πόθων, καὶ ἐνεπνέετο χρυσοῦφῆ ὄνειρα ... Τί ἄλλο ἡ ζωὴ ἑνὸς ἀνθρώπου, εἰμὴ πόθοι καὶ ὄνειρα, καὶ ὄνειρα καὶ πόθοι!

Φεύγει τέλος. Προέβη ὀλίγα βήματα καὶ ἐστάθη πάλιν. Περὶ αὐτὸν ὅλοι ἐγέλων, ηὐφραίνοντο, ἐσκίρτων. Τρέπεται πρός τινα σκολιὰν ὁδὸν, ὁδὸν σκοτεινὴν, καὶ ἤκουεν ὄπισθέν του τὴν ἐκ τῆς λεωφόρου καγχάζουσαν τύρβην, ὡς ψυχὴ ἁμαρτωλοῦ φεύγουσα καὶ ὄπισθέν της αἰσθανομένη ἄγγελον ξιφήρη καὶ τιμωρὸν.

Ἐβυθίσθη εἴς τινα ἐκεῖ ὁδὸν, σκοτεινὴν, σκολιὰν, ἀποτρόπαιον. Ἐκεῖ δὲν ἦσαν ἄνθρωποι, δὲν ἐχαίροντο. ἀνέπνευσεν. Εἰς τὸν δρόμον τοῦτον εἶδεν ὅτι δὲν ἦσαν φανοὶ ἀεριόφωτος. Γίνεται καὶ τὸ ἀεριόφως εἰς τὰς μεγάλας ὁδοὺς, ὡς οἱ ὕελοι τοῦ συρμοῦ εἰς ὀφθαλμοὺς ὑγιεῖς. Τοιοῦτος ὁ κόσμος· εἰς τὰς ὡραίας ὁδοὺς ὅπου τό ἔδαφος διαπεπλασμένον, λεῖον, λιθόστρωτον, ὅπου κόσμος πολὺς, ὅπου παράθυρα πολύφωτα, ἐκεῖ ἄπλετον φῶς φανῶν καταυγάζει ἀπὸ πέντε εἰς πέντε βήματα· εἰς τὰς στενὰς ὁδοὺς ὅ-

που σκότη ἄγρια, ὅπου λάκκοι φοβεροί, ὅπου ἔρημοι λαβυρινθώδεις, ὅπου κακούργων ἑστίαι, ἐκεῖ οἱ φανοὶ δὲν φαίνονται. Εἰς ταῦτα συμφωνεῖ ὁ οὐρανὸς ἔτι. Τὸν χειμῶνα εἰς τὰ φοβερὰ σκότη καὶ ρίγη τῆς γῆς, ἡ σελήνη κοιμᾶται ἄφαντος, ὅτε μάλιστα ὤφειλε παννύχιος νὰ ἀγρυπνῇ. Τὸ ἔαρ, ὅτε πάντα φωτεινὴ χαρμοσύνη, ἐπιτέλλει καὶ ἐκείνη μέχρις ἀηδίας λαμπρά. Τότε δικαίως σὲ ὕβρισαν, σελήνη, προαγωγόν!

Ὁ πτωχὸς νέος ἐχώρησεν ἀσχόπως ἐπὶ τῆς ὁδοῦ αὐτῆς. Ἐκεῖ εἴς τινα γωνίαν ἠγείρετο μέγαρον, κρῖνος ἐν μέσῳ τοῦ χαμαιζήλου βρύου. Ἠνοίχθη ἐν παράθυρον. Εἰς τὸ ἔσωθεν φῶς ἐφάνη ἡ κεφαλὴ ζωηροῦ νεανίου ὁμιλοῦντος ἔτι, ὅστις ἔρριψεν ἔξω τὸ σιγάρον του καῖον, καὶ ἔκλεισε πάλιν τὸ παράθυρον. Εἰς τὴν αἴθουσαν ἐκείνην θὰ διεσκέδαζον βεβαίως. πλησίον του θὰ ἵστατο μία κόρη, μεθ' ἧς συνωμίλει . . .

Κάτωθεν ὁ πτωχὸς νέος, εἰς τὸ μικρὸν τοῦτο θέαμα, δὲν ἀντέσχεν. Ἀνεμνήσθη ἡμερῶν ἀρχαίων. . . . Ἐκλελυμένος, μὲ τὸ δάκρυ ὑπὸ τὸ βλέφαρον, μὲ τὸν γογγυσμὸν ὑπὸ τὰ χείλη, ἤγειρε τὸ ὡραῖον ὄμμα του εἰς τὸ βάθος τοῦ οὐρανοῦ, ἔμεινεν ἐν ἐκστάσει καὶ ἀπογνώσει μίαν στιγμὴν, καὶ ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὸ βάθρος τῆς πτώσεώς του, ὁ θνητὸς ἀπὸ τῆς εἱρκτῆς του τὰ σκότη, ἐπεκαλέσθη ἐν παραπόνῳ ἀρρήτῳ τὸν Θεὸν, ὡς ἀπὸ τοῦ σταυροῦ του ὁ Ἰησοῦς ἀνεφώνησε: Θεέ μου, Θεέ μου, ἵνα τί μὲ ἐγκατέλιπες!

Ἀνεμνήσθη ἡμερῶν ἀρχαίων καὶ ἔκλαιε πικρῶς.

. . . . . .

— Ἀκολούθει με. Εἶπεν ῥῆμα μία φωνή.

Ὁ νέος ἀνήγειρε στρέφων τὴν κεφαλήν. Εἰς ὀλίγων βημάτων ἀπόστασιν εἶδε γέροντα αὐστηρᾶς καὶ ἀμαυρᾶς περιβολῆς, σκιὰν μᾶλλον. — Ὁ φασματώδης ἄνθρωπος βλέπων ὅτι ὁ πτωχὸς νέος ἠπόρει ἢ ἐδίσταζεν, ἐπανέλαβεν εἰς τόνον φωνῆς ἠπιώτατον:

Ἐλθέ.

Καὶ ἐχώρησεν ἐμπρός.

Ὁ νέος ἠκολούθησε.

Διέβησαν ἀπὸ μίαν πλατεῖαν διῆλθον ὑπὸ μίαν δενδροστοιχίαν, ὑπὸ ἕνα θόλον καὶ ἐρείπια συντετριμμένης ἐκκλησίας. Ὁ νέος ἔσπευσε πολλάκις νὰ προφθάσῃ τὸν γέροντα, νὰ γνωρίσῃ ἀπὸ τοῦ πλησίον αὐτόν· ἀλλ' ὁ γέρων διωλίσθαινε πρὸ αὐτοῦ ὡς πνοὴ εἰς ἴσην πάντοτε ἀπόστασιν. Ἔφθασαν εἰς ἓν τεῖχος. Θὰ ἦτο κῆπος. Ὄπισθεν εἰς τὴν ἄλλην πλευράν ἠγείρετο περιφανὲς ἀνάκτορον, ἀλλ' ἡ ὥρα θὰ εἶχε παρέλθῃ, διότι οὐδὲν ὑπέλαμπεν ἐκεῖ φῶς.

Ὁ γέρων ἤνοιξε μικρὰν πύλην ἐπὶ τοῦ τοίχου καὶ εἰσῆλθεν. Ὁ νέος ἠκολούθησε καὶ εἶδεν εἰσελθὼν προτεινομένην μακρὰν χεῖρα μὲ κλειδίον χρυσοῦν. ἦτο τοῦ γέροντος, ὅστις ἐκρύβη ἐκεῖ ὄπισθεν τῶν κλάδων ροιᾶς.

— Λάβε, χώρησον ἐμπρὸς καὶ ἄνοιξον. Εἶναι ἡ κλεὶς θησαυροῦ.

Εἶπεν ἡ φωνὴ τοῦ γέροντος.

Καὶ ὁ πτωχὸς νέος ἔλαβε καὶ ἐχώρησε δι' εὐθείας γραμμῆς ἀνθέων καὶ δένδρων. Ἀλλ' ἔστη ἐν τῷ μεταξὺ, ἔστη γοητευθεὶς ἀπὸ μυρίας ἀποπνοὰς μύρων, ὑπὸ μυρίων κύκλῳ ἀδύτων καλλονῆς καὶ μαγείας. Ὅλος ὁ ὡραῖος ἐκεῖνος κῆπος, ἡ ἐπίγειος αὕτη μικρὰ Ἐδὲμ, ἐσιώπα μυρόεσσα, ἡπλοῦτο ὑπὸ τὴν νύκτα κατὰ γῆς ὡς ὡραῖον ὄνειρον, καὶ ἐνόμιζες ὅτι ἐν τῇ σιγῇ του, τῇ μυστικότητι, τῇ ἀγαλλιάσει του εὐλαβεῖτο, ἠρωμάτιζε, ηὐλόγει τὸν εὐδαίμονα ὕπνον τῶν ἐνοικούντων τὸ ἀνεγειρόμενον ἐκεῖ ἐμπρὸς ἀνάκτορον.

— Ὦ, εἶπεν ὁ πτωχὸς νέος, πόσον εὐτυχεῖς θὰ ἦναι οἱ κάτοικοι τοῦ οἴκου τούτου!

Καὶ ἀνέλαβε τὸ βῆμά του. Ἀνέβη πλατεῖαν μαρμαρίνην κλίμακα καὶ μικρὰ δρυίνη θύρα ἐνεφανίσθη. Ὁ νέος ἐνέθετο τὸ κλειδίον, ἡ θύρα ἠνοίχθη καὶ ὁ πτωχὸς εὑρέθη ἐνώπιον μακροῦ διαδρόμου μόλις πρὸς τὸ βάθος ὑποφεγγομένου. Διῆλθε σιγῇ τὸν διάδρομον καὶ ἔστη ἐνώπιον υἐλίνης θύρας. Ἐκεῖθεν εἶδεν.

Εἰς κοιτῶνα πλούσιον, ἐπὶ τροπέζης φωτιζομένης ὑπὸ δύο κηρίων ἐστήριζε τὴν κεφαλήν του εἰς ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας νεαρὸς ἀνήρ. Τὰ δάκτυλα τῆς χειρός του ἐβυθίζοντο εἰς τὴν κόμην ἀγρίως καὶ θρόμβοι δακρύων βραδέως κατέπιπτον ἐπὶ προκειμένων ἐφημερίδων. Ἀνεγίνωσκεν; Ὄχι.

Ὁ πτωχὸς νέος ἀνεσκίρτησεν. Ἀμφέβαλεν ἐπὶ στιγμὴν, ἔκλινε τὴν κεφαλὴν ὀλίγον, καὶ τέλος ἐπείσθη. Ὁ νεαρὸς οὗτος ἀνὴρ ἦτο ἐκεῖνος ὃν εἶδε ἐντὸς τῆς ἀμάξης, ἐπὶ τῆς μεγάλης ὁδοῦ, ἐν μέσῳ τῶν δύο κυριῶν φερόμενον τὴν ἰδίαν ἑσπέραν.

Ὁ πτωχὸς νέος ἔμεινε σύννους, μελετῶν, ρεμβός. Τίνες νὰ ἐσπάρασσον ἀλγηδόνες τὸν νεαρὸν σύζυγον εἰς τὸ ἀνάκτορον τοῦτο τοῦ χρυσοῦ καὶ τῶν ἀρωμάτων;

Τὴν αὐτὴν στιγμὴν ὄπισθεν τοῦ νεαροῦ ἀνδρὸς, ἐπὶ ὁμοίας υἐλίνης θύρας ἐλαφρὸν παραπέτασμα ἀπεσύρθη, καὶ ἐφάνη μορφὴ γυναικὸς ἀνατενισάσης τὸν εἰς τὸν κοιτῶνα ἀγρυπνοῦντα. Ὁ πτωχὸς νέος ἀνεγνώρισε τὴν μίαν τῶν δύο κυριῶν τῆς ἁμάξης, καὶ τὸ ὀξύ του βλέμμα βυθισθὲν ἐκεῖθεν, ἀντίπεραν, εἰς ἡμίφως ἄλλου κοιτῶνος εἶδεν.

Ἐπὶ σχίμποδος πρασίτου βελούδου ἡπλοῦντο εἰς τὰς ἀγγάλας ἀλλήλων εἰς ἀνὴρ καὶ μία γυνή. Ἡ γυνὴ ἦτο ἡ ἑτέρα τῶν κυριῶν τῆς ἁμάξης, ὁ ἀνὴρ ἄγνωστος, ἀλλ' ἀκμαῖος καὶ ροδινός. Ἀργυρᾶ λυχνία ἔρριπτεν ἀπὸ μικροῦ τραπεζίου φῶτὸς θωπείας μᾶλλον ἢ ἀκτῖνας. Πλαγίως διεφαίνοντο τὰ λευκὰ παραπετάσματα ἀβροτάτης κλίνης.— Ὁ ἐπὶ τοῦ πρώτου κοιτῶνος ἀνὴρ, ὁ κλαίων, ἦτο ὁ σύζυγος εἰς ζυλοτυπίας σπαραγμόν· ἡ ἐπὶ τῆς υἐλίνης θύρας μορφὴ ἦτο ἡ παιδαγωγὸς τῆς νεαρᾶς οἰκοδεσποίνης· ἡ εἰς τὸν ἀπώτατον κοιτῶνα ἦτο ἡ σύζυγος, μοιχαλὶς, ῥῆγμα εἰς τὸ μέγα ἀνάκτορον φοβερὸν, ὅθεν κατέρρεεν ἡ χαρὰ, ὁ πλοῦτος, ἡ τιμὴ, ὡς βαθὺ τραῦμα εἰς γίγαντος στήθη.

Μυστυριώδης φωνὴ εἶπεν εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ νέου: Παρηγοροῦ. **Ο ΠΛΟΥΤΟΣ ΟΧΙ· ΕΥΔΑΙΜΟΝΙΑ ΕΙΝΕ Η ΓΑΛΗΝΙΩΣΑ ΚΑΡΔΙΑ.**

Ἀφυπνίσθη. Ἦσαν ὅλα ὄνειρος. Εἰς τὸ παράθυρόν του ἐμειδία ἡ ἡμέρα κάτωθεν ὑπὸ κιτρέας φύλλα ἐκελάδει μικρὰ ἀκανθυλλίς...

Ἔκτοτε ὁ πτωχὸς νέος ἐπανεῖδε τὴν μοιχαλίδα εἰς τὰς ἁμάξας, τῆς ἀγωνίας τὸ ἀπατηλόν ἀνάκτορον, τὸν πλοῦτον ταιον, ἀτίμων χρῆμα, τὴν γαλήνην τῆς ψυχῆς οὐδαμοῦ εὗρεν, εἶδεν οὐδαμοῦ.

ΥΠΟΒΡΥΧΙΟΣ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ.

Ὁ μηχανικὸς κύριος Ἰάκωβος Φὸρδ ἐπιφορτισθεὶς ἐσχάτως τῶν ἐρευνῶν ἐν τῷ πυθμένι τοῦ ποταμοῦ Ταίυ τῆς Σκωτίας, διὰ τὴν ἀνέλκυσιν τῆς σιδηροδρομικῆς ὁλκῆς, ἥτις κατεκρημνίσθη τὸ παρελθὸν ἔτος ἐκ τῆς γεφύρας εἰς τὰ κύματά του, ἐξέθεσε τὰ κατὰ τὴν τοιαύτην ἐπίσκεψίν του διὰ τῆς ἑπομένης περιγραφῆς.

« Ἡ πρώτη κάθοδός μου μ' ἔφερεν ἀκριβῶς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς ἁμαξοστοιχίας. Τὸ πτῶμα τοῦ μηχανικοῦ ἵστατο ὄρθιον ἄνωθεν τῆς μηχανῆς, ἐφ' ἧς ἦν προσηλωμένον ἀπὸ τοῦ ποδός. Τὸ ρεῦμα προσέκλινεν αὐτὸ ἠρέμα, καὶ ἐνίοτε ἐκινεῖτο βραδέως ἐκ δεξιῶν πρὸς ἀριστερὰ, δίκην φυτοῦ θαλασσίου. Οἱ ὀφθαλμοὶ ἔμενον καθ' ὁλοκληρίαν ἠνεῳγμένοι. Εὐκόλως δ' ἠδύνατο νὰ κατανοηθῇ ὅτι ὁ δύστηνος ἤθελεν ἀνέλθει κατὰ πᾶσαν πιθανότητα εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, ἂν δὲ περιεπλέκετο, ἐκ κακῆς συγκυρίας, μεταξὺ τῶν δύο χαλκίνων χειρίδων τῆς

μηχανῆς. Ὁ καμηνάπτης εἶχε τεθραυσμένην τὴν κεφαλὴν, καὶ διετέλει κατὰ τὸ ἥμισυ τεθαμμένος; ὑπὸ τὸν σωρὸν τῶν γαιανθράκων οἵτινες ἀνετράπησαν ἐπ' αὐτοῦ.

Ἐν τῇ ταχυδρομικῇ ἁμάξῃ ἦσαν τρεῖς ὑπάλληλοι, οἵτινες συνωθοῦντο πάντες ὁμοῦ παρὰ τὴν θύραν· ἀπελπιστικὴ πρὸς διέξοδον πάλη φαίνεται συγκροτηθεῖσα μεταξύ των, καὶ εἷς τῶν τριῶν περιέσφιγξε διὰ τῶν χειρῶν τὸν λαιμὸν τοῦ συναδέλφου του ὅστις ἐκράτει τὴν θύραν. Ἐν τινι διαμερίσματι τῆς πρώτης ἁμάξης ἓξ πρόσωπα, π.θανὸν μία καὶ ἡ αὐτὴ οἰκογένεια κατεῖχον τὰς ἓξ θέσεις.

Κατὰ περίεργον σύμπτωσιν, ὁ θάνατος, μετὰ τὴν κατάπτωσιν, τοὺς ἐπανέρρυψεν αὖθις ἐπὶ τῶν ἑδρῶν των. ὅπου καὶ διέμειναν ἀκίνητοι ἐν τῇ εἰς νεκροταφεῖον μεταβληθείσῃ οὕτω σιδηροδρομικῇ ἁμάξῃ.

Ἔξωθεν τοῦ δευτέρου διαμερίσματος ἔπλεε πτῶμα κρατούμενον ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ἥτις εὑρέθη συγκεκλεισμένη ἐν τῇ θραυσθείσῃ θύρᾳ. Τὸ πτῶμα τοῦτο ἦν ἀξιωματικοῦ. Τὰ ἐνδύματά του ἦσαν κατεσχισμένα, καὶ αἱ γυμνοὶ κνῆμαι του καταφαγωμέναι ἤδη ὑπὸ τῶν λεπιδωτῶν κατοίκων τοῦ Ταίυ. Ἀπὸ τοῦ στήθους του ἐξήρχετο κατὰ τὸ ἥμισυ τὸ ἐπίμηκες σῶμα ἐγχέλεως, ἥτις ἐλαφρῶς ἔπλησε τὸ ὕδωρ.

Τὸ δεύτερον διαμέρισμα τῆς δευτέρας ἁμάξης ἦν τὸ παρουσιάζον τὸ φρικωδέστερον θέαμα. Τὸ ἠλεκτρικὸν φῶς κατέδειξε διὰ μέσου τοῦ πρασινωποῦ ὄγκου τῶν ὑδάτων χάος συντετριμμένων σωμάτων ἐπικειμένων ἀλλήλοις. Ὑπῆρξε βρέφος συντεθλασμένον καὶ ὑπερμεγέθως μεγαλυνθὲν, ἐνῷ γυνή τις, καθ' ὁλοκληρίαν σχεδὸν διῃρημένη εἰς δύο, συνεκρατεῖτο μόνον κατὰ τὸ ἄνω μέρος τοῦ σώματος.

Μεγάλοι ἰχθύες διήρχοντο ἀεννάως μέσῳ τῶν λειψάνων τούτων, καὶ διηνεκῶς ἐκ τῶν δύο τεθραυσμένων θυρῶν ἐξήρχοντο πορφόλυγες ἀέρος, βραδέως πρὸς τὴν ἐπιφάνειαν ἀνερχόμεναι»

Ἐκ τοῦ φοβεροῦ τούτου ταξειδίου ὁ κ. Φὸρδ ἐκόμισε τὴν γραμματόπηραν. Ἠναγκάσθη δὲ νὰ ἡσυχάσῃ πλέον τῶν ὀκτὼ ἡμερῶν πρὶν ἢ ἀποτολμήσῃ νὰ ἐπιχειρισθῇ καὶ δευτέραν κατάδυσιν. Ὑπῆρξεν αὐτῷ ἀδύνατον, κατὰ τὸ διάστημα τῶν πρώτων δύο ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἀναδύσεώς του, νὰ γευθῇ οὐδεμιᾶς τροφῆς.

Ο ΜΥΡΜΗΓΞ

Ὁ μύρμηγξ, τὸ ἐργατικώτατον καὶ εὐγενέστατον τοῦτο ὑμενόπτερον, καίτοι πολλάκις συκοφαντηθεὶς ὡς φιλόργυρος, εἶναι ἐν τούτοις ἓν τῶν ὑπηρετικωτάτων καὶ γενναιοτάτων ὄντων τῆς κτίσεως. Ἐὰν ἴδῃ τις αὐτοὺς μετὰ προσοχῆς κατὰ τὴν ὥραν ταύτην, καθ' ἣν ἐργάζονται ἐν τοῖς ὑπαίθροις, θὰ παρατηρήσῃ τὰ ἑξῆς: Ἵνα ἐκτελέσωσιν ἐν κοινῷ τὰ ἔργα τῆς μεταφορᾶς τοῦ παντὸς εἴδους ὑλικοῦ, κέκτηνται γλῶσσαν ἄφωνον, εὐνόητον μεταξὺ των γινομένην διὰ τῶν κερατίων των. Ἐὰν μύρμηγξ εἰσέρχεται εἰς τὴν φωλεὰν φέρων τροφὴν, καὶ ἀπαντήσῃ τινὰς ἐκ τῶν συντρόφων του στερουμένους προμηθειῶν κλονιζομένους; ἐν τῷ βήματι, καὶ ὡσεὶ αἰσχυνόμενος ἐν τῇ πτωχείᾳ των, τοὺς ἐγγίζει διὰ τῶν κερατίων του, τοὺς στρέφει ὀπίσω, καὶ διὰ μυρίων κολακευτικῶν τρόπων τοὺς προσκαλεῖ καὶ τοὺς ἐξαναγκάζει νὰ λάβωσι μέρος τῆς προμηθείας του. Πολλάκις οἱ ἀνηροὶ μύρμηγγες, καὶ εἶναι ὀλίγοι οἱ τοιοῦτοι, σταματοῦν τοὺς διαβαίνοντας ἐπιμελεῖς, τοῖς ἐκθέτουν τὴν στέρησίν των καὶ λαμβάνουν παρ' αὐτῶν μέρος τῆς προμηθείας των. Ἐὰν τις τῶν ἐργατικῶν τούτων, οἵτινες κατὰ χιλιάδας ἀπαντῶντσι ἀκολουθοῦντες τὸν μακρυνὸν δρόμον αὐτῶν, ἀπολέσῃ τὰ κεράτια αὐτοῦ, χάνει τὸν δρόμον, ἀλλὰ παρευθὺς οἱ λοιποὶ τὸν πλησιάζουν καὶ τὸν μεταφέρουν εἰς τὸν κοινὸν οἶκον. Πλειστάκις δύναταί τις νὰ ἴδῃ τὰ τοιαῦτα ἔργα τῶν μυρμήγκων, διὰ τῶν ὁποίων μεταδίδουν τὰς ἰδέας των καὶ εἰδοποιοῦνται περὶ τῶν ἀπειλούντων αὐτοὺς κινδύνων κτλ. Κλείσατε δὶ ἐλαφροῦ λίθου μυρμηκυιὰν ἐν τοίχῳ· τότε τί βλέπετε; Οἱ ἐκτὸς κρεμῶνται οἱ μὲν ἐπὶ τῶν δὲ καὶ ἀποτελοῦσιν ἄλυσιν, ᾗ; τὸ ἄκρον καταλήγει εἰς τὸν λίθον, σύροντες αὐτὸν πρὸς ἑαυτοὺς, ἐνῷ οἱ ἐντὸς τὸν ὠθοῦν καὶ οὕτω ἡ ὀπὴ ἀνοίγεται αὐτοῖς. —Γίνονται μάχαι, ὅταν διάφοραι φυλαὶ συναντηθοῦν. Τότε τὰ ἔντομα ταῦτα μάχονται σῶμα πρὸς σῶμα, καὶ τὸ πεδίον τῆς μάχης μένει πλῆρες νεκρῶν καὶ πληγωμένων. — Τὸ περιεργότατον εἶναι, ὅτι ἐν τῇ μυρμηκυιᾷ. ἐν ᾗ ἀριθμοῦνται κατὰ χιλιάδας ὅλας, γνωρίζονται μεταξύ των ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε ἐὰν τυχοδιῶκται τινες μύρμηγγες, ριψοκινδυνεύοντες εἰσέλθωσιν εἰς ἀλλοτρίαν μυρμηκυιὰν ἀμέσως θανατοῦνται. Ἡ ἰδέα ὅτι ὁ μύρμηγξ εἶναι προβλεπτικὸς καὶ οἰκοκύρης εἶναι ἀσιατικὴ κολακεία. Γενικῶς εἰπεῖν οἱ μύρμιγκες διατελοῦσιν εἰς λήθαργον κατὰ τὸν χειμῶνα, αἱ δὲ προμήθειαι, ἃς λέγεται ὅτι συναθροίζουν δι' αὐτὸν δὲν χρησιμεύουν εἰς ἄλλο τι ἢ τὰς οἰκοδομικὰς ἐργασίας των. Λέγεται, ὅτι ὁ Σοφὸς Σολομὼν ἦτο θαυμαστὴς τῶν μυρμήγκων, συναθροίζων διάφορα εἴδη αὐτῶν, συμφιλιῶν αὐτοὺς πρὸς ἀλλήλους καὶ προσφέρων αὐτοῖς τροφὴν, προστίθεται μάλιστα, ὅτι τὸ πῶτον θέαμα ὅπερ ἐπέδειξε τῇ ἐκ τῆς Ἀφρικῆς ἐλθούσῃ νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ βασιλίσσῃ Σάβα, ἦτο ἡ μυρμηκυιά του

ΕΡΓΑΣΙΑΙ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ.

Καταχρηστικῶς ποιούμεθα χρῆσιν τοῦ ὡς ἄνω τίτλου, δι' ὅσα σήμερον εὑρισκόμεθα εἰς τὴν λυπηρὰν ἀνάγκην νὰ γράψωμεν περὶ τῆς ἐκρύθμου καταστάσεως τοῦ παρ' ἡμῖν Συλλόγου «Σεραπείου,» τοῦτο δὲ, διότι οἱ ἀναγνῶσται ἡμῶν ὑπὸ τοιοῦτον πάντοτε τίτλον ἀνέγνωσαν ἐν τῷ «Νέῳ Σεραπείῳ» τὰ εἰς τὸν Σύλλογον ἀφορῶντα.

Καταλληλότερον θὰ ἦτο καὶ ἀληθῶς δικαιότερον ἐὰν ἐπεγράφομεν τὸ σημερινὸν ἡμῶν περὶ Συλλόγου ἄρθρον «Ἡ ἀπραξία τοῦ Συλλόγου.»

Πέντε ἤδη παρῆλθον ἔτη ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως τοῦ «Σεραπείου» καθ' ὅλον δὲ τὸ μακρὸν τοῦτο διάστημα τοῦ χρόνου μετ' ἐνδιαφέροντος παρηκολουθήσαμεν τὴν πορείαν τοῦ ἱδρύματος τούτου, καὶ οὐδέποτε ἐπαυσάμεθα διὰ τῆς δημοσιογραφίας καὶ κατὰ τὸ μέτρον τῶν ἀσθενῶν ἡμῶν δυνάμεων ποιούμενοι λόγον περὶ τῶν ληπτέων πρὸς βελτίωσιν τοῦ Συλλόγου μέτρων, καὶ ἀνύψωσιν εἰς τὸ οἰκεῖον σημεῖον τοῦ ἱεροῦ τούτου ἱδρύματος ὑπὲρ οὗ εἰργάσθημεν καὶ ἐμεριμνήσαμεν ἐκ τῶν πρώτων.

Ἀτυχῶς ὅμως ἐβοῶμεν ἐν τῇ ἐρήμῳ, οὐδεμία δὲ πρόνοια ἐλήφθη ὑπὸ τῶν ἁρμοδίων πρὸς ἐφαρμογὴν τοῦ κανονισμοῦ, οὐδὲ ἓν βῆμα ἐγένετο πρὸς σύνδεσμον σχέσεων μετὰ τῶν ἀλλαχοῦ Συλλόγων, οὐδὲ ἓν μάθημα πρακτικὸν κατὰ συνέχειαν ἐδιδάχθη ἀπὸ τοῦ βήματος τοῦ Συλλόγου, οὐδὲ εἷς ὀβολὸς ἐκ τοῦ εἰσοδήματος τοῦ Συλλόγου ἐδαπανήθη πρὸς ἐθνικὸν ἢ ἄλλον τινὰ ἀγαθοεργὸν σκοπὸν, ἀπ' ἐναντίας δὲ καὶ ὡς μὴ ὤφειλε κατετρίψαμεν πενταετίαν ὅλην εἰς ματαίας καὶ ἀσκόπους ἐπιδείξεις, αἵτινες μακρὰν τοῦ νὰ παράσχωσι ζωὴν ἐπωφελῆ εἰς τὸν Σύλλογον, συνετέλεσαν εἰς τὴν ὀπισθοδρόμησιν αὐτοῦ καὶ συνεπῶς εἰς τὸν μαρασμόν του.

Δὲν θαμβούμεθα, οὔτε ἐκ τοῦ μεγαλοπρεποῦς οἰκήματος τοῦ Συλλόγου, οὔτε ἐκ τῆς ἀριστοκρατικῆς ὁδοῦ, ἔνθα οὗτος κεῖται, οὔτε ἐκ τῶν μεγάλων αἰθουσῶν ἀλλ' οὔτε καὶ ἐκ τοῦ ψυχαγωγικοῦ τμήματος, ἵνα μὴ βλέπωμεν τὴν πραγματικὴν τοῦ Συλλόγου θέσιν καὶ τὴν ἄσκοπον αὐτοῦ καὶ φθισιῶσαν ὕπαρξιν.

Ἂν πρόκειται νὰ ὑπάρχῃ μόνον πολυτελὲς κατάστημα Συλλόγου, σφαιριστήρια, καὶ πᾶν εἶδος ψυχαγωγίας, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ σκοπὸς, χωρὶς οὐδεμία νὰ δίδηται πνευματικὴ τροφὴ, χωρὶς οὐδὲ ὀβολὸς νὰ δαπανᾶται πρὸς ἀγαθοεργὸν τινὰ σκοπὸ, ντότε ἐρρέτω ὁ Σύλλογος.

Ἕκαστος ἡμῶν γνωρίζει καὶ ἐκ τῆς πείρας ἔτι μᾶλλον ἐδιδάχθη, ὅτι τὰ μέλη τοῦ Συλλόγου μέχρι τοῦδε καίτοι οὐδὲν ἐκ τούτου εἶδον καλὸν, πληρώνουσι τὴν συνδρομήν των φιλοτιμίας ἕνεκεν καὶ ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος ὅπερ καταχρηστικῶς φέρει τὸ κατὰ τὴν ὁδὸν Σερὶφ πασσᾶ, ψυχαγωγικὸν κατάστημα.

Ἀφοῦ δυστυχῶς μέχρι τοῦδε ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ Συλλόγου ἀπεδείχθη ὅτι: Α'. τὰ μέλη εἴτε μὴ θέλοντα εἴτε μὴ δυνάμενα δὲν συχνάζουσιν εἰς τὸν Σύλλογον. Β'. ὅτι οἱ παρ' ἡμῖν λόγιοι καὶ

ἐπιστήμονες, ἐκτὸς μικρῶν ἐξαιρέσεων, δὲν θέλουσι νὰ τιμηθῶσιν ἀνερχόμενοι τὸ βῆμα τοῦ Συλλόγου καὶ διδάσκοντες ἕκαστος ὅ,τι δύναται καὶ κρίνη κατάλληλον, Γ. ὅτι ὁ Σύλλογος καίτοι μέχρι τοῦδε τέσσαρα οἰκήματα ἤλλαξε δὲν ἠδυνήθη νὰ προκαλέσῃ τὴν φοίτησιν τῶν μελῶν, Δ'. ὅτι καίτοι προέβη λίαν ἀπερισκέπτως εἰς τὴν σύστασιν καὶ ψυχαγωγικοῦ τμήματος, δὲν ἠδυνήθη μ' ὅλα ταῦτα νὰ κατορθώσῃ ὅτι ἐνόμιζεν ὅτι ἦτο κατορθωτὸν διὰ τοιούτων μέσων· δὲν εἶναι ἁμαρτία, νὰ καταδαπανῶνται οὐκ εὐκαταφρόνητα ποσὰ πρὸς πληρωμὴν ἐνοικίου ὑπερόγκου, πρὸς διακόσμησιν δωματίων, πρὸς ἀγορὰν σφαιριστηρίων, τραπεζῶν καὶ τόσων ἄλλων περιττῶν πραγμάτων;

Δὲν θὰ ἦτο ὀρθότερον, δικαιότερον, καὶ εὐφρονούντων ἴδιον τὸ νὰ περιορισθῶσιν τὰ ἔξοδα τοῦ Συλλόγου εἰς τρόπον ἐπιτρέποντα τὴν ὕπαρξιν περισσεύματος ἐκ τοῦ ἐκ τῶν συνδρομῶν τῶν μελῶν εἰσοδήματος.

Δὲν θὰ ἦτο καλλίτερον καὶ μᾶλλον σύμφωνον τῷ προορισμῷ τοῦ Συλλόγου, ἀντὶ δαπανῶν πρὸς ματαίας ἐπιδείξεις νὰ οἰκονομῆται καὶ ποσόν τι ὅπως διὰ τούτου προσέλθῃ ὁ Σύλλογος ἀρωγὸς τῇ ἀπόρῳ σπουδαζούσῃ νεολαίᾳ, ἐνδύσῃ τοσούτους ρακενδύτους καὶ ἀνυποδήτους παῖδας, πληρώσῃ τὰ εἰσητήρια ἑνὸς ἀριθμοῦ ἀπόρων μαθητῶν ἀνακουφίζων οὕτω καὶ τὰς πολυειδεῖς ἀνάγκας τῆς ἡμετέρας κοινότητος; Δὲν θὰ ἔπραττε ἔργον ὄντως ἐθνικὸν καὶ παντὸς ἐπαίνου ἄξιον ὁ Σύλλογος, ἂν ἀντὶ μεγάλου οἰκήματος συνεπάγοντος καὶ πολλὰς πρὸς διατήρησιν δαπάνας, περιωρίζετο εἰς δύω δωμάτια καὶ μίαν αἴθουσαν οἰκονομῶν οὕτω ποσόν τι δι' οὗ ἠδύνατο καὶ τῇ κοινωνίᾳ ἐν ᾗ εὑρίσκεται καὶ τῷ ἔθνει καθόλου νὰ φανῇ χρήσιμος; Εἶναι δίκαιον, ἐρωτῶμεν, νὰ καταχρώμεθα τῆς φιλοτίμου καὶ εὐγενοῦς τῶν μελῶν διαθέσεως, ἅτινα πληρόνωντα εὐχαρίστως τὴν συνδρομήν των διὰ τὸν ἐπὶ ψιλῷ ὀνόματι Σύλλογον, δὲν εἶδον, δὲν βλέπουσιν οὐδὲν ἐξ αὐτοῦ παραγόμενον καλόν;

Εἶναι δίκαιον νὰ εἰσέρχηταί τις ἐν τῷ μεγαλοπρεπεῖ τοῦ Συλλόγου καταστήματι καὶ νὰ βλέπῃ τοὺς τοίχους τῶν δωματίων καὶ μόνον τὸν ἀτυχῆ ἐπιστάτην καὶ τοῦτον δὲ πολλάκις κοιμώμενον; Ἦτο καιρὸς ν' ἀνυψώσωμεν τὴν φωνήν μας ὑπὲρ καταστήματος δυναμένου νὰ τιμήσῃ πολὺ τὴν ἐνταῦθα Ἑλλ. παροικίαν καὶ ὅπερ ἀτυχῶς βαίνει πρὸς κατάρρευσιν. Ἦτο καιρός, διότι καὶ τώρα ἂν ἐσιωπῶμεν, ἴσως ἡ θέσις τοῦ Συλλόγου ἤθελεν ἐξακολουθήσῃ καὶ διὰ τὸ μέλλον ἡ αὐτή. Ἦτο καιρὸς διότι ἴσως καθ' ἣν στιγμὴν γράφομεν ὑπογράφεται συμβόλαιον ἐνοικίου πρὸς 140 λίρας τὸ ἔτος, χωρὶς οὐδὲν τῶν μελῶν νὰ γνωρίζῃ τι περὶ τοῦ τολμηροῦ τούτου ὅσον καὶ αὐθαιρέτου διαβήματος.

Φέρωμεν εἰς φῶς τὰς σκέψεις ἡμῶν καὶ προκαλοῦμεν τὸν ἐναντία φρονοῦντα, νὰ μάθῃ, ἂν δὲν προσποιῆται ἄγνοιαν, τί πράττουσιν οἱ διάφοροι Σύλλογοι, αἱ διάφοροι ἀδελφότητες. — Ἂς ἀναγνώσῃ τὰς ἀττικὰς καὶ τὰς ἐκ Κ)πόλεως ἐφημερίδας ἵνα ἴδῃ τί πράττουσιν οἱ Σύλλογοι, καὶ τί ἠδύνατο νὰ πράξῃ κατὰ λόγον τῶν ὑπαρχόντων αὐτοῦ μέσων καὶ τὸ Σεράπειον.

Ὑπάρχουσιν ἤδη διακόσια καὶ ἐπέκεινα μέλη ἐγγεγραμμένα εἰς τὸν ἡμέτερον Σύλλογον. Ἐκ τούτων καίτοι μόνον δεκαπέντε περίπου συχνάζουσιν ἐν καιρῷ χειμῶνος εἰς τὸν Σύλλογον, ἅπαντα ὅμως πληρώνουσι τὴν συνδρομήν των.

Ἐκ τῶν ὡς ἄνω μελῶν τὰ 140 πληρώνουσι πρὸς 30 φράγκα κατ' ἔτος τὰ δὲ λοιπὰ 60 πρὸς 60 φράγκα, ὥστε ἔχομεν τὸ ποσὸν τριακοσίων καὶ ἐννενήκοντα εἰκοσαφράγκων κατ' ἔτος.

Ἐὰν ἐκ τοῦ ποσοῦ τούτου ἐξοδευθῇ μικρὸν μέρος εἰς ἐνοίκιον, ὑπηρέτην, κτλ. μένει ἀρκετὸν ποσὸν ὅπερ καλῶς καὶ καταλλήλως διατιθέμενον δύναται καὶ τὸ γόητρον τοῦ Συλλόγου ν' ἀνυψώσῃ καὶ τὴν προθυμίαν, τὸν ζῆλον καὶ τὴν φιλοτιμίαν πολλῶν ἄλλων νὰ ἐξεγείρῃ.

Δὲν εἶναι ἀνάγκη μεγάλου οἰκήματος, μία αἴθουσα διὰ συνεδριάσεις καὶ ἓν δωμάτιον δι' Ἀναγνωστήριον ἀρκοῦσι. Τὸ ψυχαγωγικὸν τμῆμα ἂς ἐκλείψῃ ἀφοῦ διὰ τούτου χλευάζεται καὶ βεβηλοῦται τὸ ἱερὸν τοῦ Συλλόγου ὄνομα.

Τὰς σκέψεις ἡμῶν ταύτας ὑπαγορευθείσας ἐξ εἰλικρινοῦς καὶ ἐνθέρμου πρὸς τὸν Σύλλογον ἀγάπης ὑποβάλλωμεν τῇ ἐνταῦθα Ἑλληνικῇ δημοσιογραφίᾳ, ἥτις δὲν ἀμφιβάλλομεν θὰ ἀνυψώσῃ τὴν φωνὴν ὑπὲρ ἱδρύματος, οὗτινος ἡ κατάρρευσις θὰ ἐγκολάψῃ ἡμῖν τὸ στίγμα τῆς ἀκηδείας καὶ τῆς ἀσυγγνώστου παραμελήσεως καθήκοντος ἱεροῦ ἐπιβαλλομένου ὑπὸ τῆς τιμῆς καὶ τῆς φιλοπατρίας.

ΜΥΡΙΑ ΟΣΑ

Τὰ παγωτά. — Ἡ χρῆσις τῶν παγωρένων ποτῶν ἀνέρχεται εἰς ἀρχαιοτάτους χρόνους, καὶ ἔσχε τὴν ἀρχήν, ὡς ῥαδίως κατανοεῖται, παρὰ τοῖς ἀνατολικοῖς λαοῖς.

Διὰ τοὺς Αἰγυπτίους, τοὺς ἑβραίους, τοὺς πέρσας καὶ τοὺς Ἰνδοὺς ἦν ἀληθῶς ἰσχυρὰ ἀνάγκη ἡ χρῆσις πεπαγωμένων ποτῶν, ἀλλὰ, ταῦτα ἦσαν εἰς πολὺ κατωτέραν κατάστασιν, τῆς ἧς διατελοῦσιν ἐν ταῖς ἡμέραις μας.

Τὰ κατεψυγμένα ποτὰ συνέκειντο ἐκ ρευστῶν ἅτινα κατέψυχον ἐντὸς ἀγγείων περιβεβλημένων διὰ χιόνος ἢ πάγου· ἀλλὰ τὰ σημερινὰ παγωτὰ καὶ οἱ γρανῖται ἦσαν ἄγνωστοι τοῖς ἀνατολίταις, μόνον δὲ περὶ τὰ μέσα τοῦ ΙΖ. αἰῶνος οἱ ἰταλοὶ λιμοναδοποιοὶ ἐτελειοποίησαν τὸν τρόπον τῆς κατασκευῆς αὐτῶν.

Κατὰ τὸ 1668 ὁ Προκόπιος Κουρτέλλης μεταβὰς εἰς Παρισίους ἐγκατέστη ἀντικρὺ τοῦ θεάτρου τῆς Γαλλικῆς Κωμῳδίας, κατὰ τὴν ὁδὸν τῆς Τάφρου Ἁγ. Γερμανοῦ, καὶ κατήρξατο προσφέρων τῷ δημοσίῳ παγωτὰ ἐκ καρπῶν, ἀνθογάλακτος, καφφὲ, σοκολάτης, βανιλλίας καὶ κινναμώμου. Ἡ χρῆσις διεσπάρη ἐν ταῖς ἐπαρχίαις, καὶ οἱ λιμοναδοποιοὶ καὶ ξενοδόχοι ἐτοιχοκόλλησαν ἐπὶ τῶν θυρῶν των τὴν ἐπιγραφήν. «Ici on glace» (ἐνταῦθα παγόνουσι) προσελκύοντες διὰ τῆς τοιαύτης εἰδοποιήσεώς των πολλοὺς τοὺς καταναλωτάς.

Ἡ αὐλὴ καὶ οἱ μεγιστᾶνες δὲν ἠδύναντο βεβαίως νὰ μείνωσι ξένοι τῇ νέᾳ ταύτῃ γαστρονομικῇ ἐφευρέσει, καὶ ὁ περιώνυμος Βατὲλ ἀνεκάλυψεν ἀληθῶς θριάμβους σιροπίων, ἅτινα παρέθετο ἐπὶ τῆς τραπέζης τοῦ νικητοῦ τοῦ Ροκρουᾶ. Τοῦτο δ' ἐγένετο καθ' ἣν ἡμέραν ὁ Κονδὲ ὑπεδέχετο τὸν Δουδοβῖκον ΙΔ'. ἐν τῇ ἐν Σιαντιλλὸ μεγαλοπρεπεῖ αὐτοῦ κατοικίᾳ.

Ὁ βασίλειος δεῖπνος ἐτελεῖτο εἰς εἴκοσι καὶ πέντε τραπέζας, περὶ τὸ τέλος δὲ τοῦ συμποσίου ἐπὶ κομψῆς ἐπιχρύσου κύλικος παρετέθη ὀγκωδέστατον καὶ ποικιλόχρουν ὠόν. Ὁ θαυμασμὸς ὑπῆρξε γενικός. Πάντες ἀνῆρώτων τίνα σχέσιν εἶχε τὸ περίεργον ἐκεῖνο αὐγὸν μετὰ τῶν παρατεθειμένων ἤδη ἐπιδορπίων· ἀλλ' ἀφοῦ τὸ ἐγεύθησαν, τότε δὴ ἐπήνεγκεν ἀληθῆ θρίαμβον τὸ ὡς μάρμαρον συμπεπηγμένον ἐκεῖνο παγωτόν. Ἔπρεπε νὰ ἴδῃ τις τὸν Βαβὲλ συγχαρόμενον παρὰ τῶν ὑψηλῶν συνδαιτημόνων διὰ τὸ πολυθέλγητρόν του γλύκισμα· τὰ συγχαρητήρια ὅμως ταῦτα δὲν μετέπεισαν τὸ παράπαν τὸν πιρεώνυμον μάγειρον ἀπὸ τῆς κατ' αὐτὴν ἐκείνην τὴν ἑσπέραν αὐτοκτονίας, ἀπελπισθέντα περὶ τῆς ἀποκτήσεως νωπῶν θαλασσίων ἰχθύων διὰ τὸ γεῦμα τῆς ἐπιούσης.

Τὰ ἐν σχήματι ὠοῦ παγωτὰ κατήντησαν δημοφιλῆ, καὶ μετὰ διακοσίων ἐτῶν παρέλευσιν ἐπανῆλθον καὶ αὖθις τοῦ συρμοῦ ἐν Παρισίοις.

Ἡ γαλῆ — Τὸ ζῶον τοῦτο ἐν τῇ μᾶλλον ἀπομεμακρυσμένῃ ἐποχῇ ἦτο ἀντικείμενον μεγάλης εὐλαβείας. Εἶχε ἀποθεωθῆ ἐν Αἰγύπτῳ, ἀντιπροσωπεύουσα τὴν ἐλευθερίαν καὶ ἐθεωρεῖτο ὡς ἡ θεὰ τῶν ἐρώτων ! ! ! ὁποία ἀβρότης οἰσθημάτων ! Ἐν Τουρκίᾳ θεωρεῖται ἡ γαλῆ ὡς τὸ καθαρώτατον ζῶον καὶ εἶναι δεκτὸν ἐν ταῖς οἰκίαις, ὁ τοιοῦτος δὲ σεβασμὸς πρὸς τὴν γαλῆν δὲν εἶναι παράδοξος διότι ὁ Μωάμεθ ἔτρεφε ἰδιαιτέραν συμπαθειαν πρὸς τὸ ζῶον τοῦτο. Καὶ παρὰ τοῖς δυτικοῖς λαοῖς, ὅμως ἀπολαμβάνει συμπαθειῶν. Ὁ Ρισελιὲ ἠγάπα, λέγεται, πολὺ τὴν γαλῆν του ἥτις πάντοτε εὑρίσκετο ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐφ' ἧς εἰργάζετο. Ὁ Μονταὶν ἐπίσης ἀνεκουφίζετο ἐκ τῆς ἐργασίας μὲ τὰ παιγνίδια τῆς γαλῆς του. Ὁ Κολμπὲρ ἀνέθρεψε ἐν τῷ γραφείῳ ἡμίσειαν δωδεκάδα γαλῶν, εἰς ἃς ἐδίδασκεν διάφορα περίεργα γυμνάσια. Εἶναι δὲ ἡ γαλῆ καὶ λίαν εὐχάριστος σύντροφος εἰς τὰς γεροντοκόρας, ὀτάκις αὕτη δὲν ἀντικαθιστᾶται ὑπὸ τοῦ κυνός. Ἐσχάτως ἐν τῇ ἀρκτῴᾳ Ἀμερικῇ ὠργανώθη σταυροφορία ἐξοντώσεως γαλῶν γενομένη ἀναγκαία ἕνεκα τῆς ὑπερβολικῆς πληθύος αὐτῶν καὶ τῆς ἀντικαταστάσεώς των, ὡς τινες εὐφυολόγοι λέγουσιν, ἀντὶ τῶν λαγωῶν καὶ κονίκλων.

Κατὰ τὸν μεσαιῶνα ἐθεωροῦντο αἱ γαλαὶ ὡς πράκτορες τοῦ διαβόλου. Τὴν ἡμέραν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου ἐν τῷ κέντρῳ τῆς πλατείας τῆς Γρέβης συνήθροιζον σωροὺς γαλῶν καὶ ὁ μονάρχης, ἔθετε πῦρ. Ὁ τελευταῖος θέσας τὸ πῦρ μονάρχης ἦτο ὁ Δουδοβῖκος δέκατος τέταρτος.

Ἄλλοτε ὁ μεσημβρινὸς πόλος ἦτο ὁ σκοπὸς τῶν γάλλων γεωγράφων καὶ ναυσιπόρων. Ἤδη οἱ ἰταλοὶ ἀναλαμβάνουσι τὸ ἔργον τοῦτο. Ἑτοιμάζεται ἐκδρομὴ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῶν Bove καὶ Νέγρη διὰ τὴν ἔρευναν τῶν ἀνταρκτικῶν χωρῶν. Πρόκειται περὶ μελετῶν ἐν ταῖς γαίαις ταύταις καὶ εἰσχωρήσεως κατὰ τὸ δυνατὸν ἐν ταῖς θαλάσσαις τῆς Μεσημβρίας. Ἡ κυβέρνησις ἀπεδέχθη εὐμενῶς τὸ σχέδιον, ἀλλὰ δὲν ὥρισε ἔτι τὴν χρηματικὴν βοήθειαν ἣν θὰ παράσχῃ τοῖς ἐρευνηταῖς. Τὰ ἔξοδα ὑπολογίζονται εἰς 600,000 φράγκα. Ἰδιωτικαὶ ἐγγραφαὶ γίνονται ἐν ἁπάσῃ τῇ Ἰταλίᾳ. Ἡ ἐκδρομὴ θὰ ἀναχωρήσῃ τὸν Μάρτιον τοῦ 1831. Θὰ διαβῇ τὸν Γιβραλτὰρ καὶ θὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὸν Ἀτλαντικὸν, ἐν ᾧ θὰ γείνωσι καταρετρήσεις Κατὰ τὴν κατὰ τὸν Αὔγουστον ἄφιξίν της εἰς Μοντεβίδεο, θὰ ἀσχοληθῇ εἰς τὰς μετοβολὰς τοῦ ὑλικοῦ καὶ τὰς λοιπὰς διοργανώσεις, ἃς ἡ πεῖρα θὰ καταδείξῃ ἀναγκαίας. Εἰς τὴν Πλάταν θὰ ἀποσταλῇ φορτηγὸν εἰς τὴν Terre de-feu, ἵνα ἐξασφαλίσῃ τὰς προμηθείας τοῦ ἄνθρακος. Τὸν Σεπτέμβριον οἱ ἐρευνηταὶ θὰ ἀκολουθήσωσι τὴν ὁδὸν αὐτῶν πρὸς τοὺς Sheltland τῆς Μεσημβρίας, διαβαίνοντες μεταξὺ τῆς Παταγωνίας καὶ τῆς νήσου Falkland. Τότε θ' ἀρχίσωσι αἱ μεγάλαι ἐργασίαι καὶ αἱ ἐνδιαφέρουσαι ἔρευναι. Θὰ πρόκειται νὰ μελετηθῇ ὁ σχηματισμὸς τῶν ἀνταρκτικῶν χωρῶν, νὰ συλλεγῶσι πολύτιμοι ἐνδείξεις ἐπὶ τῆς ἀναπλάσεως τοῦ ἐκκρεμοῦς ἐπὶ τῆς ἀτμοσφαίρας τῆς θερμοκρασίας, τῆς γνώσεως ἐὰν ὁ μεσημβρινὸς πόλος εἶναι ψυχρότερος τοῦ βορείου, ὡς μέχρι τοῦδε νομίζεται, ἐπὶ τῇ πιστώσει παρατηρήσεών τινων γενομένων ἐπὶ θερινούς τινας μῆνας. Πολλαὶ πλάναι πρόκειται νὰ διορθωθῶσι, πολλαὶ ἀμφίβολοι ἐνδείξεις νὰ βεβαιωθῶσι. Πρόκειται τέλος νὰ συμπληρωθῶσιν αἱ προχωρούμενως γενόμεναι μελέται ἐπὶ τῆς χλωρίδος, ζωολογίας καὶ τῆς ὀρυκτολογίας τῶν ἀνταρκτικῶν χωρῶν. Οἱ κκ. Bove καὶ Νέγρης δὲν ἀμφιβάλλουσι περὶ τῆς ἐπιτυχίας. Ἀναγνωρίζουσιν, ὅτι αἱ παρατηρήσεις τοῦ Ross ἐπὶ τοῦ ἀδυνάτου τῆς προσεγγίσεως γαιῶν τινων καὶ τῶν δυσχερειῶν διαχειμάσεως δὲν εἶναι ἐνθαρρυντικαί, ἀλλ' ἐλπίζουσι νὰ νικήσωσι τὰ ἐμπόδια χάρις εἰς τὰ νέα μέσα, ἅτινα διαθέτουσι, καὶ ἰδίως εἰς τὸν ἀτμόν. Ἐλπίζουσιν, ὅτι οἱ Shetland γνωστοὶ καὶ συχναζόμενοι ὑπὸ τῶν Γάλλων φαλαινοθηρῶν, θὰ προσελκύσουν μετ' ὀλίγον καὶ τοὺς Ἰταλούς. Ἐκ τῶν Shetland ἡ ἐκδρομὴ θὰ διευθυνθῇ μεσημβρινοδυτικῶς καὶ θὰ ἐξερευνήσῃ τὴν γῆν, ἣν ὁ φαλαινοθήρας τοῦ Ἀμβούργου Dallenan ἀνεκάλυψε πρό τινων ἐτῶν· κατόπιν θὰ κατευθυνθῇ πρὸς τὴν γῆν, εἰ. ἣν ὁ Beminghausen ἔθηκε τὰ ἀκρωτήρια τοῦ Πέτρου καὶ Ἀλεξάνδρου, καὶ πρὸς τὰς νήσους τὰς τῷ 1839 παρατηρηθείσας ὑπὸ τοῦ Wilkes. Πολλοὺ ἐνδιαφέροντος θὰ ἦναι ἡ περίπλευσις περὶ τὴν γῆν Beminghau en, ἐὰν φανῇ ἐχουσα ἔκτασίν τινα, καὶ ἡ διὰ τῶν νήσων ἃς ὁ Wilkes ἀνεκάλυψεν, εἴσοδος εἰς τὴν θάλασσαν Ross πρὸς διαχείμασιν. Οἱ κκ. Bove καὶ Νέγρη; σκοποῦσι νὰ διευθυνθῶσι πρὸς τὴν Ἀδέλην ἀνακαλυφθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Dumont d'Urville τῷ 184 , καὶ νὰ διαχειμάσωσιν ἐκεῖ. Κατόπιν νὰ προχωρήσωσι πρὸς δυσμὰς, νὰ διατρέξουν τὴν μεσημβρινὴν ἤπειρον καὶ νὰ ζητήσωσι νὰ προχωρήσωσι διὰ τῶν πάγων, ὡς ἐπεχείρησεν ὁ Dumont d' Urville, ὁ Wilkes καὶ ὁ Koss, ὅστις προσήγγισε κατὰ 160 μίλλια τοῦ μαγνητικοῦ πόλου κατὰ τὸ 1831 καὶ εἶδε τὴν βελόνην κλίνουσαν εἰς 89,50. Ἡ ἐκδρομὴ θὰ διαρκέσῃ τρία ἔτη.

Τὸ ὑψηλότερον σημεῖον ὅπερ ἔφθασαν οἱ σιδηρόδρομοι ἐν τῇ Ἀρκτῴᾳ Ἀμερικῇ εὑρίσκεται εἰς 2,816 μέτρα ἄνω τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης ἐν τῇ κλεισούρᾳ τῆς Veta ἐν τῇ πολιτείᾳ Κολοράδο. Ἡ νέα ὁδὸς ἥτις διερχομένη τὴν ἄλσειν Sangre de Cristo νὰ θέσῃ ἡμέραν τινὰ εἰς συγκοινωνίαν τὴν Santa Fe (Νέον Μεξικόν) μετὰ τῆς Denver cily, παρουσιάζει κλίσιν 41 μέτρων κατὰ χιλιόμετρον. Πλὴν τὴν κλεισούραν τῆς Veta εὑρίσκεται ἡ στενοτέρα καμπύλη τοῦ κόσμου ἔχουσα ἀκτῖνα 59 μέτρων καὶ γνωστὴ ὑπὸ τὸ ὄνομα «πέταλον ἡμιόνου». Ἡ περίφημος κομπὴ «πέταλον ἵππου» ἐν τῷ σιδηροδρόμῳ τῆς Πενσιλβανίας ἔχει ἀκτῖνα 194 μέτρων καὶ ἡ τοῦ σιδηροδρόμου τοῦ Meigs ἐν τῷ Περοῦ 115 μέτρων. Τὸ κορυφαῖον σημεῖον τῆς τελευταίας ταύτης, εἶναι ὕψος 4,770 μέτρων.

Μολονότι ἀπὸ πολλοῦ εἶναι γνωστὴ ἡ ἐν Καλιφορνίᾳ ὕπαρξις μεγάλων ποσοτήτων μεταλλεύματος σιδήρου, δὲν εἶναι ἡ πρώτη αὕτη πολιτεία τῶν ἀκτῶν τοῦ Εἰρηνικοῦ εἰς ἣν κατεσκευάσθη ἡ πρώτη ὑψηλὴ κάμινος. Ἡ Ὀρεγόνη κέκτηται τὴν δόξαν τῆς τοιαύτης ἐπιχειρήσεως. Κατὰ τὸ 1865 ἐσχηματίσθη ἐκεῖ ἡ πρώτη ἑταιρία — ἡ σιδηρὰ ἑταιρία — καὶ αὕτη κατεσκεύασε κατάστημα χυτοῦ σιδήρου ἐν Ὀτβίγο ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Βιλαμὲτ ὀλίγα μίλια ἄνω τῆς Πορτλάνδ. Ἤρχισε τὰς ἐργασίας της δύω ἔτη κατόπιν καὶ ἐν 400 ἡμέραις παρήγαγε 2,395 τόνους χυτοῦ σιδήρου Ἀλλὰ τὸ πρῶτον αὐτὸ πείραμα δὲν ἦτο εὐτυχὲς οἰκονομικῶς. Τῷ 1878 καὶ 1879 τὸ κατάστημα ἀναδιωργανώθη ἐπὶ νέων βάσεων καὶ σήμερον φαίνεται ὅτι εὐτυχεῖ. Ἐσχηματίσθη καὶ ἄλλη ἑταιρία, ἥτις κεκτημένη μέγα κεφάλαιον, προτίθεται νὰ ἱδρύσῃ πρὸ τοῦ τέλους τοῦ ἔτους σιδηρουργικὸν κατάστημα δυνάμενον νὰ παράγῃ 10,000 τόνους κατ' ἔτος.

Ὁ «Τηλέγραφος» τῆς Sheffield γράφει ὅτι ἐφευρέθη μέσον ἁπλοῦν καὶ πρακτικὸν πρὸς περιορισμὸν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν πνιγομένων. Συνίσταται εἰς χημικὴν σκευασίαν, ἥτις τοποθετεῖται ὑπὸ τὰς ῥαφὰς τοῦ γιλέκου ἢ τοῦ φορέματος, οὗ τινος τὸ βάρος ἐλάχιστον ἀλλοιοῖ, οὐδαμῶς δὲ τὸ σχῆμα. Ἡ σκευασία αὕτη τίθεται ἀμφοτέρωθεν τοῦ στήθους καὶ ἐπὶ τῆς ῥάχεως, Καθ' ἣν στιγμὴν πίπτει ὁ φέρων αὐτὴν εἰς τὸ ὕδωρ, τὸ ἔνδυμα φουσκόνει καὶ ἡ καταβύθισις εἶναι ἀδύνατος· ἡ κεφαλὴ δὲν δύναται νὰ καλυφθῇ ὑπὸ τῶν ὑδάτων. Ἐγένοντο ἐπὶ τούτου πειράματα ἐν τοῖς λουτροῖς τοῦ Sheffield. Εἷς ἐκ τῶν ἀνθρώπων τοῦ ἐκεῖσε καταστήματος ἐνεδύθη ἔνδυμα φέρον τὴν σκευασίαν καὶ τὸ πρῶτον τὸν ὑπέβαλον εἰς λουτρὸν βροχῆς, ἵνα καταδειχθῇ ὅτι τὸ φούσκωμα δεν ἐπέρχεται διὰ τοῦ ἀποτελέματος τῆς βροχῆς. Μολονότι ὁ φέρων τὸ ἔνδυμα ἐβράχη ἐντελῶς, τὸ ἔνδυμα δὲν ἔλαβε οὐδεμίαν διάστασιν. Ἐρρίφθη κατόπιν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἀνεφάνη ἀμέσως ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, τοῦ ἐνδύματος φουσκωθέντος αὐθωρεὶ, τῷ ἦτο δὲ ἀδύνατον μεθ' ὅλας τὰς προσπαθείας του νὰ φθάσῃ τὸν βυθὸν διὰ τῶν ποδῶν. Ὁ ἐφευρέτης βεβαιοῖ ὅτι τὸ μηχάνημα του, ὅπερ εἶναι ἀτλούστατον, δύναται νὰ κρατήσῃ τὸν φέροντα αὐτὸ ἐπὶ τοῦ ὕδατος ἀορίστως ἐφ' ὅσον διαρκεῖ ἡ κατάδυσις ἐπὶ τεσσαράκοντα καὶ πεντήκοντα ἐπὶ παραδείγματι ὥρας. Ἐν ᾗ περιπτώσει ὁ ἐν τῷ ὕδατι ἤθελε λειποθυμήσει τὸ εἰς τὴν ῥάχην μηχάνημα δύναται νὰ χρησιμεύσῃ καὶ ὡς προστεφάλαιον.

Ἠλιεύθη ἐσχάτως ἐν τῷ Ρήνῳ παρὰ τὴν Andernach ἀντακαῖος βάρους 200 λιτρῶν, τέσσαρες ἄνθρωποι μετὰ δυσκολίας ἠδυνήθησαν νὰ συγκρατήσωσι τὸν κολοσσὸν τοῦτον ὃν προσωρινῶς ἀφῆκαν ἐν τῷ Ρήνῳ προσδεδεμένον δι' ἁλύσεως.

Τὸ ἐπὶ τῆς Σελήνης ἡφαίστειον. — Ὁ κ. John Hammes ἔγραφεν ἐκ Keokuk τῆς Jowa τῇ 20 Νοεμβρίου 1878, ὅτι εἰς τὰς 12 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς περὶ τὴν 8 καὶ ἡμίσειαν ὥραν τῆς ἑσπέρας παρετήρησε μετὰ τοῦ υἱοῦ του καὶ

ἄλλην παρευρισκομένων ἔκρηξιν ἡφαιστείου ἐπὶ τῆς Σελήνης.

Τὸ φαινόμενον διήρκεσε ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν ἐν τῷ τηλεσκοπίῳ του ἐξ 6 1/2 δακτύλων, τοσούτῳ δὲ καθαρῶς ὅσῳ δύναταί τις νὰ ἴδῃ πᾶν ἄλλο μέρος τῆς Σελήνης καὶ ὑπὸ τὸ αὐτὸ χρῶμα.

Ὁ παρατηρηθεὶς κρατὴρ κεῖται πλησίον τοῦ Bacon Barocins καὶ Nicolai ὀνόματα γνωσῶν ἀρχαίων σεληνισκῶν κρατήρων, σχεδιογραφημένων ἐν τοῖς χάρταις τῆς Σελήνης τοῦ Beer καὶ Mader.

Σχέδιον δημοσίου ἀστεροσκοπείου εἰς Τροκαδέρο.— Ἐν Παρισίοις καταγίνονται νὰ ἱδρύσωσι πρακτικὴν σχολὴν τῆς ἀστρονομίας ὡς καὶ ἀστεροσκοπεῖον δημόσιον προσιτὸν εἰς τὸ κοινὸν καὶ τοὺς μαθητὰς τῶν διαφόρων σχολῶν, τοῦτο δὲ πρὸς εὐκολωτέραν διάδοσιν τῶν περὶ σύμπαντος γενικῶν γνώσεων. Ὁ συλλαβὼν τὴν πρωτοβουλίαν ταύτην εἶναι ὁ κ. Leon Janbert. Πρὸς τούτοις Ἰστιτοῦτον Προόδου καὶ ἁπλοποιήσεως τῶν ἐπιστημῶν εἶνε ἐν τῷ διοργανίζεσθαι. Ἡ διοργανωτικὴ ἐπιτροπὴ σκοποῦσα τὴν πραγματοποίησιν τῆς χρησίμου ταύτης τοῦ κ. Jaubert ἰδέας, σύγκειται ἐκ σοφῶν, γερουσιαστῶν, βουλευτῶν καὶ δημοτικῶν συμβούλων.—

Φωτοβόλος σφαῖρα ὑπὸ τὴν θάλασσαν.— Πρὸ ἑνὸς περίπου ἔτους οἱ Γερμανοὶ πρὸς ἀνακάλυψιν τῶν ἐν τῷ πυθμένι τῆς θαλάσσης τεθειμένων *τορπιλλῶν* ἐφεῦρον διαφανῆ σφαῖραν ἣν βυθίζουσιν εἰς 60 μέτρων βάθους ἐν τῇ θαλάσσῃ. Ἡ σφαῖρα αὕτη ἐγκλείει πυρῆνα μετὰ χρονοδείκτου, συνερόμενον μετὰ μηχανῆς κειμένης εἰς μεγάλην ἀπόστασιν. Ἡ μηχανὴ αὕτη παράγει ρεῦμα διαρκὲς καὶ προκαλεῖ φωτισμόν, ὅστις ἀρκεῖ πρὸς κατασκόπευσιν τῶν πέριξ ἀντικειμένων καὶ ἀνακάλυψιν τῶν ἐν τῷ πυθμένι τῆς θαλάσσης εὑρισκομένων τορπιλλῶν.— Ὁ τρόπος μως τοῦ ὑποβρυχίου τούτου φωτισμοῦ πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἐτέθη εἰς ἐνέργειαν διὰ τὴν ἁλιείαν, προσελκύων ἐν σώματι τοὺς ἰχθῦς. Ὅπως δήποτε ὁ φωτισμὸς τοῦ Βασιλείου τοῦ Ποσειδῶνος ἔχει τι τὸ περίεργον καὶ ποιητικόν.—

Ὁ ὑπόγειος τηλέγραφος.— Πρὸ ἑνὸς ἔτους περαιώθη ὁ ἑνόνων τὸ Βερολῖνον μετὰ τοῦ Μὲτζ καὶ Στρασβούργου ὑπόγειος τηλέγραφος. Τὸ Βερολῖνον εὑρίσκεται σήμερον εἰς συγκοινωνίαν μετὰ τῶν δύω μεγαλητέρων δυσμόθεν τῆς Γερμανίας φρουρίων διὰ δύω ὑπογείων σωμάτων, τοῦ ἑνὸς διερχομένου διὰ Μαγδεμβούργου καὶ Κολωνίας καὶ τοῦ ἄλλου διὰ Κάσσελ καὶ Φραγκφόρτης. Αἱ ἐργασίαι πρὸς ἐπέκτασιν τῶν ὑπογείων τηλεγράφων βαίνουσι δραστηρίως ὑπολογίζεται δὲ ὅτι μέχρι τοῦ 1883 πᾶσαι αἱ μεγάλαι ἐμπορικαὶ καὶ στρατιωτικαὶ ὁδοὶ θὰ ὦσιν ἐφωδιασμέναι μεθ' ὑπογείων τηλεγράφων.—

— Τὸ μέγα ἡφαίστιον Fuogo ἐν τῇ Γουατεμάλᾳ εὑρίσκεται εἰς ἔκρηξιν. Τὴν 29 Ἰουνίου κατὰ τὴν νύκτα ἐξέρριπτε μεγάλην ποσότητα λάβας καὶ τέφρας συνοδευομένας ὑπὸ φλογῶν ἀνυψουμένων εἰς ὕψος 350— 500 ποδῶν ἄνω τοῦ κρατῆρος. Ὅλα τὰ πέριξ ἦσαν μεγαλοπρεπῶς φωτισμένα. Εἰς τὰς 3 τῆς πρωΐας δύω ῥύακες λάβας κατέβησαν ἐπὶ τῶν πλευρῶν τοῦ ἡμαιστείου. Πικνὰ νέφη καπνοῦ καὶ ἀτμοῦ ἐσχηματίζοντο ἄνω τοῦ φλέγοντος ποταμοῦ, καθ' ὅσον ἡ λάβα κατελάμβανε τὰ δένδρα καὶ τὴν βλάστησιν. Ὁ ποταμὸς Γουσκελάτε ηὔξησε εὔφνης καὶ τὰ ὕδατά του ἐγένοντο θερμά. Τὸ Fuogo ἐξκολουθεῖ ἐξερευγόμενον πῦρ μέχρι τῆς ἡμέρας. Ὅλος ὁ ὁρίζων ἦν κεκαλυμμένος διὰ καπνοῦ. Μεγάλη στήλη πυρὸς ἀνυψουμένη πλέον τῶν 500 ποδῶν ὕψους ἀνεπτύσσετο εἰς τὴν κορυφήν του ὡς ἀλεξιβρόχιον, καὶ ἔρριπτε σπινθῆρας.

Ἐν τῇ κεντρικῇ ἀγορᾷ τῶν Παρισίων ἑκάστην πρωΐαν δύναταί τις νὰ ἴδῃ γυναῖκά τινα, μετερχομένην τὴν λαχανοπώλιδα, ἡλικίας σχεδὸν πεντήκοντα πέντε ἐτῶν, ἔχουσαν τὴν κόμην μελανὴν, ἄνευ ρυτίδων, καὶ τῆς ὁποίας ἡ φυσιογνωμία ἐκδηλοῖ γενναιότητα καὶ δραστηριότητα. Ὀνομάζεται Ἀννέτα Δεβρὼν, ὀψοπώλις· εἰς τὸ 32ον τάγμα τῆς γραμμῆς καὶ εἰς τὸ 2ον σύνταγμα τῶν Ζουάβων, ἠκολούθησε τὰ γαλλικὰ συντάγματα εἰς Ἀφρικὴν, Κριμαίαν, Ἰταλίαν καὶ εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Ρήνου. Ἐν Γαλλίᾳ ὑπάρχουσι πέντε ἕως ἓξ γυναῖκες λαβοῦσαι τὸ παράσημον τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς, ἀλλ' ἡ Ἀννέτα Δεβρὼν εἶναι ἡ μόνη ἡ τυχοῦσα τοῦ παρασήμου αὐτοῦ διὰ πράξεω: ἐνδόξου ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης. Κατὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Μαγέντας δύο στρατιῶται αὐστριακοὶ εἶχον ἁρπάσει τὴν σημαίαν τοῦ 2ου συντάγματος τῶν ζουάβων. Ἡ Ἀννέτα Δεβρὼν, παραστᾶσα εἰς τὴν σκηνὴν ταύτην ὥρμησεν κατ' αὐτῶν ἐν τῷ μέσῳ χαλάζης σφαιρῶν, ἐφόνευσε τὸν ἕνα, καὶ ἐπλήγωσε τὸν ἄλλον διὰ δύο βολῶν πολυκρότου, καὶ ἐπανῆλθεν ἐνθουσιῶσα καὶ φέρουσα τὴν σημαίαν ἣν ἔσωσε. Διὰ τὸ ἀνδραγάθημα αὐτὸ ἔλαβε τὸ παράσημον. Δὲν εἶναι δὲ ἡ πρώτη φορὰ καθ' ἣν ἡ Ἀννέτα ἔδωκε δεῖγμα τόλμης καὶ γενναιότητος. Κατὰ τὸν Γαλλογερμανικὸν πόλεμον ἠκολούθησε τὸ 32ον σύνταγμα τῆς γραμμῆς ὡ, ὀψοπώλις. Ἡμέραν τινὰ, μετὰ τὴν ἀνακωχὴν, εὑρισκομένη ἐπί τινος δημοσίας ὁδοῦ εἰς τὰς θύρας τῆς Τιονβίλλης, ὑβρίσθη χυδαίως ὑπό τινος βαυκροῦ στρατιώτου. Ἡ Ἀννέτα ἐξαγαγοῦσα τὸ πολύκροτόν της ἐφόνευσεν αὐτόν. Συλληφθεῖσα ἀμέσως, ἐδικάσθη ὀλίγας ἡμέρας μετὰ ταῦτα ὑπὸ τοῦ πολεμικοῦ συμβουλίου ἐν Μὲτζ, καὶ κατεδικάσθη εἰς θάνατον. Κατὰ τύχην τὴν ἡμέραν ἐκείνην εὑρίσκετο ἐν Μὲτζ ὁ πρίγκηψ Φρεδερῖκος Κάρολος. Οὗτος μαθὼν ὅτι ἐπρόκειτο νὰ τουφεκίσωσι μίαν γυναῖκα, ἐζήτησεν ἀμέσως τὴν δικογραφίαν καὶ ἀφοῦ τὴν ἀνέγνωσε ἀνέστειλε τὴν ἐκτέλεσιν. Μετὰ τέσσαρας ἡμέρας, ἡ Ἀννέτα Δεβρὼν ἔλαβε τὴν χάριν καὶ ἐστάλη εἰς Γαλλίαν. Ἡ ἀφανὴς αὕτη ἡρωΐς, ἥτις ἔφερε τὸν κόδον ἐπὶ τριάκοντα ἔτη εἶναι ἀπόγονος τοῦ Clermont Ferrand. Κατὰ τὸν Ἰούνιον τοῦ 1874 ἐγενετο δεκτὴ εἰς ἀκρόασιν παρὰ τῷ στρατάρχῃ Μακμαῶνι, ὅστις τῇ ἔδωκε μικράν τινα χρηματικὴν συνδρομήν. Ἔκτοτε ἔμεινε εἰς τὴν ὁδὸν τῆς Βανδώμης ἐν τῇ συνοικίᾳ Monteruge, ὅπου πρό τινος ἐγκατελείφθη. Μὲ τὴν εὐτελῆ δὲ συνδρομὴν, ἣν ἔλαβεν ἔγεινε λαχανοπῶλις, ζῶσα τὴν σήμερον ἐντίμως, χωρὶς νὰ ζητήσῃ τίποτε ἀπὸ κανένα. Ἠλικὸν παράδειγμα διὰ πολλοὺς μεταξὺ ἡμῶν!

Ὁ διάσημος μυθιστοριογράφος Zola θὰ μετάσχῃ εἰς τὸ ἑξῆς τῆς συντάξεως τῆς ἐφημερίδος Figaro. Ἐν ἐπιστολῇ, δημοσιευθείσῃ ἐν τῇ ἐφημερίδι ταύτῃ, λέγει ὅτι δέχεται νὰ προσφέρῃ τὴν συνεργασίαν αὐτοῦ, καθότι δὲν δύναται νὰ συζητηθῇ ἐλευθέρως ἐν ταῖς δημοκρατικαῖς ἐφημερίσι περὶ τῶν πραγμάτων καὶ τῶν προσώπων τῆς Δημοκρατίας. Εἰδοποιεῖ δὲ τὸν Διευθυντὴν τῆς Figaro, ὅτι ὀξυοῖ ἀπόλυτον ἀνεξαρτησίαν, ἵνα δυνηθῇ νὰ ὑπερασπίσῃ ὅ,τι πιστεύει ὡς ἀληθὲς, εἴτε ἐν τῇ φιλολογίᾳ, εἴτε ἐν τῇ πολιτικῇ. Συγχρόνως ὑπόσχεται ἵνα σεβασθῇ τὰς αἰδήμονας ἀξιώσεις τοῦ κοινοῦ. Τό πρῶτον ἄρθρον του ἐν τῷ Figaro ἐδημοσιεύθη τῇ 8)20 Σεπτεμβρίου.

Ἡ ἐπὶ τῆς προστασίας τῶν ζώων γαλλικὴ ἑταιρία ἐδημοσίευσε τὴν ἐτησίαν ἔκθεσιν αὐτῆς. Ἐκ ταύτης μανθάνομεν, ὅτι 1200 πρόσωπα ἔλαβον, κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἀμοιβὰς καὶ χρυσᾶ, ἀργυρᾶ ἢ χαλκᾶ μετάλλια παρὰ τῆς ἑταιρίας εἰς ἀναγνώρισιν τῆς προστασίας ἣν παρέσχον ἐν διαφόροις περιστάσεσιν εἰς τὰ ἄναυδα ζῶα. Εἷς τῶν ἀμειφθέντων, ἦτο πτωχός τις ἄγων τὸ τέταρτον καὶ εἰκοσὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του, ὅστις παρέσχε στέγην καὶ θεραπείαν εἰς ἐγκαταλελειμένον ζῶον, καί περ αὐτὸς οὗτος πολλὰς ὑριστάμενος στερήσεις. Ἡ ἑταιρία ἀριθμεῖ ἤδη πέντε χιλιάδας μελῶν, διὰ καταγγελιῶν δι' αὐτῆς χίλιοι διακόσιοι ἐτιμωρήθησαν, κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος, ὡς προσενεχθέντες ἀπανθρώπως πρὸς τὰ ζῶα. Πρὸς τὴν κεντρικὴν ταύτην ἑταιρίαν συνδέονται πεντακόσιοι ἄλλοι συνεταιρισμοὶ πτίδων καθ' ἅπασαν τὴν χώραν, ὧν σκοπὸς εἶναι ἡ ἀπὸ νεαρᾶς ἡλικίας καλλιέργεια συμπαθῶν καὶ φιλοστόργων πρὸς τὰ ζῶα αἰσθημάτων.

Κτίρια καὶ ὁδοὶ, ἐν αἷς εὑρίσκονται πολλοὶ ἐνδιαφέροντος καταστήματα, ταχέως ἐξαφανίζονται ἐν Παρισίοις, ὡς καὶ ἐν Λονδίνῳ ὅπως παραχωρήσωσι τὸν χῶρον αὐτῶν εἰς νεωτέρας βελτιώσεις. Ἡ κατεδάφισις πολλῶν οἰκιῶν ἐν ταῖς ὁδοῖς Coquilliérc καὶ Jean Jacques Rousseau ἐν Παρισίοις ἤρξατο ἤδη ἵνα συμπληρώσῃ τὸν χῶρον, ἐν ᾧ θὰ οἰκοδομηθῇ τὸ νέον μέγαρον τοῦ ταχυδρομείου. Μεταξὺ τῶν κατεδαφιζομένων οἰκιῶν ὑτάρχει ἡ οἰκία τοῦ μεγάλου οἰκονομολόγου Ballion καὶ ἡ περιέχουσα τὸ μικρὸν δωμάτιον ἐν ᾧ κατῴκει ὁ ἀθάνατος Ρουσσὼ, ὅτε ἐκέρδιζε τὸν ἐπιούσιον ἄρτον ἀντιγράφων μουσικήν.

Ὁ ἀκούσιος κατάσκοπος.— Ὁ ἐν Βουκουρεστίῳ ἀνταποκριτὴς τῶν Morning News συνελήφθη ἐσχάτως ἐν Ρουχτσουκίῳ καὶ ἐκρατήθη ἐν τῇ φυλακῇ. Ὡς αὐτὸς γράφει, ἐπαθε τοῦτο διότι παρῆν κατὰ τὴν ἐκφόρτωσιν τριῶν πυροβολαρχιῶν καὶ 10,000 κιβωτίων φυσιγγίων, ρωσσικῆς προελεύσεως. Ἕνεκα τούτου, ἐκληθεὶς ὡς κατάσκοπος, συνελήφθη πάραυτα, μόλις δὲ καὶ μετὰ βίας, τῇ παρεμβάσει τῶν ἐν Βουκουρεστίῳ φίλων αὐτοῦ, ἀπεφυλακίσθη.

Ἡ μὶς Γλάδυστων.— Ἡ νεωτάτη θυγάτηρ τοῦ πρωθυπουργοῦ τῆς Ἀγγλίας, ἡ μὶς Ἑλένη Γλάδστων, παρέχει ἀξιομίμητον παράδειγμα εἰς τὰς νεάνιδας οὐ μόνον τῆς Ἀγγλίας ἀλλὰ καὶ ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου. Ὑποστᾶσα ἐσχάτως εὐδοκίμως τὰς νενομισμένας ἐξετάσεις ἐν Neronham-College, διωρίσθη ὑποδιευθύντρια τοῦ Παρθεναγωγείου ἐκείνου. Τοῦτο ἀναμφιβόλως θὰ ἐμπιστήσῃ βαθεῖαν ἐντύπωσιν εἰς πᾶσαν νεάνιδα· ἐξαιρέτως δὲ ἀνυψοῖ καὶ ἐξευγενίζει τὴν θέσιν τῶν πτωχῶν διδασκαλισσῶν, καὶ κακὸν δὲν θὰ ἦτο ἀναμφιβόλως, ἂν αἱ θυγατέρες τῶν πλουσίων κατενόουν, ὅτι οὐδαμῶς προσβάλλεται ἡ ἀξιοπρέπεια αὐτῶν ἂν καταγίνωσιν εἰς ὁμοίας ἐργασίας ἐντίμους, ὡς κατάγίνεται ἡ κόρη τοῦ ἐπιφανεστάτου ἀνδρὸς τῆς Μεγάλης Βρετανίας.

Ἀγὼν ἀεροπορίας.— Ὁ wilfeid de Fonvielle, πρόεδρος τῆς γαλλικῆς «Ἀεροστατικῆς Ἑταιρίας (société d' aerostation) προέτεινεν εἰς τὴν ὁμοίαν ἀγγλικὴν ἑταιρίαν. Balloon Society of Great Britain, ἀγῶνα μεταξὺ ἀεροστάτων ἀμροτέρων τῶν χωρῶν. Ἡ ἀγγλικὴ ἑταιρία ἀπεδέξατο προθύμως τὴν πρόσκλησιν μέλλει δὲ νὰ ἐκλέξῃ τὴν ἀρίστην τῶν ἀεροπόρων σφαιρῶν τῆς Μεγάλης Βρετανίας, καὶ ἡ γαλλικὴ ἀφ' ἑτέρου θὰ στείλῃ εἰς τὸν ἀγῶνα τὸ καταλληλότατον ἀεροστατον. Τόπος τῆς ἀνόδου ὡρίσθη τὸ Κρυστάλλινον Παλάτιον ἐν Λονδίνῳ, ὁ ἀγὼν γενήσεται ἐπὶ παρουσίᾳ ἑλλανοδικῶν, ἐκ δημοσιογράφων καὶ ἀεροναυτῶν ἀποτελουμένων.

Τὸ περισσεῦσαν παράσημον.— Ἡ Neue Freie Presse τῆς Βιέννης, διηγεῖται τὸ ἀκόλουθον ἀστεῖον ἀνέκδοτον. Ἐν τινι λοίχνῃ λουτρῶν τῆς μέσης Εὐρώπης δέμενεν ἡ Ἡγεμονὶς μικροῦ τινὸς κράτους, πρὸς ἐπίρρωσιν τῶν νεύρων αὐτῆς. Ὅτε ἐντελῶς ἀνέλαβεν ἐκ τῆς ἰαματικῆς ἐπενεργείας τῶν λουτρῶν, προσῆλθεν ὁ ἡγεμὼν, ὅπως παραβάλῃ τὴν σύζυγόν του, καὶ ἀναχωρῶν ἐπαφῆκεν ὑετὸν αὐτόχρημα παρασήμων ἐπὶ τὰς κεφαλὰς δικαίων τε καὶ ἀδίκων. Ὁ ἔπαρχος, ὁ δήμαρχος, οἱ δημοτικοὶ σύμβουλοι, τακτικοί τε καὶ ἔκτακτοι, ὁ διευθυντὴς τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ, ὁ προϊστάμενος τοῦ τηλεγραφικοῦ γραφείου, ὁ μουσικὸς τῆς φρουρᾶς, ὁ διευθυντὴς τοῦ καταγήματος τῶν λουτρῶν καὶ μυρίοι ἄλλοι, ἔλαβον ἕκαστος τὸ παράσημόν του. Καὶ ὅμως συνέβη τὸ ἀπίστευτον τοῦτο, ὅτι, ἐν ᾧ τὸ ὑψηλὸν ζεῦγος ἦν ἕτοιμον πρὸς ἀναχώρησιν, εὑρέθη ἐν τῷ θυλακίῳ τοῦ αὐλάρχου ἓν ἔτι παράσημον ὅπερ ἔμεινεν ἀδιάθετον, ἐπειδὴ οὐδεὶς ἄλλος εἶχε ζητήσει τοιοῦτο. Ἐπέστη λοιπὸν ἀνάγκη νὰ διατεθῇ καὶ τοῦτο προσηκόντως, διότι δὲν ἦτο πρέπον νὰ ἐπανέλθῃ κατάμονον εἰς τὸ ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ὑπουργεῖον τῆς μικρᾶς ἡγεμονίας. «Ὑπάρχει τις μεταξὺ τῶν ὑμετέρων ὑπαλλήλων,» ἐπηρώτησεν ὁ ἡγεμὼν τὸν διευθὴν τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ, ὅστις παρῆν ἐκεῖ ὅπως τὸν ἀποχαιρετίσῃ, «ἄξιος νὰ παρασημοφορηθῇ;—Κράξατέ τον ἐδῶ.» Καὶ προσεκλήθη ὁ ὑπάλληλος, ὅστις εὑρίσκετο τότε παρὰ τὴν θυρίδα τῆς διανομῆς τῶν εἰσιτηρίων, καὶ παρουσιασθεὶς πρὸ τοῦ ἡγεμόνος ἔλαβεν ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ αὐλάρχου τὸ παράσημον τῶν ἱπποτῶν τοῦ τάγματος. Περιχαρεῖς ὅτι κατέστησαν καὶ ἕνα ἀκόμη εὐτυχῆ, ὁ γαληνότατος ἡγεμὼν καὶ ὑψηλοτάτη αὐτοῦ σύζυγος ἐπέβησαν τῆς σιδηροδρομικῆς ἁμάξης, ἐπανερχόμενοι εἰς τὴν ἰδίαν πατρίδα, ἔνθα ἀνυπόμονον ἀνέμενεν αὐτοὺς τὸ πιστὸν ὑπήκοον.

Λαθρεμπορικαὶ περιστεραί.— Ἔμπορός τις ἐν Λουγάνῳ τῆς Ἑλβετίας ἐγύμνασεν ἑκατοντάδας τινὰς ταχυδρομικῶν περιστερῶν, αἵτινες καθίπτανται εἰς Ἰταλίαν ὅπου εἰς ἀσφαλεῖς χεῖρας ἀποθέτουσι μικρὸν ὡρολόγιον, προσδεδεμένον εἰς τὸν πόδα αὐτῶν. Οὔτε τελωνιακοὶ ὑπάλληλοι, οὔτε στρατιωτικοὶ ἐπὶ τῶν συνόρων δύνανται νὰ συλλάβωσι τοὺς πτερωτοὺς λαθρεμπόρους. Ὁ ἐπιχειρηματίας ἔμπορος ἀποστέλλει οὕτω πεντήκοντα ὡρολόγια καθ' ἑκάστην εἰς Ἰταλίαν, οὔτε δασμόν τινα ἀποτίνων οὔτε κίνδυνον οἱονδήποτε φοβούμενος.

Ὁ τῆς Εὐρώπης πληθυσμὸς ἀνέρχεται εἰς 315,929,000, τῆς Ἀσίας εἰς 834,707,000, τῆς Ἀφρικῆς εἰς 205,679,000, τῆς Ἀμερικῆς εἰς 95,49[illegible]500, Αὐστραλίας καὶ Πολυνησίας 4,031,000 ἐντὸς τῶν δύο πολικῶν κύκλων 82,000 τὸ ὅλον ἀνερχόμενον εἰς 1,455,923,500. Ὑποδεικνύουν δὲ αὔξησιν πληθυσμοῦ ἐντὸς 19 μηνῶν διαστήματος 16,778,200 ἀτόμων.

Κατὰ τὴν ἐπίσημον ἀπογραφὴν τῆς ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως τοῦ 1879. ἡ Ἑλλὰς ἔχει ἔκτασιν 51,860 τετραγωνικῶν χιλιομέτρων καὶ πληθυσμὸν 1,702,356 ψυχὰς, μετὰ τῶν προσαρτηθησομένων τῆς βερολινείου συνθήκης ἐπαρχιῶν

Ὠροσκοπος συλληφθεὶς ἐν Παρισίοις ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας ἤχθη ἐνώπιον τοῦ πλημμελιοδικείου.

— Γνωρίζεις νὰ προλέγῃς τὴν τύχην τῷ εἶπεν ὁ πρόεδρος, ἀνὴρ μὲν εὐρύεστατος, ἀλλ' ἀλλ' ἀποκλίνων, μᾶλλον τοῦ δέοντος διὰ τὸ ἐπάγγελμά του, πρὸς τὸ εὐτράπελον.

— Μάλιστα, κύριε, ἀπήντησεν ὁ μάγος.

— Ἐν τοιαύτῃ λοιπὸν περιπτώσει, προσέθηκεν ὁ δικαστὴς, γνωρίζεις τὸ ἐξαγόμενον τῆς δίκης, ἣν κατὰ σοῦ μέλλομεν ν' ἀπορανθῶμεν;

— Βεβαιότατα.

— Τί θέλει σοὶ συμβῇ;

— Οὐδὲν ἀπολύτως.

— Εἶσαι βέβαιος περὶ τούτου;

— Μάλιστα· θέλετε μ' ἀπολύσει.

— Σὲ ἀπολύσει!

— Οὐδεμία περὶ τούτου ἀμφιβολία

— Καὶ πῶς;

— Διότι, κύριε, ἂν ἡ πρόθεσις ὑμῶν ἦτο νὰ μὲ καταδικάσητε, δὲν ἠθέλετε προσθέσει τὴν εἰρωνίαν ἐπὶ τῆς δυσμοιρίας.

Ὁ πρόεδρος τεθορυβημένος ἐστρίφη πρὸ τοὺς συναδέλφους του δικαστὰς, καὶ ὁ τοιχοδιώκτης ἀμέσως ἀπηλλάγη τῆς κατηγορίας

ΑΝΘΟΔΕΣΜΗ

— Ἡ καταδρομὴ τῆς τύχης εἶναι ἡ πλάστιγξ, δι' ἧς ζυγίζονται οἱ φίλοι.

— Ὁ ἄνθρωπος σπανίως βελτιοῦται ὁπόταν οὐδὲν ἕτερον πρότυπον πρὸς ἀπομίμησιν ἔχει ἢ τὸν ἑαυτόν του.

— Ἡ διάγνωσις τῶν ἀνθρώπων ἐστὶν ἀναγκαία πρὸς ἀπόκτησιν φρονήσεως.

— Ὀρθὸν ἐστι νὰ εὐχαριστώμεθα μὲ ὅ,τι ἔχομεν, ποτὲ δὲ μὲ ὅ,τι εἴμεθα.

— Ἡ εὐημερία δὲν εἶναι δοκιμασία τοῦ χαρακτῆρος· ἡ δυστυχία καταδεικνύει ἡμᾶς ἀσφαλῶς ὁποῖοι πράγματοι εἴμεθα.

— Οὐδὲν ἀναγκαιότερον τῆς γνώσεως τοῦ νὰ ὑποφέρωμεν τὰς δυσχερεῖς στιγμὰς τοῦ βίου.

— Ἡ ἀπόδειξις τῆς ἡδονῆς συνίσταται εἰς τὴν ἀνάμνησιν, ἣν καταλείπει.

— Ὁ εὐχαριστούμενος σήμερον μὲ ὅ,τι ἔχει, θέλει εὐχαριστηθῇ αὔριον μὲ ὅ,τι μέλλει ν' ἀπολαύσῃ.

— Ὁπόταν ἐπαινῇς, δίδε καὶ τὴν αἰτιολογίαν τῆς τοιαύτης πράξεώς σου, καθότι διὰ τοῦ μέσου τούτου διακρίνεται ὁ νουνεχὴς ἄνθρωπος ἀπὸ τοὺς κολακεύοντας συκοφάντας καὶ τοὺς θαυμάζοντας ἀνοήτους.

— Ὅστις μὲν δύναται ταὐτοχρόνως νὰ παράξῃ περισσότερα πολλῶν ἑτέρων εἶναι ἰσχυρός· ὅστις δὲ πλείονα καὶ κρείττονα, εἶναι ἱκανός· ὁ δὲ κατορθῶν ὅτι οὐδεὶς ἄλλος, ὁ τοιοῦτος ἔχει ἔξοχον πνεῦμα.

— Ἀποφθέγματα ἐκ τῆς τελευταίας φιλοσοφίας τοῦ Δουμᾶ:— « Ποτὲ μὴ δίδε χρήματα, ἀλλ' οὔτε ποτὲ δάνειζέ τα. Δίδων μὲν καθιστᾷς τὸν ἄνθρωπον ἀχάριστον μόνον, ἀλλὰ δανείζων μεταβάλλεις αὐτὸν εἰς ἐχθρόν. Ἐὰν οἱ ἄνθρωποι ἤθελον ἐξοδεύει πρὸς εὐεργεσίαν τοῦ πλησίον ἓν τέταρτον τοῦ χρήματος, ὅπερ ἐξοδεύουσι πρὸς βλάβην τοῦ ἑαυτοῦ των, ἡ πτωχεία ἤθελεν ἐκλείψει ἀπὸ τῆς γῆς. — Ὁ ἄνθρωπος ἐπλάσθη ὅπως χρησιμοποιῇ τὸ πᾶν, καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν λύπην.— Τὸ μόνον, ὅπερ μ' ἐκπλήττει εἶναι ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἐκπλήττονται διὰ τὰ πάντα.

Ἐκδικητὴς ἡ συνείδησις. — Ἡ συνείδησίς ἐστιν ἀμείλικτος ἐκδικητής. Ἵσταται ἐν τῇ θέσει της ἑτοίμη πάντοτε νὰ ἐκδικήσῃ τὸ μεγαλεῖον τοῦ παραβιασθέντος νόμου· ἐπιτιμᾷ τὸ ἔγκλημα δι' αὐστηρᾶς φωνῆς, καὶ ἐκφέρει τὴν ἐτοιμηγορίαν της κατὰ τοῦ παραβάτου. Αὕτη ἐστὶν ὁ ἄριστος φίλος καὶ ὁ φοβερώτερος ἐχθρὸς τοῦ ἀνθρώπου.

— Ἔσο ἐπιεικὴς τοῖς σφάλμασιν. Ἡ φιλία ἑδραιοῦται στερεώτερον διὰ τῆς πρὸς τὰ σφάλματα ἐπιεικείας παρὰ διὰ τῆς ἐξόχου ἀφοσιώσεως. Διότι ἡ μὲν ἐκτιμᾶται ὡς ἀνεξήγητος καὶ ὑψηλὴ ἀγαθότης, ἡ δὲ ἀπαιτεῖται ὡς ἀπότισις χρέους πρὸς τὴν ἀξίαν.

— Ποτὲ μὴ μένης διαρκῶς σκεπτόμενος ἐφ' οἵας δήποτε θλίψεώς σου. Ἂν ἦσαι δυσηρεστημένος κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ σου ἢ κατὰ τοῦ κόσμου, δὲν εἶναι τοῦτο τὸ μέσον τῆς ἱκανοποιήσεως. Ἐξεῦρε ἐνασχόλησιν δυναμένην νὰ διατηρήσῃ ἐνεργὸν τὸ πνεῦμά σου καὶ ἐπασχολήσῃ αὐτό, ἔσο δὲ βέβαιος ὅτι τοιουτοτρόπως θέλεις ἀποδιώξει τοὺς ὀχληροὺς διαλογισμούς.

— Ἡ νεότης διορᾷ τὴν εὐτυχίαν λάμπουσαν ἐν ταῖς προσδοκίαις. Ἡ ὥριμος ἡλικία στρέφει τὰ βλέμματα πρὸς τὰ ὀπίσω, ἐπὶ τῆς εὐτυχίας τῆς νεότητος ἀντὶ δ' ἐλπίδων, ἀναζητεῖ τὰς τέρψεις της ἐν μόνῃ τῇ ἀναμνήσει τῶν ἐλπίδων ἐκείνων.

— Ἂν μὲν κέκτησαι προτερήματα, ἡ φιλεργία θέλει βελτιώσει αὐτά· ἂν δὲ μετρίαν ἱκανότητα, ἡ φιλεργία πάλιν θέλει ἀναπληρώσει τὰς ἐλλείψεις. Οὐδὲν ἀκατόρθωτον διὰ τὴν καλῶς διεξαγομένην ἐργασίαν, ὡς οὐδὲν ἐπίσης δυνατόν ποτε νὰ ἐπιτευχθῇ ἄνευ αὐτῆς.

ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΑΙ

Ἡ μακροτέρα τοῦ Κόσμου Γέφυρα. — Ἡ ἐπὶ τοῦ Βόλγκ κατασκευασθεῖσα Γέφυρα ἐπὶ τοῦ σιδηροδρόμου τοῦ Ὀδεμβούργ, ἔχει μῆκος 1475 μέτρων καὶ ὕψος 40 μέτρων, ὑπὸ τὴν γέφυραν ταύτην δύνανται νὰ διαβῶσιν καὶ τὰ μεγάλα ἀμερικανικὰ ἀτμοκίνητα μετὰ τριῶν πατωμάτων ἐν πάσῃ ἐλευθερίᾳ.— Τὸ σχέδιον ἔδωκε ὁ καθηγητὴς Βελενόβσκης. Ἡ ὅλη γέφυρα ἐστοίχισε 4,630,000 ρούβλια καὶ ἡ διάρκεια τῆς κατασκευῆς τρία ἔτη. Διὰ τὴν κατασκευὴν αὐτῆς ἐξωδεύθησαν 400,000 πούδια σιδήρου.

Μετὰ τὴν γέφυραν ταύτην, ἔρχεται: Ἡ τοῦ Μορδὶκ ἐν Ὀλλανδίᾳ μήκους 1465 μέτρων.

Ἡ τοῦ Δνίεχπερ ἐν Δυὼν μήκους 1064 μέτρων.

Ἡ τοῦ Μισιπιπῆ ἐν Ἰλλινουὰς μήκους 1000 μέτρων.

Ἡ τοῦ Ἁγίου Λουδοβίκου μήκους 750. μέτρων.

Ἡ τοῦ Μιναῖ ἐν Βαρσοβίᾳ 150 μέτρων.

Ἡ τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐν Πετρουπόλει 400 μέτρων.

Ἐκ τοῦ Militare wechenblatt ἀρυόμεθα τὰς ἑπομένας περιέργους ἀπογραφικὰς πληροφορίας περὶ τῶν καταναλωθέντων φυσσιγγίων ὑπὸ τοῦ ρωσσικοῦ στρατοῦ, κατὰ τὸν τελευταῖον πόλεμον. Τὸ πεζικὸν ἔρριψε 4,306,358 βολὰς διὰ τοῦ ὅπλου Βέρδαν, 9,997,669 διὰ τοῦ ὅπλου Κροῦκα καὶ 22,315 διὰ τοῦ ὅπλου Μαρτίνη. Τὸ ἱππικὸν ἔρριψεν 1,687,610 βολὰς διὰ τοῦ ὅπλου Βέρδαν, 108,416 βολὰς διὰ τοῦ Κροῦκα καὶ 121,020 βολὰς ρεβόλβερ. Τὸ δὲ πυροβολικὸν ἔρριψεν 187,193 βολὰς κανονίου. Τὸ σῶμα τὸ καταναλῶσαν τὸν μέγιστον ἀριθμὸν φυσεγγίων εἶναι ἡ ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ Σκοβελὲφ διοικουμένη 16 μοῖρα τοῦ πεζικοῦ, ἥτις μόνη αὕτη ἔρριψεν 1,421,781 βολάς. Ἡ μεγίστη παρατηρηθεῖσα κατανάλωσις φυσιγγίων κατ' ἄνδρα εἶναι 91, διότι τοσοῦται ἀνελόγουν εἰς ἕκαστον ἄνδρα τοῦ 140ου συντάγματος τοῦ πεζικοῦ ἐν Καραχασάνκιοϊ, τῇ 18)30 Αὐγούστου 1877. Ἀφ' ἑτέρου καὶ τὸ πυροβολικὸν δὲν ἔμεινεν ὀπίσω· κατὰ τὴν πολιορκίαν τῆς Νικοπόλεως ἡ τρίτη πυροβολαρχία τοῦ τρίτου συντάγματος ἔρριψεν 180 βολὰς τηλεβόλου.

Ὁ Τουρκικὸς στόλος. — Ἡ Norddeutsche allgemeine Zeitung τοῦ Βερολίνου δημοσιεύει τὰς ἀκολούθους λεπτομερείας περὶ τῆς σημερινῆς καταστάσεως τοῦ τουρκ. στόλου. «Ὁ θωρηκτὸς στόλος τῆς Τουρκίας ἀποτελεῖται ἐκ 22 σκοφῶν. ὧν 12 πρώτης τάξεως. Τούτοις προσθετέον 6 κανονιοφόρους, φερούσας ἀνὰ δύο πυροβόλα τῶν ἑνὸς δακτύλιον καὶ 1 ποταμιον μηνυτορα, πρὸς δὲ 5 πλοῖα τῆς γραμμῆς ξύλινα, καὶ 70 περίπου ἀτμόπλοια ἐλάττονος μεγέθους, μὴ συμπεριλαμβανομένων τῶν ἱστιοφόρων.

Ποιναὶ κατὰ τῶν κακοποιούντων τὰ ζῶα. — Ἐν Ἀγγλίᾳ κατεδικάσθησαν ἤδη 3,725 πρόσωπα, ἐξ ὧν 3,453 εἰς πρόστιμον καὶ 272 εἰς φυλάκισιν, ἐξ ὧν αὗται 2,123 διὰ σκληρότητα καθ' ἵππων, 199 καθ' ἡμιόνων καὶ ὄνων, αἱ δὲ λοιπαὶ διὰ σκληρότητας κατὰ προβάτων, αἰγῶν, χοίρων, χηνῶν, κυνῶν, γαλῶν, ὀρνίθων, νησσῶν, περιστερῶν, κύκνων, κούρκων παπαγάλων κτλ. Αἱ 420 καταδικαι ἀναφέρωνται εἰς τὸ Λονδῖνον καὶ αἱ λοιπαὶ εἰς τὰς ἐπαρχίας.

Κίνησις τοῦ γαλλικοῦ ἐμπορίου. — Κατὰ τοὺς 7 πρώτους μῆνας τοῦ ἔτους 1880 ἡ εἰσαγωγὴ ἀνῆλθεν εἰς 2,810,941,000 φράγκα καὶ ἡ ἐξαγωγὴ εἰς 1,870,558,000 φράγκα.—

ΑΡΜΟΝΙΑ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΤΗΜΟΝΙΚΗ ΚΑΙ ΕΜΠΟΡΙΚΗ

Ἐκδίδεται καθ' ἑκάστην πλὴν τῶν ἑορτῶν.

Ἀναλαμβάνοντες τὴν σύνταξιν καὶ ἔκδοσιν τῆς ὑπὸ τὸν ἄνωθι τίτλον ἐφημερίδος, περιττὸν ἡγούμεθα ἐκθέσαι ἐνταῦθα διὰ μακρῶν τὰς ἡμετέρας ἀρχὰς καὶ τὴν μέλλουσαν πορείαν.

Πόθος ἡμῶν ἀπὸ πολλοῦ διατελεῖ ἡ ἐν τῇ δευτερευούσῃ ταύτῃ πόλει τοῦ Κράτους ἵδρυσις ὀργάνου δημοσιογραφικοῦ, πολλοὺς ἀναμφιβόλως τοὺς μόχθους καὶ οὐ σμικρὰν δαπάνην ἀπαιτοῦντος, οὐχ ἧττον ὅμως ἱκανοποιοῦντος τὰς ἠθικὰς ἀνάγκας καὶ ἀντοξίου τῶν ἐμπορικῶν κύκλων τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀνατολῆς, ἣν κυρίως θ' ἀποβλέπῃ.

Ἡ «ΑΡΜΟΝΙΑ», διαπραγματευομένη ἀφ' ἑνὸς δι' ἄρθρων αὐτῆς κυρίων διάφορα ἠθικοκοπολιτικὰ καὶ κοινωνικὰ ζητήματα, δι' ὧν ὁποσοῦν οἱ λαοὶ ἠρέμα καὶ βραδέως διαπαιδαγωγοῦνται, ἅμα δὲ, παρουσιάζουσα διὰ τῶν ἐπαρχιακῶν ἀλληλογραφιῶν αὐτῆς πιστὴν καὶ ἀκριβῆ εἰκόνα τῆς καθόλου καταστάσεως τῶν καθ' ἡμᾶς κοινοτήτων, θέλει μεταδίδει ἀφ' ἑτέρου πᾶσαν ἔξωθεν εἴδησιν οἱουδήποτε ἐθνικοῦ καὶ κοσμοπολιτικοῦ ἐνδιαφέροντος· τοῦτο δ' οὐ μόνον διὰ τῆς ἐπιμελημένης τῶν σπουδαιοτέρων εὐρωπαϊκῶν φύλλων σταχυολογίας, ἀλλὰ καὶ δι' ἰδιαιτέρων αὐτῆς ἀνταποκρίσεων ἐκ τῶν κυριωτέρων σημείων τῆς συγχρόνου πολιτικῆς.

Ἐκτὸς τούτων δημοσιευθήσεται, σὺν ἄλλαις ἐπιστημονικαῖς πραγματείαις διακεκριμμένων λογίων καὶ φιλοκερδῶν ἔξωθεν βοηθῶν ἡμῶν, ὕλη πρωτότυπος καὶ ποικίλου ἐνδιαφέροντος· ὡς λ. χ. «Ἐπιστολαὶ ἐξ Ἀμερικῆς,» «Ὁδοιπορικὰ καὶ Σημειώσεις ἐν Πελοποννήσῳ τοῦ 1880» καὶ ἄλλα.

Δὲν θεωροῦμεν περιττὸν νὰ προσθέσωμεν, ὅτι, μεγάλη φροντὶς καταβληθήσεται ὡς πρὸς τὴν σύνταξιν τοῦ *Ἐμπορικοῦ Δελτίου*, ὅπερ ἐπὶ μᾶλλον ἐνδιαφέρον θελουσιν ἀποκαθιστᾷ ἰδιαίτεραι ἐμπορικαὶ ἀλληλογραφίαι ἡμῶν ἐμπεριέχουσαι εἰδήσεις καὶ κρίσεις ἔκ τε τῶν διαφόρων ἐπαρχιακῶν ἀγορῶν ἡμῶν καὶ τῶν κυριωτέρων Εὐρωπαϊκῶν.

Βασιζόμενοι οὐχὶ ἐπὶ ἁπλῶν προσδοκιῶν, ἀλλ' ἐπὶ εὐνοικῶν ἀποτελεσμάτων προηγηθείσης συνεννοήσεως καὶ ἐργασίας θαρροῦμεν ὅτι, διὰ τῆς προαγγελλομένης ἐφημερίδος ἡμῶν θέλομεν χρησιμεύσει, ὡς καὶ πᾶσα ἄλλη καλὴ συνάδελφος τὸν προορισμὸν αὐτῆς καλῶς ἐννοοῦσα καὶ εἰλικρινῶς ἐπιδιώκουσα, εἰς τὴν ἀναγκαίαν καὶ εὐάρεστον ἐκείνην ἀλληλεγγύην τῶν προαιρέσεων καὶ ἐνεργειῶν τῶν ἐν Μικρασίᾳ, Ἑλλάδι, Αἰγύπτῳ καὶ ἀλλαχοῦ κοινοτήτων, ὁ ἠθικὸς τῶν ὁποίων σύνδεσμος ἐπὶ μᾶλλον ἰσχυροποιεῖται διὰ τῆς ἀμοιβαίας διακοινωνήσεως παντὸς ἀφορῶντος εἰς τὸν πολιτικὸν καὶ ἐμπορικὸν καθόλου εἰπεῖν, ἐθνικὸν βίον.

Ἡ ἔκδοσις τῆς ἐφημερίδος ἡμῶν ἔσεται ἡμερησία, σχήματος ἱκανοῦ νὰ συμπεριλάβῃ ἐκτὸς τοῦ κυρίου ἄρθρου τὴν ἰδιαιτέραν καὶ τακτικὴν ὑπηρεσίαν ἡμῶν, ὑποβοηθουμένην ὑπὸ ἑκτάκτου ἔκ τε τῆς Ἑλληνικῆς πρωτευούσης καὶ ἀλλαχόθεν ἐν ἀνάγκῃ, τὰς ἐσωτερικὰς καὶ ἐξωτερικὰς πολιτικὰς εἰδήσεις ἐκ τῶν διαφόρων ἐφημερίδων καὶ ἰδιαιτέρων ἀλληλογραφειῶν ἡμῶν, ἐπιστημονικὰς πραγματείας ἢ φιλολογικὰς διατριβάς, ἐγχώρια καὶ ἐπαρχιακὰ χρονικά, καὶ τέλος τὸ ἐμπορικὸν Δελτίον ἡμῶν μετὰ τῶν ἔξωθεν ἐμπορικῶν ἀλληλογραφιῶν.

ΤΙΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΩΡΙΣΘΗ

Ἐν Σμύρνῃ	Μηζήτ. ἀργ.	5
» τοῖς Ἐπαρχίαις	» »	6
» Ἑλλάδι	Φρ.	25
» Αἰγύπτῳ	»	35
» τῷ λοιπῷ Ἐξωτερικ.	»	40

Σμύρνῃ τῇ 12 Σεπτεμβρίου 1880.

Ὁ ὑπεύθυνος ἐκδότης

Γ. ΑΣΘΕΝΕΙΔΗΣ.

Ὁ Διευθυντὴς

Μ. Δ. ΣΕΙΖΑΝΗΣ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

Περὶ προϊούσης ἀναπτύξεως τῶν ἐμψύχων ὄντων καὶ τῆς μελλούσης ὑπάρξεως (συνέχεια καὶ τέλος).— Ἱστ. τῶν φυλακῶν τῆς Γαλλίας (συνέχεια).— Μονομαχία μεταξὺ δύο γυναικῶν.— Ὁ λόρδος Στάφορδ Δε-Ρεδκλίφ.— Ροσσίνης.— Ποίησις «τὰ βάθη.» — Ὑποβρύχιος ἐπίσκεψις.— Ὁ μύρμηγξ.— Ἐργασίαι τοῦ Συλλόγου.— Μυρία ὅσα. — Ἀνθοδέσμη.— Στατιστικαί.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ:

Ε. ΣΤΕΙΝ. Κατάστημα ἐνδυμάδων δι' ἄνδρας καὶ παιδία. — Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. — Πλατεία Μεχμὲτ Ἀλῆ. — Ἐν Καΐρῳ ὁδὸς Μούσκι.

Οἱ βουλόμενοι νὰ τιμήσωσι τὸ ἐν λόγῳ μέγα κατάστημα, εὑρήσουσι ποικιλλίαν ἐνδυμάτων, κομψότητος ἰδιαζούσης, τοῦ τελευταίου συρμοῦ, καὶ ποιότητος ἀρίστης

Τοιαύτη εἶναι ἡ ποιότης τῶν ἐμπορευμάτων καὶ ἡ συγκαταβατικὴ αὐτῶν τιμὴ, ὥστε οὐδεὶς τῶν προσερχομένων ἀπέρχεται χωρὶς ν' ἀγοράσῃ τι.

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΝΔΥΜΑΤΩΝ, Δι' ἄνδρας καὶ παιδία A. Mayer et C°. Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, Πλατείᾳ Μοχάμετ Ἄλη, παρὰ τῇ Ὀκέλλᾳ Nuova καὶ ἐν Καΐρῳ ὁδὸς Μούσκη. Ἐν τῷ ἀξιοσυστάτῳ τούτῳ καταστήματι εὑρίσκουσιν οἱ ἀξιότιμοι ἀγορασταὶ ἐνδυμασίας ἀρίστης ποιότητος εἰς τιμὰς μετριοτάτας, πίλους δι' ἄνδρας, γυναῖκας καὶ παιδία, ὑποδήματα, ἀσπρόρουχα λινὰ καὶ πάντα τὰ ἀπαιτούμενα εἴδη διὰ ταξείδια.

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ, Α. Μανδᾶ Χημικὰ καὶ Φαρμακευτικὰ προϊόντα. Εἰδικὰ φάρμακα Γαλλίας, Ἀγγλίας καὶ Ἰταλίας. Ἐπίδεσμοι καὶ κλυστήρια, καὶ παντὸς εἴδους ἐργαλεῖα ἐξ ἐλαστικοῦ κόμμεως. Μεταλλικὰ ὕδατα. Πώλησις χονδρικὴ καὶ λιανική.

ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΟΘΗΚΗ ΚΑΠΝΩΝ, Ἀγιασουλοὺκ καὶ Ἐργοστάσιον Σιγαροχάρτων Ἰωάνν. Λαγουδάκη. Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ παρὰ τῇ Γαλλικῇ Ὀκέλλᾳ. Ἐν τῷ ἐργοστασίῳ τούτῳ κατασκευάζονται σιγαρόχαρτα πάσης ποιότητος καὶ παντὸς μεγέθους εἰς τιμὰς μετρίας.

Πωλοῦνται καπνὰ χονδρικῶς ποιότητος ἀρίστης Ἀγιασουλούκ.

LANCASHIRE,— Fire and Life insurance Company Κεφάλαιον 2,000,000 λίραι, Manchester

Πράκτωρες ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Χωρέμη Μπενάκη καὶ Σα.

LA CENTRALE.— Ἀνώνυμος ἀσφαλιστικὴ ἑταιρία κατὰ τοῦ πυρός. Κεφάλαιον 5,000,000 φράγκων. Παρίσιοι ὁδὸς Richelieu ἀριθμὸς 108. Γενικὸς κατὰ τὴν Αἴγυπτον πράκτωρ, Ἰωάν. Κ. Σεβαστόπουλος. Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ὁδὸς Ἀδὶπ οἰκία Ζηροῦ.

Ἐν τῇ πλατείᾳ καὶ ἀπέναντι ἀκριβῶς τοῦ ἰκρίου, ἔνθα παίζει ἡ Μουσικὴ, ἤνοιξεν ὁ κύριος Χαρακόπος Ἑλληνικὸν Βιβλιοπωλεῖον, ἐν ᾧ πωλοῦνται εἰς μετριωτάτας τιμὰς πάντα τὰ εἴδη τῶν βιβλίων. Οἱ προσερχόμενοι θέλουσι κατὰ πάντα μένει εὐχαριστημένοι. Δέχεται καὶ παραγγελίας διὰ πὰν εἶδος βιβλίου.

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΟΝ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ, Διευθυνόμενον ὑπὸ τοῦ κ. Ι. Ἰουλίου Δελαρος, μέλους τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως καὶ τοῦ ἐθνικοῦ Ἰνστιτούτου, Ἐν Γενεύῃ τῆς Ἐλβετίας, (Villereuse ἀριθ. 13.) Δι' ἐφήβους, εἰδικὴ σπουδὴ τῆς γαλλικῆς καὶ τῶν ἐμπορικῶν μαθημάτων; Διδασκαλία πλήρης ἐντὸς ἔτους

Ἀποστέλλονται δωρεὰν, ἐπὶ αἰτήσει, τὸ πρόγραμμα καὶ τὸ σχεδιάγραμμα τοῦ ἀνωτέρω ἐκπαιδευτηρίου.

Οἱ κ. κ. Π. Τσαλαμάγκος καὶ Δεπάστας λαμβάνουν τὴν τιμὴν νὰ εἰδοποιήσωσι τὸ κοινὸν, ὅτι εἰς τὸ κατὰ τὴν πλατεῖαν Μοχάμετ Ἄλη καὶ ἐν τῇ διόδῳ *Βίσμαρκ* κατάστημά των, εὑρίσκεται καὶ πωλεῖται χονδρικῶς καὶ λιανικῶς εἰς τιμὰς συμφερούσας, γνήσιος καφὲς τῆς Μόκας ποιότητος ἀρίστης.

Προμηθευόμενοι τὸν ἐκλεκτότερον καφὲν ἐκ Χοδεΐδας, ἔνθα πρό τινος ἱδρύσαν ἐπὶ τούτῳ κατάστημα, πεποίθασιν ὅτι πλειότερον παντὸς ἄλλου θὰ εὐαρεστήσωσι τοὺς προσερχομένους ἀγοραστὰς προσφέροντες αὐτοῖς ἐπὶ ἐγγυήσει οὐ μόνον γνήσιον ἀλλὰ καὶ ἀρίστης ποιότητος καφὲν τῆς Μόκας.

ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗΣ.— Ὁδὸς περιπάτου, ἰδιοκτησία Τουσοὺμ Πασσᾶ. Τὸ σχολεῖον τοῦτο, διανύον ἤδη τὸ πέμπτον ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως αὐτοῦ ἔτος χωρὶς νὰ συμβῇ οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον δυσάρεστον, παρέχει ἀρκοῦσαν ἐγγύησιν πᾶσιν, οὐ μόνον περὶ τῆς εὐμεθόδου διδασκαλίας ἀλλὰ καὶ τῆς μετ' ἐπιστασίας διευθύνσεως αὐτοῦ.

Πλὴν τῆς ἐλευθέρας καὶ τῆς ἐπὶ τῶν γυμναστηρίων γυμναστικῆς διδάσκεται ἡ σπαθάσκία καὶ ραβδομαχία.

Πληροφορίαι περισσότεραι δίδονται παρὰ τοῦ διευθύνοντος κ. Καλλίδου.

ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ.—Αἱ χῶραι τῶν Μηλωτῶν, μετάφρασις ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Τὸ ρηθὲν σύγγραμμα μετὰ φιλοκαλίας ἐκτετυπωμένον καὶ μετ' εἰκονογραφιῶν τιμᾶται ἡμίσεος φράγκου τὸ τεῦχος καὶ πωλεῖται ἐν τῷ Ἑλλ. Βιβλιοπωλείῳ ὁ «Φοίνιξ» τοῦ κ. Σαράντη.

ΕΜΠΟΡΡΑΠΤΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ, Ν. Γ. Ματσούκη. Ἀπέναντι τοῦ Χρηματιστηρίου, ἐν Ἀλεξανδρείᾳ.

Συνδέσας σχέσεις ἀπ' εὐθείας μετὰ τῶν καλλιτέρων ἐργοστασίων τῆς Εὐρώπης ὁ κ. Ν. Γ. Ματσούκης εἰδοποιεῖ τὸ φιλόκαλον κοινὸν τῆς Αἰγύπτου ὅτι ἐν τῷ καταστήματι αὐτοῦ ὑπάρχουσιν ὑφάσματα ἀρίστης ποιότητος ἐξ Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας.

Οἱ ἐν τῷ ἐσωτερικῷ εὑρισκόμενοι δύνανται ἀπ' εὐθείας συνεννοούμενοι μετὰ τοῦ ὡς ἄνω καταστήματος, νὰ ἔχωσιν ἀκριβῆ καὶ ταχεῖαν ἐκτέλεσιν τῶν παραγγελιῶν των.

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ.

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ παρὰ τῇ Διευθύνσει τοῦ Περιοδικοῦ.
» *Ζαγαζὶκ* παρὰ τῷ κ.κ. Μ. Δ. Λύδδῃ.
» *Μινετ-ελ-Γκὰμ* παρὰ τοῖς κ.κ. Α. Λύδδῃ καὶ Σα.
» *Σιμπὶν ελ Ἀνάτερ* παρὰ τῷ κ.κ. Κ. Βερεκέτη.
» *Σαμαρούτ* παρὰ τῷ κ.κ. Ἀλ. Ἐμμανουήλ.
» *Ζίφτα* τοῖς κ.κ. Ἀδελ. Ἀσημακοπούλοις καὶ Χ. Μανιουδάκη.
» *Μαρσούρα* παρὰ τῷ κ.κ. Σ Ἀσημακοπούλῳ.
» *Δαμαρχοὺρ* παρὰ τῷ κ.κ. Κ. Μανωλοπούλῳ.
» *Βίρκετ ἐλ Σὰπ καὶ Γκαφαρία* παρὰ τῷ κ. Ι. Βελισσαρίδῃ.

Ἐν Τάντᾳ παρὰ τῷ κ.κ. M. Vincentelli.
» *Κάφρ Ζαγιὰτ* παρὰ τῷ κ.κ. Μ. Ψύχᾳ.
» *Καΐρῳ* παρὰ τῷ κ.κ. Ἀθανασάκῃ δικηγόρῳ.
» *Βέρχᾳ* παρὰ τῷ κ.κ. Μ. Πεφκιάδῃ.
» *Γοδάβκ* παρὰ τῷ κ.κ. Κηπουρῷ.
» *Σιμπὶν-ελ κόμ* παρὰ τῷ κ.κ. Σ. Γιαννοπούλῳ.
» *Μινίεχ* (ἄνω Αἰγύπτου) παρὰ τῷ κ.κ. Ἰ. Ἀλφιέρῃ.
» *Σμύρνῃ* παρὰ τῷ κ.κ. Ι. Τσακίρογλου.

Τὸ « Νέον Σεράπειον » ἀναγγέλλει τὴν ἔκδοσιν παντὸς βιβλίου, ἢ περιοδικοῦ οὑτινος ἀντίτυπον ἤθελε σταλῇ τῷ Συλλόγῳ « Σεραπείῳ. » Ἀνταλλάσσεται δὲ μετὰ πάσης ἐφημερίδος στελλομένης δωρεὰν τῷ Συλλόγῳ.

Πᾶσα ἀπόδειξις πληρωμῆς μὴ φέρουσα τὴν ὑπογραφὴν τοῦ διευθυντοῦ θεωρεῖται ἄκυρος.